

Giới thiệu Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu

Đại Hùng sinh ra ở vùng nông thôn nghèo khó, nhưng hấn lại sống trong một gia tộc lớn có thâm niên bán thảo dược quý hiếm, chính vì thế mà mang lại không ít của cải. Hấn lại là con một nên được cưng chiều hết mực, mọi thứ đều dành cho hấn.

Cho đến một ngày hấn quyết định vào thành để học ngành y, cũng tại đây nhiều sóng gió trong cuộc sống và tình duyên lại đến với hấn. Đại Hùng, một cái tên mà nhiều người nhắc đến trong giới y thuật bởi sự tài năng. Mời các bạn đón đọc truyện Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu đầy thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đại Hùng gia vốn ở nông thôn, nhưng là một đại gia tộc, trong nhà nhân lấy sơn vi y, lâm giang* mà cư, cho nên đánh cá, đốn củi, hái thuốc, mọi thứ đều thông. Phụ thân Hùng Đại là Hùng Phú Tài coi như là người có tâm cơ, hấn biết cá cùng củi ở trong thành đều đổi không được vài đồng tiền, chỉ có thảo dược có thể bán giá tốt, liền dặn dò toàn bộ thân thích tiếp tục hái thuốc mà sống. Bất quá hai năm, Hùng Phú Tài toàn gia liền từ Hùng gia thôn dọn vào trong thành, trở thành nhà giàu mới nổi.

Hùng Đại từ nhỏ ở Hùng gia thôn lớn lên, người cũng như tên, bộ dạng cao lại trắng, thân thể tuy to cao còn đầu óc thì không đích thực là một tiểu khoa*. Tuy rằng như thế, nhưng không có nghĩa là hấn dốt nát, chẳng qua tâm địa rất thiện lương, rất chất phác. Hơn nữa hấn lại là con trai độc nhất của Hùng Phú Tài, lại được cưng đến trời. Hấn, trên còn có bốn tỷ tỷ, sau khi vào thành liền tìm được nơi chốn tốt, điều này cũng làm cho Hùng gia tài nghiệp càng ổn.

Hùng Đại nói không nhiều lắm, hơn nữa từ nhỏ đối với thảo dược vốn rất hiểu biết, vào thành gặp gỡ một lão lang trung hành tẩu giang hồ, đừng coi thường, tuy là một lão lang trung, nhưng bản lĩnh cũng không nhỏ, bệnh to hay nhỏ vào tay lão ta, chỉ cần nghe thấy lường đạo trình tự làm việc liền biết đó là bệnh gì, còn có thể khai ra phương thuốc không giống người thường. Hùng Đại may mắn được người này thu làm đồ đệ, chuyên tâm học y, theo giang hồ cùng lão lang trung xuyên sơn vượt tít, thoáng một cái liền ba năm.

“Hùng Đại phu, ngươi có rảnh đi xem Trương thúc ở phố đông đi.” Một khách quen đi đến, kêu Hùng Đại đang xem bệnh một tiếng. Tuy rằng ba năm học y đối với hấn mà nói cũng không tính là dài, nhưng Hùng Đại không biết tại sao, học y thì hấn đặc biệt thông minh, không đến ba năm liền có thể một mình đâm đường một phía, cho nên trở lại nhờ phụ thân mở Thiện Dược Đường cho hấn chẩn bệnh.

“Hào!” Hùng Đại đáp ứng, nói với khóa kế* theo bên mình vài câu, lập tức thu thập xong mấy thứ dược liệu bỏ vào trong rương, chuẩn bị đến khám bệnh tại nhà.

“Khụ khụ. . . . .” Một người mặc trường bào tơ lụa màu xám đi đến.

“Yêu, Hùng lão bán hào!” Vị khách quen vừa rồi cười vắn an.

“Hào hào, đến nhập hàng? Chậm rãi chọn!” Dứt lời, gương mặt trầm ngâm mỉm cười, chuyển hướng Hùng Đại: “Ngươi muốn làm gì vậy? Lại đến khám bệnh tại nhà, chúng ta cũng không phải nhà từ thiện, người cấp họ Trương xem bệnh cũng chưa tính bạc, còn phí công chạy tới đó?”

Hùng Đại ngây ngô nở nụ cười: “Cha, Trương thúc nhà nghèo, chân lại không thể đi, con đây cũng rảnh rồi, đi xem cũng không có gì.”

“Ngươi nha! Thật là, có rảnh nên hướng mấy vị tỷ phu người học tập, đừng luôn làm những chuyện hết sức không có được cái gì tốt này, ngươi thực nhân sao? Trong *** có nhiều chuyện như thế, ngươi cũng nên quan tâm nhiều hơn. . . . .”

“Đã biết, cha, không còn sớm, ta đi trước!!” cắt ngang lời nói lao lao thao thao của phụ thân, đi nhanh một bước, liền xuất môn.

Lưu lại một mình Hùng Phú Tài than thở tại đó.

Hán Dương Thành tuy rằng không tính là lớn, nhưng ít nhiều gì cũng coi như là cái địa phương được võ lâm nhân sĩ tụ tập, không xa liền có Vũ Đường Sơn, còn có một ít các bang phái to nhỏ, cho nên ở trên đường thường có thể thấy đại hiệp đi lại.

Hùng Đại cho dù không phải nhân vật giang hồ, không thích nơi nơi hỏi thăm thị phi, nhưng lời nói linh tinh của những kẻ rảnh rồi, chính là luôn luôn có vài câu lọt vào tai.

Vũ Đường, Thiếu Lâm, Nga Mi xem như là người trong chính phái, hơn nữa hậu khởi chi tú*, Ngọc Thúy Môn, Hàn Gia Bảo, cùng với gần đây vài năm đặc biệt hưng vọng chính là Đường Môn, Ngũ Hồ Bang cùng minh chủ võ lâm Phù Dật Kiếm của Thiên Nhất Kiếm cư, võ lâm cũng coi là an ổn đi.

Tà giáo tuy rằng cũng có, nhưng dù to hay nhỏ đều phi thường tán lạc, thành ra không có khí thế. Nhưng nghe nói gần nhất có cái kêu thần giáo Vu Nguyệt Minh phi thường lợi hại, mấy ngày trước tại Hoàng Sơn đánh một trận, Vu Nguyệt Minh minh chủ lợi dụng Nhất Chiêu Tử Vân kiếm pháp chiến

thắng, vây khốn nhân mã Hồng Phong phái, theo sau một người nhảy vào phái đem tất cả mọi người toàn bộ tiêu diệt, Hồng Phong phái tổng cộng hơn một trăm người tại ngày đó đều chịu khổ độc thủ, nghe nói mỗi người đều bị phế đi võ công, một kiếm phong hầu, gân tay chân cân cũng bị cắt đi.

Hùng Đại nghe thế cũng không nhịn được rung mình một cái, nghĩ thầm rằng, trên đời này, nào có người nhẫn tâm như thế nì!

Nhưng Hồng Phong phái cũng không phải tốt lành gì, cho nên người trong giang hồ đối với việc này nín thinh không đề cập tới, có khen Vu Nguyệt Minh làm tốt lắm, cũng có người võ công cao cường khả nói đây là chỗ cần chú.

Bất luận như thế nào, Vu Nguyệt Minh xem như ở trên giang hồ xông ra danh tiếng, mà mấy ngày gần đây ở Vũ Dương Sơn cử hành võ lâm đại hội cũng mời người của Vu Nguyệt Minh. Cho nên Hán Dương Thành mấy ngày nay đặc biệt náo nhiệt, không làm kẻ mang kiếm, kết giao bằng hữu, hơn nữa mỗi hai ngày đều phải huyền não vài chuyện đồ máu, khiến cho Thiên Dược Đường và các y quán khác trong thành làm ăn đều đặc biệt hảo.

Hùng Đại mặc dù là đại phu, nhưng đối loại hiện tượng này trăm triệu không thể lý giải. Vì cái gì hảo hảo liền phải động đao động thương? Mới nói vài câu sẽ gặp huyết, chẳng lẽ bị thương liền như vậy là quang vinh sao? Trong lòng hắn, nguyện vọng lớn nhất chính là thiên hạ không còn có người bệnh. Đáng tiếc lời này hắn không dám giảng, bằng không cha của hắn lại đau hắn, tức giận đến thối rầu trừng mắt cầm lấy gây gộc loạn đả một mạch.

“Trương thúc, ta đến đây!” Đứng ở bên trong một tiểu viện tử, Hùng Đại thô thanh kêu lên. Nhưng đã nửa ngày, bên trong cửa gỗ kia đều không có động tĩnh.

Hùng Đại cảm thấy kỳ quái, Trương thúc muốn hắn tới, vậy tại sao lại không ở đây? Huống chi Trương thúc không có phương tiện đi đứng, nhất thời đi làm sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy cánh cửa khép hờ chứa một cái khe. Hùng Đại có hồ đồ cũng cảm thấy xảy ra chuyện, vội đẩy cửa, chỉ thấy Trương thúc ngã vào thấp tiền, hai mắt trợn trừng, cần cổ một mặt huyết còn đang chậm rãi chảy xuống. (Hùng: thật sự là đáng thương. . . . . Mới lên sân khấu liền treo, xuống địa phủ nhớ rõ tìm mỗ Vũ báo thù a! Mỗ Vũ: =|||||))

“A? Trương thúc Trương thúc! ! Ngươi. . . . .” Vừa tiến lên nhìn xem, Trương thúc đã muốn khí tuyệt bỏ mình.

Hùng Đại ô ô khóc lên: “Trương thúc, ngươi chết thật thê thảm, là ai nhẫn tâm như thế, muốn đưa ngươi vào đường chết! ! Ô ô ô. . . . .”

“Câm miệng, đại nam nhân khóc suột mướt còn ra cái gì!” Đang chuyên tâm khóc lóc, Hùng Đại sừng sốt, trong căn phòng nhỏ này trừ mình ra còn có người khác sao? Hắn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một hắc y nhân ngồi ở một bên, nửa khuôn mặt bị miếng vải đen che phủ, cảm xuống đất chính là thanh kiếm nhuộm đầy máu tươi trên tay hắn.

“Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Là người giết Trương thúc! !” Hùng Đại nhất thời lửa giận công tâm, chỉ vào Hắc y nhân mắng: “Ngươi hỗn đản này, hung thủ giết người, ta quyết không tha cho ngươi!!”

Nhìn ra xung quanh, cầm lấy một cái ghế liền hướng Hắc y nhân ném tới. Nhưng Hùng Đại không biết võ công, sao có thể đắc thủ đây? Còn chưa thấy rõ Hắc y nhân ra tay, Hùng Đại liền bị điểm huyết, cổ định giữa không trung, hai tay nâng cao không động đậy cũng không thể di chuyển.

“Ngươi. . . . . Ngươi. . . . .” Hùng Đại khí cực, nhưng hắn bình thường không thiện nói chuyện, liền miễn bàn mắng chửi người, cho nên tức giận đến thần tình đỏ bừng, mắng không ra nửa câu.

“Hừ, nguyên lai không biết võ công. . . . . Khụ khụ. . . . .” Hắc y nhân trầm tĩnh lại, ngồi tựa vào bên tường.

Hùng Đại lúc này mới chú ý tới, Hắc y nhân bị thương, máu còn đang không ngừng chảy ra. Tâm địa thiện lương của hắn cả kinh, vội hỏi: “Ngươi bị thương? Mau, nhanh cầm máu mới được!”

Hắc y nhân sừng sốt, kinh ngạc vì lời nói của Hùng Đại liền hỏi: “Ta mới vừa giết người, ngươi còn giúp ta? Nào biết ngươi như vậy sẽ không gọi đồng loại!”

“Ngươi. . . . .” Hùng Đại lại tức giận đến nói không ra lời, trên mặt một trận hết xanh lại hồng, lúng ta lúng túng nói: “Ta là đại phu, không thể thấy chết mà không cứu, ngươi giết người là ngươi không đúng, bất quá chỉ cần ngươi nhận sai, ta nghĩ quan phủ nhất định sẽ xử nhẹ cho ngươi. Ngươi vẫn là đi tự thú đi! Huyện lão gia là một người tốt, thanh quan, nhất định sẽ giúp cho ngươi.”

Hắc y nhân tuy rằng thấy không rõ mặt, nhưng đôi mắt nghiêm nghị đột nhiên biến đổi, ánh sáng lạnh chợt lóe, làm cho Hùng Đại nhìn cũng không dám nhìn thẳng, nuốt nuốt nước miếng, đem tròn mắt chuyển đến một bên.

“Hừ, lòng dạ đàn bà.” Hắc y nhân đột nhiên cầm lấy kiếm, chỉ vào Hùng Đại: “Nói mau, ngươi rút cuộc là ai? Phải là người của bang phái kia không?”

Hùng Đại sừng sốt, nguyên lai hắn hiểu lầm mình đến hại hắn, vừa tức vừa vội: “Ta chính là một đại phu, Trương thúc hẹn ta đến giúp hắn xem bệnh! Ta cũng không có võ công, sao là người trong bang phái được!”

Hắc y nhân không nói, hoài nghi đánh giá hắn, Hùng Đại càng nóng nảy: “Ta bên kia còn có hòm thuốc, ngươi có thể mở ra xem xem, bên trong có được cầm máu, ngươi trước cứ dùng đi, bằng không máu chảy ra nhiều hơn. . . . . Đối thân thể không tốt!”

“Muốn dùng độc dược hại ta? Không dễ dàng vậy đâu!” Hắc y nhân sắc mặt trầm xuống, kiếm đã đặt tại trên vai Hùng Đại.

Hùng Đại thở dài, nghĩ thầm: “Người này bệnh đa nghi sao nặng như vậy?” Mắt nhìn miệng vết thương của hắn, tuy rằng không thấy rõ qua lớp hắc y, nhưng mầng ẩm ướt này vì chất lỏng càng thấm ra càng nhiều, lại nhìn mắt Hắc y nhân kia thần sắc tái nhợt, Hùng Đại liền càng nóng nảy. Thấy thuốc tâm như phụ mẫu, Hùng Đại hận không thể phóng qua giúp hắn cầm máu.

Hắc y nhân nắm chặt kiếm, giống như cánh tay không hề bị thương, neoh mắt lại, đang do dự có nên diệt trừ hắn hay không. Trong lúc này, một người áo xanh phá cửa sổ mà vào.

Hùng Đại sùng sốt, điều này làm cho hắn nhớ tới thuyết thư trong quán trà, không khỏi nghĩ thầm: “Sao võ lâm nhân sĩ đều thích theo cửa sổ tiến vào? Đại môn cũng không phải không thể vào? Thật sự là kỳ quái”.

Chỉ thấy người áo xanh kia quỳ trên mặt đất, thanh âm đại khái là bởi vì nhảy cửa sổ mà có chút kích động, run rẩy: “Thánh chủ, Thanh Y làm việc bất lợi, thỉnh chúc chủ xử phạt.”

Hắc y nhân nhìn người nọ, âm thanh lạnh lùng cất lên: “Tuy rằng ngươi trúng kế diệu hồ ly sơn của bọn chúng, theo tình có thể tha, nhưng hộ chủ bất lợi, theo mình quy luật xử, phạt ba mươi trượng, ngươi khả phục?”

“Thanh Y lĩnh mệnh,tạ ân minh chủ tha chết.”

Hùng Đại lúc này hoàn toàn choáng váng, thiên hạ còn có loại sự tình này? Bị phạt còn muốn tạ ơn? ?

“Bắt lấy tên gian tặc này, mang theo cùng”

“A? ?”

Hùng Đại lại kinh ngạc.

---

*Lấy sơn vi y lâm giang mà cư: đại khái là lấy núi rừng biển làm nơi cư ngụ

**Tiểu khoa: trẻ nhỏ

***Khoá kè: người cùng giúp việc kiếm ăn với mình

****Hậu khởi chi tú: chắc là nói người sau lại càng xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Mơ mơ màng màng mờ mắt ra, sờ sờ cái cổ đau nhức, trí nhớ như nước từ từ rót vào đầu .

Ngày đó, sau khi Trương thúc bị giết, hai tên hung thủ muốn mang hắn đi, hắn không chịu, mầng vài câu, chỉ cảm thấy sau cổ đau xót, liền hôn mê bất tỉnh. Thực đáng giận, nhất định là hai người kia thừa dịp ta không chú ý mà đánh lên.

Đứng dậy hoạt động một phen, tự bắt mạch cho mình, thấy cũng không có gì đáng lo ngại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Đánh giá nơi mình đang ở, đích thị là một cái hầm bỏ hoang, cuối hầm bị một tảng đá chặn lại, xem ra vốn là sau khi sụp lở bị người vứt bỏ. Men theo hầm đi về phía trước, dương quang chói mắt bao phủ toàn thân, lấy tay che hai mắt khuất khỏi ánh nắng chói chang, hơn nửa ngày mới thích ứng được, qua hai kẻ tay nhìn xung quanh, có nhiều điểm hào quang, như những ngôi sao trải ra khắp nơi, màu xanh biếc lượn lờ, tiếng chim riu rít như nhạc, một bộ tranh tuyệt đẹp a!

Bất quá này nếu như nơi này là chốn tiên cảnh thì tại sao lại nhìn quen mắt như thế?

Hùng Đại nghiêng đầu cân nhắc, đột nhiên kêu lên: “Nơi này là Thần Nông Giá?” (mỗ Vũ: không biết cái tên Thần Nông Giá này phải ở thời điểm nào mới có. . . . . Nếu là cận đại mới có, thỉnh chư vị chớ trách chớ trách! Dù sao cũng là giả không* văn . . . . .)

Đứng vậy đứng vậy, nhớ rõ lúc trước cùng sư phụ khi rời đi Hán Dương Thành, trạm dừng chân thứ nhất đó là Thần Nông Giá, bởi vì nơi này ít người, lâm mật thụ thịnh, thêm thiên địa linh khí, là một nơi tiên nhạc. Cho nên một vài dược thảo quý báu khó gặp sinh trưởng ở nơi này.

“Trời ạ, cư nhiên lại đi xa như thế? Hung thủ chết tiệt, hừ, trở về nhất định phải báo quan. Trương thúc, nguyện ngài trên trời có linh thiêng phù hộ ta sớm ngày trở về.” Hướng theo phương Tây cúi người thật thấp, rồi theo đại một hướng nào đó trong rừng mà đi .

Cái tên Hùng Đại này, đầu óc thật sự dùng đến không nhiều, trừ bỏ ra ngoài học y, căn bản không biết nên làm sao ở trong rừng hành tẩu. Đi đã hai canh

giờ rồi, còn chưa ra ngoài được

“A, sao vừa đi đã trở về? Ài!” Nhìn cái hầm quen thuộc kia, Hùng Đại thở dài: “Đều đi rồi trở về đến hai lần, chẳng lẽ ta phải ở trong này đi cả đời sao?” Trong lòng mặc dù khăn trương, cũng bị thân thể mệt mỏi quấy rầy. Hơn nữa mặt trời chói chang rọi vào đầu, càng làm cho Hùng Đại đói khát vạn phần.

Nhưng người ngọc luôn có tinh thần ngọc ngách, nghi ngại một lát, Hùng Đại lại đứng dậy, theo hướng chưa đi qua mà cất bước.

Đi một hồi, liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Cực kì vui vẻ, chạy nhanh theo hướng phát ra tiếng nước chảy..

Đã có thể thấy khe suối nhỏ, Hùng Đại vừa mới chuẩn bị đi qua, liền gặp một con bò câu ở trên đầu bay qua, bộ dáng như là mới vừa cất cánh. Hùng Đại quay đầu lại nhìn, lầm bầm: “Kỳ quái, sao lại chỉ có một con bò câu?” Chưa từng nghĩ nhiều, khi quay đầu vừa định bước đi, bị một màn kinh diễm trước mắt làm cho chân động.

Chỉ thấy một người toàn thân bạch y đứng ở bên dòng suối, tuy rằng cách một khoảng xa, lại có cây cối ngăn cản, nhưng Hùng Đại vẫn là có thể nhìn thấy rõ ràng, bạch y kia bao bọc lấy thân mình ngọc ngà. Y bào bạch sắc đã bị nước thấm ướt, y tụ phiêu dật bay lên dưới ánh mặt trời chiếu xuống giống như trong suốt, y phục bán ướt bán ráo khiến người đó có vẻ phong tư yếu điệu. Người kia dần dần thể ngâm vào trong nước, bạch nhược vô cốt, mỹ hảo hợp lòng người. Mà trên đôi chân dài trắng nõn lại càng không có tí vết, làm cho người phải chú mục.

Hùng Đại không tự giác nuốt nuốt nước miếng, nơi cổ họng giống bị lửa đốt cháy đến khó chịu, máu toàn thân đều đảo lưu. Thật sự không hiểu đây là cảm giác gì, chẳng lẽ ta bị bệnh sao? Nghĩ như thế Hùng Đại chậm rãi lui ra sau, lắc lắc đầu, về mặt thác loạn.

Hắn trong lúc vô ý chạm phải cục đá làm nó lóc cộc lăn xuống, chỉ thấy Bạch y nhân quay người lại, găm nhẹ: “Là ai? Đi ra?”

Hùng Đại cả kinh, vội vàng quỳ xuống, không ngừng dập đầu: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tiểu nhân lỡ xông vào tiên giới, quấy rầy thần tiên tỷ tỷ thanh tịnh, thật là vô ý, thực xin lỗi. . . . .”

“Thần tiên tỷ tỷ? Hừ!”

Hùng Đại cả kinh, sao thanh âm của tiên nữ lại khàn khàn như thế? Nhưng hắn vẫn phủ phục trên mặt đất, không dám ngẩng đầu. Nghĩ nghĩ, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy một luồng áo trắng. Trong lòng lại tin tưởng, vị này là thần tiên, nếu không tại sao có thể nào không gây ra thanh âm liên nhẹ nhàng lại đây?

“Ngẩng đầu lên.”

Hùng Đại nghe lệnh, chậm rãi nâng đầu lên, hồi lâu, chỉ cảm thấy mũi đang nóng lên, lấy tay sờ thử, chảy máu mũi mất rồi, thật là mất mặt mà, hắn lại nhanh chóng cúi đầu, nhưng nhìn lại dung mạo mình diễm, tuyệt mỹ đó rồi đem khắc thật sâu trong đầu, lần lượt, một lần lại một lần, không ngừng hồi tưởng, khắc càng sâu.

Gương mặt tròn nhắn như tơ như ngọc, chỉ một cái liếc mắt là có thể chạm đến đích dục vọng. Dưới ánh nắng gay gắt như thế, cũng không thấy một tia hồng nhuận, cứ tái nhợt, quang mang mê người, rồi lại không giống thần sắc có bệnh. Mây liễu nồng đậm phiêu dương, mi rũ xuống đôi mắt to yêu diễm mị nhân lại để lộ tia sắc bén như chim ưng. Chỉ cần nhìn vào cái liếc mắt đó, sẽ bị hai tròng mắt thâm u như mực kia hút đi linh hồn, không kèm chế được. Cái mũi thẳng như bút, chóp mũi dị thường xinh đẹp, Hùng Đại thấy liền nghĩ tới tuyệt động. Dưới cái mũi kia là hai phiến môi bạc, hình dáng cực mỹ, tuy rằng không dày bằng tường tượng của mình, nhưng làm cho hắn tim đập nhanh hơn, càng muốn tiến lên hôn trụ đôi môi bạc xinh đẹp đang ním chặt kia.

Hô hấp của Hùng Đại càng phát ra không thông thuận, tim của hắn lại đang nắn chỉnh mình. Sao có thể nghĩ muốn khinh nhờn thần tiên như thế kia chứ, thật sự là trăm triệu không nên a! Tiên nữ tuyệt sắc như thế, sao có thể hội coi trọng một phạm nhân như hắn? Cắn chặt môi, mồ hôi như mưa, thân run rẩy không ngừng.

“Đứng lên, có nghe thấy không?” Lãnh khốc ra lệnh, giống có ma lực luân chuyển trong lỗ tai của Hùng Đại, hắn run rẩy đứng lên, cùng ở trong đầu tự ý làm cản mà nhìn kỹ thêm trăm ngàn lần gương mặt kia, tình tế quan khán hồi lâu, tâm của Hùng Đại mới thoáng bình tĩnh trở lại, bởi vì khóe miệng tiên nữ luôn mang theo tiểu ý như có như không.

Lúc này, Hùng Đại mới phát hiện, ngọc thể mảnh mai của vị tiên nữ này cư nhiên cao bằng mình, không chỉ có như thế, cốt cách cũng thoát ra một cỗ cường thế, uy chấn của người trong võ lâm từ trước đến nay. Kỳ quái, chẳng lẽ tiên nữ cũng muốn luyện võ?

“Nhìn đủ chưa? Người cũng biết phạm thấy dung mạo của ta sẽ bị xử vu oạt nhãn, quả nhục chi hình** !?”

Hùng Đại cả kinh, không dám tin hỏi: “Chẳng lẽ thần tiên cũng dùng cực hình như thế?”

“Hừ, người này ngu ngốc, nhìn cho rõ!” Chỉ thấy tiên nữ phẫn nộ phẩy tay áo một cái, bạch y mở rộng ra, Hùng Đại nhìn thấy rõ ràng hắn cùng chính mình đồng dạng cấu tạo, nhưng thân thể lại trắng nõn vạn lần, trong đầu như văn đăng loạn khiếu***, tròng mắt đánh chuyển, oanh một cái ngã xuống.

.....

*Giá không văn: giá không- không tương, văn-văn chương.

**xử vu oạt nhãn, quả nhục chi hình: cực hình móc mắt, lột thịt.

***văn đăng loạn khiếu: ruồi muỗi kêu loạn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lại một lần nữa ở hẻm thanh tỉnh, không giống lần trước là tự nhiên tỉnh, mà là bị mộng xuân thêm ác mộng làm cho tỉnh lại.

“Ngươi tỉnh?” Thanh âm băng hàn truyền đến, Hùng Đại vừa ngẩng lên liền thấy, nguyên lai bên người còn có một Hắc y nhân đang ngồi. . .

“Ngươi hung thủ kia, ngươi. . . . .” Nói còn chưa hết, liền bị cho một mũi kiếm.

“Hừ, chưa từng có người nào dám nói với ta như thế, cho dù có, hiện tại chỉ sợ đã ở trước Diêm vương gia báo cáo rồi!” Ngữ khí kinh người lại làm cho Hùng Đại tức giận, hấn quay đầu không hề nhìn hắc y nhân kia.

Hai người lại là một mảnh lặng yên, Hùng Đại lúng ta lúng túng suy nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi chính là một giấc mộng? Nhưng, sao lại chân thật như thế? Hồi tưởng lại dung mạo tuyệt sắc kia, Hùng Đại cảm thấy được trong lòng ấm áp. Nhưng chính mình tại sao lại té xỉu? Thật sự là kỳ quái. Mà ngay cả cảnh trong mơ vừa rồi như thế nào hấp dẫn liêu nhân, cũng chỉ có đoạn ngắn mơ hồ, trừ ấn tượng sâu nhất về gương mặt xinh đẹp kia, Hùng Đại còn lại điều không nhớ gì cả.

“Uy, gian tể, tên ngươi gọi là gì !”

“Cái gì gian tể? Ta mới không phải! Ta chỉ là một đại phu, ngươi có tin hay không!” Hùng Đại không muốn cùng tội phạm giết người này nhiều lời nữa, quay đầu đi ngồi vào một bên.

“Gian tể, gian tể, gian tể. . . . .”

“Uy, ngươi kêu đủ rồi chưa?” Hùng Đại tức giận kêu lên.

“Ngươi lại không nói tên, ta chỉ có thể gọi ngươi như thế !” Người bịt mặt chẳng hề để ý nói.

“. . . . . Ta gọi là Hùng Đại!”

“Ha ha, quả thực người cũng như tên nha!” Người bịt mặt cười khẩy nói, thấy Hùng Đại không phản ứng, lại nói: “Ngươi là lão Đại trong nhà?”

“Không phải, trên còn có bốn tỷ tỷ.” Luôn luôn thành thật, Hùng Đại không suy nghĩ liền trả lời, nhưng xuất phát từ thói quen cùng tính tình.

“Ngươi biết Trương thúc đã bao lâu?”

“Hai năm, hấn chân không tốt, ta liền thường xuyên qua nhà hấn chữa bệnh.”

Người bịt mặt trầm tư một lát, lại hỏi: “Vào mấy ngày trước, hấn có thể lưu lại đồ vật gì đó cho ngươi?”

“Đồ vật gì đó? Nói đến kỳ quái, hiện tại mới đầu tám tháng, hấn đưa một đồng thịt cá phơi khô cho ta, cha ta muốn vứt đi, ta cảm thấy không tốt lắm, liền đặt ở trong phòng của mình. Ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

Ánh mắt người bịt mặt biến đổi, không hề trả lời.

Có thể cảm thấy kỳ quái, hơn nữa nhìn chăm chú người bịt mặt càng lâu, càng cảm thấy cặp mắt kia cùng ánh mắt của người trong mộng tương tự nhau. Bỗng nhiên thân mình tê rần, âm thầm nghĩ: Hùng Đại a Hùng Đại, ngươi tên ngu ngốc này, suy nghĩ cái gì đây! Hung thủ này mới không cùng mỹ nhân kia giống nhau.

“Đứng rồi, thương thế của ngươi sao rồi?”

Người bịt mặt giương lên con ngươi xinh đẹp nhìn hấn, chăm chú nửa ngày: “Ngươi thật là kỳ quái, ta là một tên hung thủ, ngươi còn quan niệm vết thương của ta như thế nào? Để cho ta chết không phải càng tốt sao?”

“Cứu người vẫn là bản tính của thầy thuốc, mặc kệ người nào, ta cũng sẽ không thấy chết mà không cứu.” Bối bối, Hùng Đại bất mãn nói.

“Ác? Nhưng cái vẻ mặt miến cưỡng kia tính cái gì? Thật sự là lừa mình dối người.”

“Ta mới không có!” Phản bác lại, nhìn nhìn bốn phía hỏi: “Hòm thuốc của ta đâu?”

“Đã vứt đi!”

“Cái gì? Ngươi đem nó vứt đi? Ngươi. . . . . Ngươi. . . . .” Tức giận đến thần tình đỏ bừng, muốn mắng lại không biết nên mắng như thế nào, Hùng Đại miễn cưỡng nửa ngày nói ra một chữ “Ngươi”.

“Bên trong ta kiểm tra qua, cũng không phải được phẩm quý giá gì, vậy mà cả cái rương to, mang trên người thì phiền toái, liền vứt đi.”

“Ngươi. . . . . Đáng giận. . . . . Hừ!” Tức giận đến không biết làm như thế nào cho phải, Hùng Đại đứng dậy đi chỗ khác.

“Ngươi đi đâu?”

“Đi đâu cũng không cùng người như ngươi ở một chỗ!”

“Nếu miệng vết thương của ta chảy máu thì tính sao?”

Những lời này quả nhiên làm cho Hùng Đại ngừng cước bộ, nhưng hắn không quay đầu lại, vẫn là oán giận nói: “Ngươi đem hòm thuốc của ta vứt đi, chảy máu cũng không còn cách nào khác.”

Người bị mặt nhìn Hùng Đại rời đi, vẫn chưa ngăn cản, sờ sờ miệng vết thương trên vai, xem ra độc đã muốn xâm nhập vào da, rồi qua chưa được nửa tháng, công lực sẽ toàn bộ tiêu tán. Ha ha, hắn cười khẽ ra tiếng, tựa vào trên thạch bích, đồ đại ngọc này thật đúng là giống tên gấu ngọc, lại chân thực, lưu lại còn không phải nhiều người toi mạng sao?

Nhắm mắt lại hồi phục một chút thể lực, lúc trước đem đánh ngất Hùng Đại ôm đến hầm đã làm rách miệng vết thương của hắn, cũng dùng hết sức lực còn sót lại của hắn. Nhưng chỗ này không thể ở lâu, truy binh chưa tới, trước vẫn là sớm đi thì hơn.

Xử dụng kiếm chống đỡ thân thể, chậm rãi đứng lên, người bị mặt ngừng một lát, bước hướng về cái động, lúc này hô hấp của hắn ổn định, hoàn toàn không giống vừa rồi khi đứng dậy, khả năng kỹ, trên trán đã dính một vài sợi tóc, ánh mắt sắc bén cũng xuất ra một mặt cương nghị.

“Uy, ngươi đi đâu? Trời ơi, y phục của ngươi lại ướt!” Hùng Đại cả kinh, không để ý đối phương biểu tình thâm thúy, vội vàng đem áo hắn xả xuống.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Thẳng đến vai bị một con gió lạnh thổi qua, người bị mặt mới giờ kiểm lên chỉ vào Hùng Đại.

Hùng Đại thở dài: “Ta nói ngươi sao nặng lòng nghi ngờ như thế a? Ngươi xem miệng vết thương của ngươi đều xuất huyết, nếu không một lần nữa băng bó, không chừng một ngày ngươi sẽ đổ máu quá nhiều mà bỏ mình đi. Vừa rồi ta đi hái thảo dược, cùng ống trúc rỗng. Đây, ngươi xem, đây chính là so với được cầm máu càng tốt hơn a, sinh trưởng ở nơi không chịu hơi người cùng khí ô nhiễm. Ta chính là đại phu, sẽ không hại ngươi.”

Thành khẩn trong lời nói vẫn chưa làm cho người bị mặt tin tưởng ít nhiều, nhưng không biết khi nào, đáy lòng của hắn sớm đối Hùng Đại thiếu một phần cảnh giác, đem kiếm buông xuống, nhăn đầu, không nói một câu mà tùy ý tên đại phu ngốc nghếch băng bó miệng vết thương cho mình.

Lát sau, Hùng Đại kéo y vài xuống ở trên buộc thành một cái kết, chuyện băng bó chung quy một chút là xong. Tùy hắn sau đó đem nước trong ống trúc đổ vào bó y còn thừa, thấm ướt, nhẹ nhàng thấm mồ hôi trên trán người bị mặt.

“Hoàn hảo, dược thảo này vốn là theo nước mà sống, nhưng không lâu dài, ta còn bị lạc đường. Bất quá cũng thật là kỳ quái, ta sao lại biết hướng kia sẽ có nước?” Lâm bầm, rồi hướng người bị mặt nói: “Ngươi thương thể kia nên nghỉ ngơi một chút, bất quá cái khăn che mặt của ngươi có thể hay không bỏ ra? Đây đối với miệng vết thương của ngươi thật không tốt a!”

“Trừ bỏ người trong Nguyệt Minh, phạm thấy dung mạo ta tất bị móc hai mắt, ngươi muốn hay không thử một chút?”

Hùng Đại cả kinh, nhanh chóng xoa tay, hắn còn muốn ngắm nhìn thế giới này nhiều, cũng không muốn mù sớm như vậy. Bất quá lời này giống như đã từng nghe qua nha? Thật là kỳ quái.

“Nhưng độc tố trên vai ngươi cũng không nhẹ nha! Ta xem thảo dược ở nơi này chưa chắc có thể phối ra được giải dược.”

Người bị mặt cả kinh, hai mắt tràn ngập sát ý, thân thủ liền rất nhanh điểm vào tử huyệt của Hùng Đại, hơi dụng lực ấn mạnh một cái, hắn liền có thể lập tức mất mạng.

“Nói, ngươi sao biết ta trúng độc?”

“Ta đã thấy loại độc chất này a. . . . . Ngươi yên tâm, ta còn phối qua giải dược này!” Hùng Đại lúc này không có kinh hoảng, bởi vì hắn đối với người khác lực quan sát vốn là không tốt, căn bản không có chú ý tới sát ý trong mắt người nọ. Mà hắn đối người bị mặt này cũng không tái e ngại, thứ nhất là biết hắn trúng độc, thứ hai là xuất phát từ thiện tính tin tưởng người khác, hơn nữa hắn giống như phát hiện người bị mặt này tựa hồ cũng không có ý giết hắn.

“Ngươi có biết đây là độc gì?” Người bị mặt buông tay, nhưng vẫn hoài nghi hỏi.

“Ân, cái này gọi là Kiếp Công Tán, tuy rằng độc tính không mạnh, nhưng trúng phải càng lâu, khôi phục sự linh hoạt cũng lại càng nhỏ, hơn nữa không chỉ có như thế, còn có thể khiến khí lực toàn thân hoàn toàn không có, đến cuối cùng đó là giống bị cả bảy trùng bò lên ngứa ngáy khó nhin.”

Người bịt mặt cả kinh, hẳn chỉ biết độc này phải là hóa công, không nghĩ lại lợi hại như thế.

“Bất quá ngươi yên tâm, giải dược này ta đã từng phối qua, nhưng bởi vì phương thuốc rất khó tìm, hơn nữa cũng chỉ có một người tới tìm ta chữa qua, cho nên phải làm giải dược có thể có chút phiền phức.”

“Ai tìm ngươi chữa qua?”

“Một người trong võ lâm đi? Chuyện hai năm trước rồi, ta đều không nhớ rõ !” Hùng Đại nhú mày, rất là nghiêm túc nghĩ.

Người bịt mặt nhìn trước mắt bộ dạng này của hắn, tức giận đến mắt trợn trắng; trí nhớ như thế, tin hay là không tin đây? Nhưng miệng vết thương trên vai sau khi đắp được, đau đớn quá thực hạ thấp không ít. . . . . Tạm thời tin hắn một lần đi.

“Nơi này không thể ở lâu, đi nhanh đi!” Khó khăn theo mặt đất đứng lên, vài lần suýt nữa ngã sấp xuống, Hùng Đại nghĩ muốn đưa tay đỡ lấy hắn, nhưng lập tức bị hắn trừng mắt, vuron hai tay cũng bị đánh cho nóng bừng, đau quá.

“Ta hận nhất người khác chạm ta, ngươi nếu muốn lại nhìn thấy thái dương ngày mai liền nhớ rõ cho ta.” Tàn nhẫn nói, Hùng Đại mếu máo, thần tình ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nhìn thân hình khí hư thể yếu phía trước, Hùng Đại cảm thấy lòng đang từng đợt phát đau. Người này tính tình sao khó hầu hạ như thế? Cũng không phải thân thể dát vàng, còn không cho người khác chạm vào, hừ!

Người bịt mặt đơn độc đi ở đằng trước, vừa đi, vừa một bên dùng bốn thành công lực còn sót lại trong cơ thể nghe động tĩnh chung quanh. Thấy tên ở phía sau nửa ngày không theo kịp, liền quay đầu cả giận nói: “Ngươi có phải hay không không muốn đi? Đi chậm như thế, coi chừng ta đem chân của ngươi chặt bỏ, cho ngươi không bao giờ ... dùng nó để đi nữa!”

Hùng Đại cả kinh, vội vàng cước bộ nhanh hơn. Người bịt mặt lúc này mới quay đầu lại, tiếp tục đi.

Theo lý mà nói, đem lưng đưa về phía người khác, vốn là tối kỵ của võ lâm nhân sĩ, càng đừng nói người bịt mặt này võ công đã mất hơn phân nửa, hơn nữa hắn đối Hùng Đại không hoàn toàn tín nhiệm, đây là việc làm sai lầm, không biết là vô tình, hay là. . . . .

Mặt trời chiều ngã về tây, điều thú trong đêm đen rục rịch.

“Trước tìm một chỗ qua đêm đi.” Nói rồi, người bịt mặt lập tức tìm một tảng đá lớn ngồi dựa lưng vào, Hùng Đại cũng thật mệt mỏi, theo ngã xuống đất, hàn đêm lạnh rung, một cỗ gió lạnh thổi tới, làm cho Hùng Đại run run.

“Sao không nhóm lửa?”

“Ngủ ngốc, chúng ta bây giờ là bị người đuổi giết, ngươi nhóm lửa không phải nói cho hắn biết ngươi ở trong này sao?” Người bịt mặt vút cho hắn một cái xem thường.

Hùng Đại thầm nói: “Hình như là ngươi bị đuổi giết đi, lại không phải chuyện của ta. . . . . Đúng rồi, ta nhớ rõ bên cạnh ngươi không phải có một. . . . . Một người tên là Thanh Y sao? Hắn sao không cùng một chỗ với ngươi?”

“Ta đem hắn giết !”

“Cái gì?” Hùng Đại đứng lên kêu to, không dám tin mà trừng ác ma trước mắt.

“Kêu cái gì kêu, ta lừa ngươi thôi!” Người bịt mặt không kiên nhẫn nói: “Thật là, dốt nát cùng con gấu giống nhau. Ta phải đi tra sự tình, chờ sự tình tra được hẳn sẽ đến cùng ta hội họp.”

“Ác! Lại không nói rõ ràng. . . . .”

Trăng ló ra khỏi đông sơn, sao điểm đầy trời.

“Ánh trăng thật đẹp, cùng tiền nhân trong mộng giống nhau.”

“Tiên nhân trong mộng?” Người bịt mặt kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, ta mộng ta ở bên hồ, thấy một người tuyệt sắc, hảo mỹ hảo mỹ, tựa cùng ánh trăng này giống nhau, ôn nhuận như ngọc, ta nghĩ trên người nàng nhất định thực băng.”

“Bên hồ?” Người bịt mặt giọng nói giương cao, khóe mắt có chút rút gân.

“Đúng vậy, rồi ta mỗi ngày buổi tối đều mộng thấy nàng, nàng đối ta cười, còn đối ta tức giận, chúng ta hảo thân mật, giống vợ chồng lại giống anh em, thật quái, giống như ta cùng nàng sớm biết nhau.”

“.....” Người bịt mặt cảm thấy chính mình gần học máu, sao còn có người như thế? Rùng mình một cái, không nghĩ cùng hắn nói nhiều, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta muốn vận công bức độc, ngươi canh giúp ta, không cho phép lên tiếng.”

“Ác! Bất quá độc này ngươi có thể bức không được nha? Lần trước người kia tìm ta chữa bệnh mà mọi người không bức ra được.”

“Hừ, đừng đem cái loại người tầm thường này so sánh với ta, bức không được là bọn hắn công lực không đủ.” Nói xong, nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng, không hề để ý Hùng Đại.

Lặng lẽ, ở trong Mê Chi Lâm này thường thường truyền đến tiếng chim kêu, gió lay cây cỏ phát ra âm thanh, rất là âm trầm.

Hùng Đại sờ sờ bụng, thở dài: “Thật đói a. .... Nếu ở nhà, có thể ăn đến thịt heo, thịt nướng, cá nướng, giò heo nướng. ....” Nghĩ đến đó, bụng cứ nhiên kêu lên.

Nhưng vào lúc này, người bịt mặt ‘!’ một tiếng, miệng đầy máu tươi phun đầy một mảng đất.

“A? Ngươi xảy ra chuyện gì?” Hùng Đại hoảng sợ, vội vàng qua đỡ lấy hắn, lại bị hắn dùng lực đẩy ra.

“Cút ngay, ta nói rồi không nên đụng ta!” Mắt lạnh trừng Hùng Đại, ánh mắt ngoan độc làm cho hắn không dám mở miệng.

Đáng chết, thật sự bức không được. .... Cứ nhiên bị tên đại phu Mông Cổ nói trúng, không chỉ có bức không được, ngược lại khí huyết dâng lên, nội lực tiêu hao nhanh hơn.

“Đều là ngươi, ta không phải bảo ngươi đừng lên tiếng sao? Ngươi cứ nhiên dám phát ra âm thanh?”

“A? Không có, là bụng ta kêu. Không phải ta. ....”

“Câm miệng! Nếu có lần sau, ta sẽ giết ngươi.”

“Ác!” Hùng Đại tuy bất mãn, cũng không dám nói ra, hắn còn muốn lưu mệnh về nhà a.

“Đem cây cỏ trên mặt đất tập cùng một chỗ, ta muốn nghỉ ngơi một đêm, ngươi canh chừng cho ta, nếu có địch nhân, lập tức đánh thức ta.”

“A? Tại sao ta không thể ngủ?” Tức giận, Hùng Đại bất bình nói, thân thể khô ngô đứng thẳng lên, rất có khí thế. Nếu đối làm thường nhân, chỉ sợ sớm bị dọa đi, nhưng người bịt mặt sớm đối tính cách của hắn rõ như lòng bàn tay, phi thường không sợ, còn hung tợn nhìn hắn, thân nhiên lộ ra sát khí nhẹ giọng hỏi: “Ngươi nghĩ muốn bị năm con ngựa phân thân hay là vào chảo rán lên?”

Hùng Đại bật người co rụt lại, cười nói: “Ngài ngủ ngài ngủ, ta giúp ngài canh đêm.”

“Hừ!” Khinh thường nhìn hắn một cái, Hùng Đại tự mình ở cửa hang lót thêm lá cây.

“Ách. .... Ngươi như vậy phải lạnh lắm, mặc dù là mùa hè, nhưng vào đêm vẫn là rất lạnh, trong khu rừng này lại không có người ở, đem cái này phủ thêm đi, tuy rằng ta vài ngày không tắm rửa, ha ha!” Nói rồi, không để cho người bịt mặt có cơ hội phản đối, Hùng Đại cởi áo khoác của mình đắp lên người hắn.

Người bịt mặt ngẩn ra, khó hiểu nhìn Hùng Đại, đây là quan tâm? Nhưng hắn lập tức phủ định ý tưởng này, cái tên sợ chết như thế sao có thể quan tâm ta?

“Đừng vọng tưởng ta sẽ cảm tạ ngươi, nếu ngươi có một tia ý nghĩ gian trá, ta không chỉ giết ngươi, còn có thể giết cả nhà ngươi.” Nói xong, xoay người đi, đưa lưng về hắn mà ngủ.

Hùng Đại bĩu môi, trong lòng có tia tức giận, nhưng hảo tính tình của hắn từ trước đến nay an ủi chính mình: “Coi như hắn là một tiểu hài tử đi, a!”

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng vẫn chống chọi không được hán ý vào đêm, Hùng Đại gất gao ôm lấy chính mình, trong lòng ngược lại an ủi: như vậy hảo, càng lạnh lại càng ngủ không được, miễn cho hắn thực đi giết cả nhà của ta.

Đáng thương cho hắn căn bản không nghĩ tới, nếu người này chết, còn có ai sẽ đi giết cả nhà hắn đâu? Chỉ cần hắn đào tẩu, lại nói vốn là người khác làm chuyện gì không phải không hề có sơ hở? Hơn nữa quả thật có người đuổi giết bọn họ. Đáng tiếc Hùng Đại vô dụng, hơn nữa đơn thuần, đúng là hiểu rõ

đặc tính này nhất của hấn nên người bịt mặt mới dám lớn mật uy hiếp hấn như thế sau khi ngủ say.

Vào đêm, trăng lên đến đỉnh.

Người bịt mặt bất an trở mình, trên trán phỉếm ra một tầng mồ hôi, trong miệng còn không ngừng nhắc tới cái gì đó.

Hùng Đại đang lim dim, nhưng lập tức tỉnh lại, hấn nhẹ nhàng bò về phía người bịt mặt, dùng tay lạnh như băng vì hấn lau đi mồ hôi, sờ sờ cái trán, nhiệt độ cơ thể bình thường. Bất quá khăn che mặt này. . . . . Có phải hay không sẽ làm hấn hít thở không thông? Như vậy khẳng định không thoải mái, bằng không lấy nó ra cho hấn!

Không được, hấn nói qua nếu nhìn hấn sẽ bị móc mắt, thật là đáng sợ, hay là thôi đi.

Hùng Đại rút tay về, vừa định bò đi, chỉ thấy người bịt mặt bất an nói mớ, còn không ngừng động, đột nhiên, tay hấn bị người bịt mặt cào một cái, Hùng Đại nghĩ hấn tỉnh, lại càng hoảng sợ. Định thần lại mới thấy rõ nguyên lai hấn còn đang ngủ say.

Có thể là làm ác mộng đi? Nghĩ như thế, đem bàn tay đồng dạng băng lãnh của người bịt mặt ủ trong lòng bàn tay chính mình, không nghĩ tới, tay hấn không như thoát nhìn bóng loáng như vậy, trái lại thực cứng, cùng chính mình thật giống nhau, chỉ khác ở chỗ Hùng Đại tay phải hái thuốc, trèo núi, lao động thành như vậy, mà tay hấn là do luyện võ gây ra.

Gắt gao nắm chặt tay nhau, thật kỳ dị, người bịt mặt không hề rên rỉ, thân thể dần thả lỏng, lông mày nhăn lại cũng giãn ra. Ác mộng đi rồi chưa? Thật tốt! Cao hứng nở nụ cười, Hùng Đại an vị bên cạnh hấn, tiếp tục canh đêm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sáng sớm, một mảnh điều ngừ hoa hương, Hùng Đại bị ánh mặt trời chiếu thật sự không thoải mái, xoay người thay đổi hướng nằm tiếp tục cùng chu công chơi cờ.

“Uy, tử hùng (gấu ngốc), thức dậy, còn ngủ! !” Người bịt mặt tức giận đá Hùng Đại một cước, tên ngu ngốc này, rõ ràng nói canh đêm, kết quả ngủ so với chính mình còn muốn sâu hơn, không chỉ có như thế, buổi sáng còn bị thể trọng thật lớn của hấn đè đến tỉnh lại, thiếu chút nữa liền không thở nổi. Chưa bao giờ chịu qua đải ngộ như thế, người bịt mặt đương nhiên giận không kiềm được.

“A. . . . . Mẹ, ta muốn ngủ tiếp. . . .”

“Mẹ nó, ta mới không phải mẹ ngươi! Đứng lên cho ta!!” Điền cuồng hét lên, Hùng Đại linh hoạt một cái, trở mình một cái rất nhanh đứng lên, ánh mắt mù sương lập tức thanh tỉnh: “A. . . . . Thực xin lỗi thực xin lỗi, vừa rồi mộng mẹ ta muốn ta đứng lên ăn điểm tâm. . . . . Hắc hắc.”

“Hừ, y phục của ngươi.” Dem quần áo vứt lên trên người Hùng Đại, tiếp theo ra lệnh: “Bên kia là thượng nguồn của khe suối, ngươi đi chuẩn bị nước, ta đi hái chút trái cây, nhớ rõ đừng lạc đường, nếu không, có bị dã thú cắn chết ta cũng không quản.”

“Ác, tốt tốt.” Hùng Đại cẩn thận đáp ứng, lập tức theo hướng người bịt mặt chỉ mà đi.

Nhưng hấn hoàn toàn không biết, phía sau còn có một đôi mắt bí hiểm đang quan sát hấn.

Người bịt mặt nhìn hai tay, buổi sáng khi tỉnh lại, phát hiện tay hai người đang gắt gao cùng nắm, đổi lại là bình thường, hấn sớm một kiếm lấy tánh mạng của người kia, nhưng. . . . . Đêm qua không chiếc mộng hoàn toàn không có, mà còn ngủ đến dị thường thoải mái.

Thật sự khó lí giải cảm giác kỳ quái trong lòng, xoay người, vừa đi vừa quyết định: nếu tên ngu ngốc này lại đụng chạm ta, ta nhất định chém tay hấn.

Mặc dù còn cách một đoạn thời gian ngắn nữa mới vào thu, nhưng trái cây lại đồng dạng mỹ vị nhiều nước.

Hùng Đại ăn ngon cao hứng, bởi vì hấn đã đói bụng một đêm, trái cây kia giống như thức ăn của mẫu thân, làm cho người ta hồi tưởng lại mùi vị khi xưa, mồm miệng lưu hương.

Nhưng đối diện với cách ăn khoa trương của Hùng Đại, người bịt mặt không khỏi cảm thấy mừng vì vừa rồi cũng đã ăn no, bằng không theo gấu ngốc này ăn, chỉ sợ còn không ăn đến một nửa đã nhỏ ra.

Hùng Đại trong miệng một quả, trên tay một quả, rất nhanh, đồng trái cây ở trước mặt chỉ còn thấy cuống.

Người bịt mặt nén xuống tính khí, cả giận nói: “Ăn no liền lên đường.”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Sáu người cuối cùng tụ tập đủ, kẻ cầm đầu cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn vào mắt hắc, hắc có nhiếp hồn thuật!” Tiếp tục hung ác nói: “Vu Nguyệt Khánh, đem ‘Thương Nguyệt Thân Công’ giao ra đây, chúng ta liền cho ngươi giải được, còn đảm bảo ngươi không chết, nếu không, hanh hanh hanh. . . . .”

Hùng Đại chỉ cảm thấy thanh âm của người nọ hảo khó nghe, đối với tình huống lúc này vốn là tuyệt không hiểu biết, còn ngây ngốc nói: “Nhiếp hồn thuật? Ai có thuật này? Kỳ quái, sao năm nay là năm hắc y cùng che mặt? Chẳng lẽ các ngươi đều xấu đến không cho người ta thấy được? Không quan hệ, sự thúc ta là người rất giỏi chinh dung nhan, ta có thể giúp các ngươi giới thiệu.”

“Ác? Thật sự?” Cuối cùng Hắc y nhân kia vui vẻ chạy tới, hai mắt tỏa ánh sáng hỏi.

“Ân, ta cam đoan, kỹ thuật chinh dung nhan của hắc rất được !” Hùng Đại nói đến chuyện y thuật, cả người đều có vẻ dị thường hưng phấn, trên mặt cũng sáng lên.

Người bị mất một lòng nghĩ như thế nào bỏ được những người này, nào biết gấu ngốc này cư nhiên cùng người khác đàm chuyện chinh dung nhan, thật sự là sát phong cảnh. Nhắm mắt lại thờ dài, thật vất vả tập trung sát khí lại bị lời của hắc toàn bộ lộng tan.

Hắc y nhân cầm đầu lại gân xanh nổi lên, mắt co rút nửa ngày, mới cứng ngắc chuyển hướng Vu Nguyệt Khánh: “Vu Nguyệt Khánh, có nghe thấy không? Ngươi cho là ngươi còn lại một chút võ công có thể là đối thủ của ta sao? Không hồn thì giao ra đây!”

Hùng Đại nghe thanh âm của người này trái lại quyết định tuổi của hắc: “Đại thúc, nơi này không có người kêu Vu Nguyệt Khánh nha, ngươi có phải hay không phải tìm lầm? Hơn nữa, mấy người các ngươi cách ăn mặc tất cả đều giống nhau, ngươi sao biết ngươi muốn tìm ai? Nếu tìm lầm thì sao lo liệu?”

“Ngươi. . . . . Ngươi. . . . .” lão Đại cầm đầu che ngực, đột nhiên hét to một tiếng: “Trước đem con gấu này giết cho ta !”

Chỉ thấy ánh đao chọt lóe, Hùng Đại còn không có thấy rõ, đã bị người bị mất một cước đá vào trong khe sườn.

“Bang bang” vài tiếng, binh khí của mọi người đều bị tước đi, mọi người nhìn ta, ta xem ngươi, mắt nửa ngày cũng không phục hồi tinh thần lại.

“Hừ, các ngươi thực cho rằng nội lực của ta biến mất sao? Nói cho các ngươi biết, ta căn bản không có trúng độc. Hôm nay tạm tha các ngươi, trở về nói cho hắc biết, muốn giết ta, liền chính mình đến, ít phải vài tên lính tôm tước của chút đi.”

Toàn bộ hắc y nhân sợ tới mức chết khiếp, bị người bị mất nói như thế, cũng giống như ba hồn bị rút hai hồn, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

“Còn không mau cút đi, có phải hay không muốn ta đem toàn bộ các ngươi giết?”

“A! !” Một đám thét chói tai, sáu tên nhảy mất bỏ chạy hết.

Đội sáu người toàn bộ chạy hết, Vu Nguyệt Khánh mới ngồi xuống thở hổn hển không ngừng, hoàn toàn không còn là người khí thế hiên ngang, bộ dạng tự tin cuồng ngạo như vừa rồi. Đồng thời, hắc đã ở Khánh Hưng, may mắn lúc này người được phái đi chẳng qua chỉ là vài tên nhãi nhép, xem ra là tới thử mình đi? Lăn tới. . . . . Không biết chính là cái dạng địch nhân gì. . . . .

Lại nhìn Hùng Đại, bị Vu Nguyệt Khánh như vậy đá một cái, liền rơi xuống khe sườn, ở sườn nước gãy dựa nửa ngày, mới phát hiện, sườn nước này còn chưa cao tới đùi mình, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, mắt húng oán hận một câu: “Ngươi làm gì thế hả? Cho dù thấy thân thích của ngươi cũng không nên đối với ta như vậy đi. . . . .”

Ở trong mắt Hùng Đại, cùng một loại người thì tất cả đều là thân nhân. . . . .

Không nghe thấy thanh âm, hắc ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một mình người bị mất dựa vào gốc cây mà ngồi, cái trán dưới ánh mặt trời, hơi lộ ra mồ hôi, cũng không thấy hồng nhuận. Mà sáu tên vừa rồi đột nhiên xuất hiện lại hoàn toàn không có bóng dáng?

“Ai? Thân thích của ngươi đều đi rồi?”

*****

“Trời a, tốc độ phát độc trong ngươi đang nhanh hơn, nhất định là ngươi dùng nội lực! Ngươi sao lại làm như thế? Biết rõ không thể mà.”

Vu Nguyệt Khánh thu tay lại, lạnh lùng nói: “Câm miệng.”

“Sao bắt ta câm? Ta mà không nhắc mạng nhỏ của ngươi sẽ không còn!” Hùng Đại dị thường tức giận, nhìn người bị mất trên trán mồ hôi tuôn không dứt, làn da tái nhợt đến đáng sợ, trong lòng cảm thấy lo lắng, lập tức quyết định nói: “Cứu thảo sinh trưởng ở quanh những nơi trống trải, thiên nhiên kiện

sinh trưởng ở vách đá hẻo lánh, hai vị thuốc này đều khó tìm, còn lại ngũ nhân quả hẳn là có thể tìm thấy trong rừng này, chúng ta trước thay đổi lộ trình, để giữ mạng của người cho tốt.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hùng Đại, khẳng định là ngũ khí không cho phép phản đối, Vu Nguyệt Khánh hoàn toàn ngăn cản cả người, gấu ngốc này. . . . . Vẫn là gấu ngốc trước kia sao?

Trong lòng không khỏi có chút tức giận, vốn chính mình cũng chuẩn bị thay đổi hướng đi, miễn cho lại bị địch nhân phát hiện, khả hiện tại lại biến thành bị người khác chỉ huy, từ nhỏ đến lớn chỉ có hắn chỉ huy người khác, tới nay đây chính là lần đầu tiên a.

“Không cần người nói ta cũng biết, hừ! Bất quá người nếu đề nghị, như vậy chúng ta hiện tại hẳn là đi đâu đây?”

“A? ?” Hùng Đại choáng váng, như đầu, nhìn cặp mắt xinh đẹp không hề cảm nhận được sự giận dữ, thực nghiêm túc lắc đầu: “Không biết a!”

“Ngu ngốc. . . . .” Vu Nguyệt Khánh chống đỡ thân thể, vừa rồi sử dụng quá nội lực đích xác làm cho hắn rất thống khổ, toàn thân khí lực giống như bị rút sạch.

Hùng Đại muốn đến đỡ, nhưng nhớ tới lời nói lúc trước của hắn lại thu tay về.

“Hán Dương Thành ở phương Bắc, phía Nam là Vũ Dương, xem suối nước này hẳn là chảy đi tây biên.”

“Ác, ta biết rồi, chính là đi theo hướng Tây, suối nước chảy xuống nơi nào tất có đoạn nhai vách đá, phía dưới bị dòng nước va đập, chắc chắn có khe rãnh.” Hùng Đại hưng phấn nói.

Vu Nguyệt Khánh trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, nhanh đến ngay cả chính hắn cũng chưa phát hiện liền tan biến.

Hùng Đại lại đi theo phía sau hắn, gào to nói: “Vu Nguyệt Khánh chính là người sao? Tên thật là dễ nghe nha! Nhạc khí vi diệu như ánh trăng, thanh âm du dương tuyệt vời, thật không sai! Cha mẹ người nhất định là những người thích thanh nhạc. Bất quá thân thích của người đi thực mau, lần tới người đừng đem ta đá vào nước, tuy rằng hiện tại trời rất nóng, nhưng như vậy thực bất ngờ! Đúng rồi, Thương Nguyệt Thần Công phải cái gì nha? Người thật sự có nhiếp hồn thuật? Ta nghe nói đó là một loại thực quý dị. . . . .”

“. . . . . Câm miệng!”

“Ác. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Oa, người xem, đây là điểm cuối của con suối a! Thực đồ sộ!” Hùng Đại cao hứng kêu to, còn đưa tay che ngang trán nhìn ra xa. Đã đi ba ngày ba đêm bọn họ cuối cùng cũng thấy được tia hy vọng, chỉ cần thu thập đủ các loại thảo dược, liền có thể loại bỏ độc tố.

Vu Nguyệt Khánh đi đến bên cạnh Hùng Đại, mắt nhìn vách đá hai bên thác nước, quả quyết nói: “Xem ra chỉ có thể bay xuống dưới. . . . .”

“Cái gì?” Hùng Đại cư nhiên có thể giữa tiếng thác nước ầm ĩ nghe thấy lời nói của Vu Nguyệt Khánh. Vu Nguyệt Khánh hừ lạnh, trừng mắt liếc hắn một cái: “Không bay xuống thì người muốn xuống thế nào?”

“Khả. . . . . Người lại dùng nội lực để nói. . . . .”

Nhìn vẻ lo lắng trong mắt Hùng Đại, đôi mày Vu Nguyệt Khánh không khỏi giãn ra, ngũ khí cũng ôn hòa không ít: “Không chết được! Ngũ nhân quả cất kỹ chưa?”

Hùng Đại từ trong túi tiền lấy ra ngũ nhân quả, đây là một ngày trước bọn họ ở nơi nào đó tìm được, hơn nữa chỉ có một khóa.

“Cất kỹ, hiện tại, chúng ta phải nhảy xuống đi.”

Dứt lời, đem Hùng Đại ôm chặt: “Bám chặt!”

Hùng Đại theo lời mà làm, nhưng trong lòng sợ hãi thầm than: “Nam tử này bình thường cao bằng mình cư nhiên lại gầy như thế? (mỗ Vũ: hân, chủ yếu là bộ dáng của người lớn lên rất cường tráng. . . . .)”

Thả người bay xuống, gió thổi vù vù qua hai bên tai, quất vào mặt đến rét buốt. Đem nam tử gầy gò kia ôm chặt lấy, một cổ hương thơm thanh nhã như cây cỏ xông vào mũi, là hương vị từ da thịt, thật thoải mái. Hùng Đại vui đầu vào sâu trong hõm cổ của Vu Nguyệt Khánh, mặc cho tóc bị gió thổi tung

lên.

Những giọt nước kết lại thành từng khối đánh vào người, nước vốn vừa nhu vừa cương, ở trong trạng thái âm xuống này, đánh vào người cũng không phải đau bình thường.

Đập mạnh một cái, hai người bị ném tới trên mặt đất. Tim Hùng Đại còn đang lơ lửng trên không cuối cùng cũng đáp xuống. Hắn mở mắt ra, phát hiện Vu Nguyệt Khánh đang nằm trong lòng, một chút động tĩnh cũng không có.

“Ủy, người xảy ra chuyện gì? Đừng dọa ta nha!” Đây xuống, phát hiện người hấn hư nhuyển, hai mắt nhắm nghiền, không hề có động tĩnh gì. “Tĩnh tĩnh nha! Người mau tỉnh lại nha! Trời ơi, người không sao chứ?” Liều mạng lay động thân thể yếu ớt kia, cuối cùng phát hiện hấn không biết từ khi nào đã mở to hai mắt.

“Thật tốt quá, người không sao chứ? Ta lo lắng gần chết!” Dùng sức ôm chặt lấy người nọ, Hùng Đại lòng tràn đầy vui mừng, kinh hi như điên, tựa như nhặt được trân bảo, thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Vu Nguyệt Khánh âm thầm mắng: “Này gấu ngốc, thiếu chút nữa đem toàn bộ xương của ta bóp vụn. . . . .” Nhưng rồi sau đó nghe thấy giọng điệu hưng phấn mang theo khóc thanh của hấn, không khỏi nở nụ cười, đẩy hấn ra: “Ta không sao, người nhanh đi tìm thảo dược, bằng không ta cũng kiên trì không được bao lâu.”

“Đừng vậy đừng vậy, người xem ta này, nhất thời cao hứng đều đã quên hết, người chờ chút, ta lập tức quay lại.” Nhẹ nhàng ôm Vu Nguyệt Khánh đến rìa dòng suối, sau khi để hấn nằm xuống an ổn còn không quên nhấn nhủ: “Người ngàn vạn lần đừng chạy đi đâu, cũng không nên cử động, nhất định phải chờ ta nha!”

“Đã biết, mau đi đi! Thật là, giống y như một nữ nhân. . . . .” Tuy rằng không kiên nhẫn từng hấn, nhưng trong lòng Vu Nguyệt Khánh thật cao hứng.

“Ác. . . . . Ta đây đi.” Hùng Đại ngoan ngoãn ngậm miệng, nhanh chóng chạy vào sâu trong bụi cỏ.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy dáng dấp của Hùng Đại, Vu Nguyệt Khánh mới miễn cưỡng ngồi dậy, trong ngực một luồng nhiệt khí bốc lên, một ngụm máu tươi trào ra. Hắn kéo khăn che mặt, tuyệt sắc dung nhan dưới ánh mặt trời hiện lên tái nhợt, đầy mồ hôi.

Một giọt, hai giọt. . . . . Những giọt máu dần dần hoà vào trong nước, Vu Nguyệt Khánh thở gấp hơn, hấn khom người xuống, đem khăn che mặt tẩm ở trong nước, không lâu, một lượng máu lớn theo dòng nước lan ra.

Đem khăn che mặt vắt khô, nhẹ nhàng lau đi vết máu bên miệng cùng mồ hôi lạnh trên trán. Đáng chết, muốn không ổn rồi sao? Toàn thân một chút khí lực cũng không có, nhu nhuyển ngã xuống đất.

Vu Nguyệt Khánh chưa từng thống hận bản thân giống như bây giờ, mười mấy năm qua hô phong hoán vũ, ai thấy hấn cũng phải sợ đến ba phần, nhưng hiện tại ngay cả dáng vẻ oai hùng cũng không có. . . . . Chớ nói chi đến việc ung dung giết một người đơn giản như thường, chỉ sợ hiện giờ ngay cả tự giết chết chính mình cũng không có khả năng.

Gấu ngốc, sao vẫn chưa trở lại. . . . .

Mệt mỏi quá, hai mắt, đều không mở ra được.

“Lão Đại, mau đến xem, nơi này có một người chết đang ngủ!” Đột nhiên một thanh âm khó nghe vang lên.

Vu Nguyệt Khánh nhắm mắt lại nhử mầy, hảo ôn, thanh âm lại khó nghe, bất quá giống như từng nghe qua ở nơi nào. . . . .

“Ngủ ngốc, người chết có thể ngủ sao? Cái này gọi là có một người chết đang nằm.”

“Ác! Oa, hấn thật khá a!”

Thái dương bị một cái bóng che khuất, lắng nghe động tĩnh bốn phía, tâm Vu Nguyệt Khánh nhất thời trầm xuống, chẳng lẽ là đám người hấn thả đi ba ngày trước sao? Hồn đản, sao hết chuyện này đến chuyện khác xảy đến. . . . . Hoàn hảo là gấu ngốc chưa có trở về.

“Thật sự đẹp quá a, không biết là nam hay là nữ?” Một kẻ nuốt nuốt nước miếng nói.

“Đốt nát a, cởi bỏ quần áo của hấn nhìn xem không phải có thể biết rồi sao?”

“Nếu là nam thì tính sao?”

“Nhìn hấn đi, nam nữ gì ta đều phải làm, MMD, tại rừng rậm này đi ba ngày rồi cũng chưa ra ngoài, dù sao gặp được một tên tuyệt sắc như thế, chúng ta trước hết giải giải ngứa, giải giải khẩu cũng tốt.”

“Lão Đại anh minh! Hắc hắc, bất quá quần áo của hấn thoát nhìn hảo quen mắt nha!”

Sau đó là một mảnh lặng yên, lão Đại kia quát: “Thực đốt nát, người xem, quần áo chúng ta cùng hấn giống nhau, người cứ nhìn như thế nhiều ngày, đương nhiên thấy quen mắt rồi!”

“Ác. . . . . Lão Đại, mau xé bỏ quần áo hần.”

“Hắc hắc hắc hắc. . . . .” Một mảnh tiếng cười *** đang càng ngày càng gần, Vu Nguyệt Khánh hiện tại không chỉ toàn thân vô lực, hơn nữa ngực lại bắt đầu bốc lên một cỗ cảm giác ghê tởm. Càng ngày càng nhiều mùi hỗn độn làm cho hần không thể nhịn được nữa, đột nhiên hai mắt hần trợn trừng, đám người kia bị dọa đến té ngồi trên mặt đất.

“A. . . . . Ban ngày ban mặt còn có quỷ?”

“Đốt nát a, là một người sống, hắc hắc, kia rất tốt! Các huynh đệ thượng.” Hắc y nhân cầm đầu hưng phấn chà xát hai tay.

Vu Nguyệt Khánh ngăn chặn chân khí bạo thoát, vận khởi thân thể yếu đuối vô lực muốn đứng lên, nhưng sáu con lang cắn bản không cho hần cơ hội, một tên trong số đó ‘ bá ’ một tiếng xé rách y phục của hần, lộ ra đề y màu trắng.

Vu Nguyệt Khánh mất lộ ra hung quang, lửa giận bốc lên, hung hăng cắn môi. Nếu là đối thành trước kia, chỉ trong nháy mắt hần liền có thể nhượng tên hỗn đản này đi gặp diêm vương, chính là hiện tại. . . . . Vu Nguyệt Khánh thật hận, hần quỳ rạp trên mặt đất, ngón tay run rẩy nắm lấy bùn đất trên mặt đất xộp, sao vận không ra được khí lực đem bùn đất này hóa thành ám khí. Hần thề, nếu hôm nay có thể sống, hần nhất định phải đem tên kia chặt làm trăm mảnh, để giải mối nhục hôm nay.

‘! . . . . . ’ một búng máu phun ra, nhuộm lên gương mặt tái nhợt của hần, càng hiện lên vẻ yếu đuối.

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, ngươi cũng đừng phản kháng, ngoan ngoãn theo đàn ông vài lần đi!”

Độc tố trong cơ thể chậm rãi ăn mòn thân thể hần, Vu Nguyệt Khánh rút cuộc duy trì không nổi nữa, mắt nhắm lại, ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Kháo, ngươi cho là giả chết chúng ta sẽ buông tha cho ngươi? Hừ, đã chết ta cũng muốn cho ngươi khoái hoạt một phen!” Hắc y nhân cầm đầu không thêm quan tâm nói, bọn hần kéo Vu Nguyệt Khánh ra giữa dòng suối, bàn tay tại gương mặt tròn nhẵn vuốt ve: “Oa, làn da thật tốt, MMD, so với các cô nương Di Hồng viện cũng không kém!”

Năm tên kia thấy vậy cũng chảy nước miếng, đồng loạt vươn tay đến, chuẩn bị xé bỏ quần áo của Vu Nguyệt Khánh.

Trong đó một bàn tay vô ý kéo rơi cây trâm cài tóc của Vu Nguyệt Khánh, mái tóc óng mượt như tơ, đen như mực hỗn độn xoả tung xuống, tùy ý lay động, vài phần dụ nhân, vài phần mỉa hoặc, vài phần yêu kiều, vài phần say lòng người.

Thấy thế tất cả mọi người ‘ dục ’ động, bạch y kia, là tiên? Hay tinh (yêu tinh)?

“Dừng tay! !” Một tiếng hô to, làm cho tất cả mọi người ngừng lại, sáu gã Hắc y nhân ngẩng đầu nhìn người đứng ở chỗ xa xa, như anh hùng với thanh trường kiếm đi tới, từng đợt gió mang theo lá cây quấn quanh người hần, làm tôn lên ngũ quan coi như anh tuấn kia, rất có khí thế đại hiệp.

“Hừ, mấy tên hỗn đản các ngươi, ban ngày ban mặt cứ nhiên đùa giỡn một cô nương tay trái gà không chặt, thật sự quá mức .”

Sáu gã Hắc y nhân sừng sốt, thẳng cầm đầu nói: “Hần là nam nha. . . . .”

“A? Đây. . . . . Nam cũng không được! Lũ ác đồ các ngươi, xem kiếm của bọn thiếu gia!” Nói rồi, nam nhân không chờ bọn chúng phản ứng, rút kiếm đâm tới, kiếm đường cắt ngang, chỉ thấy bạch quang chọi lóe, sáu gã Hắc y nhân còn không có lấy lại tinh thần đã cảm thấy phía dưới thân mình một mảnh lạnh lẽo, đồng loạt cúi đầu nhìn xuống, nguyên lai là quần bị chặt đứt!

“A! !” Sáu thẳng cùng la lên một tiếng, xoay người lộ ra cái mông chạy như bay.

“Hanh hanh, cho các ngươi biết lợi hại của bản công tử!” Nam nhân hưng phấn hét đầu, đi đến bên người Vu Nguyệt Khánh: “Ngươi nên cảm tạ ta, coi như ngươi may mắn, bản công tử vừa vận lạc đường. . . . . Trời ạ, người này nam sao? Đây. . . . . Đây. . . . . Rất không công bình, nguyên lai còn có tên gia khỏa so với ta anh tuấn, thật sự là. . . . . Sớm biết thế không cứu ngươi , hừ!”

Nam nhân tuy rằng nói như vậy, nhưng vẫn là nhìn chăm chú Vu Nguyệt Khánh hồi lâu. Hần nhíu mi, ngồi xồm xuống, nâng tay của Vu Nguyệt Khánh lên: “Là Kiếm Công Tử? Tên ngu ngốc này, nhất định lúc trước sử dụng quá nhiều nội lực, bằng không sao lại té xỉu, hơn nữa nếu không tái giải được, chỉ sợ một thân nội công này sẽ bị phế bỏ, Hanh! Quả nhiên, cuối cùng vẫn là dựa vào bản đại hiệp mới có thể cứu hần. Bất quá phải tìm một nơi sạch sẽ, tốt hơn hết là phải có người chiếu cố mới được, ại, tiểu bạch kiếm, theo bọn soái ca đi một chuyến nha!” Nói rồi, nam nhân một phen ôm lấy Vu Nguyệt Khánh, hướng về một địa phương mà đi.

Nói tiếp, Hùng Đại vắt và thu thập hào được thảo sau đó cuống quýt đi dọc theo bờ suối, không có lạc đường xem như rất may, nào biết hấn vừa về, chỉ nhìn thấy mỗi bộ hắc y, ngay cả một bóng người cũng không có.

Gương mặt ngăm đen dính đầy bùn đất tràn ngập mắt máu. Hấn đi rồi ư? Không. . . . Không đúng, hấn vừa rồi dùng nội lực, hiện tại hấn là lúc độc phát, sao có thể rời đi được?

Đem được trong tay cất kỹ, Hùng Đại cất lên giọng hét lớn kinh người: “Vu Nguyệt Khánh, ngươi ở đâu a? Vu Nguyệt Khánh. . . . .”

Nhất thời, chim tước tê phi, trừ bỏ thanh âm của thác nước, toàn bộ rừng rậm xung quanh Hùng Đại vang vọng lại tiếng hét của hấn.

Chỉ thấy ánh sáng chợt lóe, luồng khí lưu chợt hiện, sát khí quen thuộc làm cho Hùng Đại vui vẻ, cao hứng mà quay đầu nhìn lại: “A! ! !”

“ . . . . . Là ngươi?” Lại là một thằng hắc y nhân bịt mặt (gấu: ta thấy việc cải danh kêu 《 hắc y nhân bịt mặt 》 quên đi. . . . . Mỗ vũ: muốn chết. . . . .)

Nhìn cái thằng đột nhiên xuất hiện này, Hùng Đại mặt mày trầm xuống. Không, không phải, không phải Vu Nguyệt Khánh, hương vị trên người không đúng, ánh mắt cũng không đúng, hấn. . . . . Rốt cuộc đi nơi nào ?

Hắc y nhân kéo khăn xuống: “Ngươi cư nhiên dám gọi thẳng tặc danh bản mình thánh chủ? Hừ, thật to gan!”

“Ai?” Hùng Đại mở trừng hai mắt, người này sao quen mặt như thế a?? Nhìn kỹ lại, nguyên lai chính là Thanh Y xuất hiện ở chương thứ nhất rồi sau đó lại biến mất a! Cái thằng bị linh trượng trái lại còn tồn.

“Đúng rồi, ngươi là người cùng đi với Vu Nguyệt Khánh, ngươi có thấy hấn không? Hấn hiện tại ở đâu? Độc trong người hấn rất mau phát tác, nếu như không. . . . .”

“Cái gì? Độc? Thánh chủ trúng độc lúc nào?” Thanh Y về mặt mờ mịt.

“Ngươi không biết a? Thì ra ngươi không cùng một chỗ với hấn? Thật là, trúng độc nặng như thế, còn chạy loạn khắp nơi, giống y như một tiểu hài tử, thật làm cho người ta lo lắng.”

“Uy, đồ ngốc, kể rõ đến nhất ngũ nhất thập cho ta.” Thanh Y nghiêm mặt, hung tợn kéo áo Hùng Đại.

*****

“Nguyên lai là như vậy. . . . . Đáng chết, ta cư nhiên không biết.” Thanh Y về mặt tự trách.

“Ai, ngươi có biết hay không cũng vậy thôi, ngươi cũng không phải đại phu.” Hùng Đại bĩu môi, chuyện Vu Nguyệt Khánh biến mất làm cho hấn rất không vui.

Thanh Y trừng mắt liếc nhìn tên ngu ngốc này, hơn nữa vừa rồi thử qua hấn không có võ công sau lại càng thêm xác định việc thánh chủ mất tích cùng hấn không có liên quan gì, hơn nữa người này còn biết phối giải dược, cho nên ngôn hành đối với thái độ của Hùng Đại nên tốt thêm một chút.

Cúi đầu xem xét y phục trên mặt đất, Thanh Y ngẩng đầu thực khẳng định nói: “Thánh chủ trước mắt hấn là không có việc gì.”

“A? Ngươi sao biết?”

“Quần này phải là của địch nhân, theo miệng vết rách hấn là do kiếm khí chặt đứt. Hình dạng vết máu trên mặt đất, phải là do thánh chủ phun, nếu thánh chủ lúc ấy đã muốn độc phát, thì sao có thể dùng nội lực? Hơn nữa kiếm này lại từ đâu mà đến? Điều này nói lên hấn là có võ lâm cao thủ đem thánh chủ đi, ta chỉ lo lắng. . . . .” Nắm chặt khăn che mặt trong tay, mặt trên còn có máu nhiễm ướt.

“Lo lắng cái gì?” Hùng Đại ngồi xổm xuống hỏi, mắt nhìn Thanh Y trên tay nắm thứ gì đó lúc sau mới bừng tỉnh đại ngộ: “Ác, ngươi là lo lắng người khác nhìn thấy diện mạo đáng sợ của Vu Nguyệt Khánh?”

“A?” Thanh Y sùng sốt, hiển nhiên là nghe không hiểu được Hùng Đại giảng cái gì.

Hùng Đại lại nghĩ Thanh Y muốn giấu diếm, bởi vì người nọ là cái gì thánh chủ của bọn hấn, vừa nghe đã biết địa vị rất cao rồi. Mà người trong võ lâm phần lớn coi trọng mặt mũi, tự tôn lại cao. Cho nên võ vô bả vai Thanh Y, an ủi: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không đem bộ dáng của thánh chủ các ngươi nói ra. Cho dù bộ dạng hấn có khó coi, ngũ quan bị hủy, hoặc là thiếu răng hàm lệch mũi, ta cũng sẽ không nói ra. Nhất định, ta cũng cùng hấn cộng hoạn nạn bảy tám ngày rồi. Cho dù người trong thiên hạ đều chán ghét hấn, ta Hùng Đại cũng sẽ làm bằng hữu với hấn.”

Thanh Y về mặt kinh ngạc, nhìn chăm chú Hùng Đại, nửa ngày cũng nói không ra một câu.

Hùng Đại lắc lắc đầu, trong lòng thầm than: “Ai, cư nhiên vì chuyện này khiến cho hấn cảm động đến nói không ra lời, thật sự là hổ thẹn hổ thẹn!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Vu Nguyệt Khánh khó khăn mở mắt, ý thức dần dần tỉnh táo lại. Người cảnh giác như hấn, lập tức ngồi dậy kiểm tra tình huống của mình.

Một thân đã đổi qua bạch y sạch sẽ, trong cơ thể bắt đầu xuất hiện một cỗ chân khí, thử vận khí, quả nhiên, nội lực toàn bộ khôi phục.

Hùng Đại? Vu Nguyệt Khánh lập tức nghĩ tới hấn. Ngoài phòng cách đó không xa truyền đến tiếng tụng kinh lúc to lúc nhỏ, lần nữa đánh giá gian phòng này, tuy rằng đơn giản, nhưng chung quanh toả ra mùi đàn hương, bức hoạ không phải rất có danh, nhưng lại có thể từ những hàng chữ nhìn ra người viết chúng nội lực rất thâm hậu, bút pháp lại độc đáo. Cái chính là ở ‘phật’ tự, tại phía trên ánh nền lập lòe, lại làm cho người ta bình tâm.

Vu Nguyệt Khánh tâm lại khó có thể bình tĩnh. Nam nam việc này hấn tuy rằng không có nghiệm qua, nhưng Vu Nguyệt Minh lại rất là thịnh hành, bất luận nam nữ, chỉ cần yêu nhau, liền có thể lập gia đình. Đó cũng hành vi kinh hãi thế tục, cho nên bị người trong chính đạo cho là hèn mọn. Cũng may lãnh địa của Vu Nguyệt Minh nằm ở nơi hẻo lánh, cũng không cùng người trong chính đạo lui tới, liền hình thành một loại khí thế thần bí.

Chậm rãi xuống giường, thử đi lại vài bước, Vu Nguyệt Khánh vẫn không phát hiện có gì không ổn. Mấy hơi hơi giãn ra, nhưng tâm tình lại thập phần phức tạp. Hùng Đại ngốc này đi đâu rồi? Sẽ không tính ở trong chùa làm hoà thượng đi?

Mở cửa, vừa vận có một tiểu hòa thượng đi tới, Vu Nguyệt Khánh còn chưa mở miệng, chỉ thấy tiểu hòa thượng kia sắc mặt ửng đỏ, cử chỉ ngượng ngùng, đi đến trước mặt Vu Nguyệt Khánh, cúi mình vái chào nói: “Nữ thí chủ, ngài tỉnh!”

Nữ thí chủ? Ánh mắt Vu Nguyệt Khánh trầm xuống, hai tay nắm chặt lại, đè nén sát khí, lạnh lùng nói: “Người cứu ta đang ở đâu?”

“Ngay tại sương phòng bên kia.”

Thuận theo nơi tiểu hòa thượng chỉ mà nhìn, sương phòng nằm ở nơi phi thường hẻo lánh, là ai xếp Hùng Đại ở đó? Bất mãn nhíu mi, tiến nhanh về phía sương phòng bên kia.

Mới vừa đến gần, liền nghe thấy một tiếng thét mang theo tình sắc mãnh liệt *** loạn, Vu Nguyệt Khánh hai mắt tròn trừng, thân hình nhoáng lên một cái, đập tung cửa ra: “Đồ ngốc nhà người. . . . .”

Trên giường, hai gã nam tử đang đặt đến cao trào trong tư thế sừng sờ trên giường, bốn con mắt nhất tề nhìn thẳng Vu Nguyệt Khánh.

Hồi lâu, ... Hai người mới hoang mang lúng túng đem chân phủ lên người.

Cái người tương đối tuấn tú, cũng là nam nhân nằm trên chửi ầm lên: “Người hỗn đản, nhìn đủ chưa?”

Ở cửa Vu Nguyệt Khánh đã sớm thu hồi vẻ kinh ngạc, thay vào đó là thần thái lãnh đạm thường ngày: “Các người chính là người cứu ta?”

Thông minh như hấn, đã đoán được người cứu mình không có khả năng là Hùng Đại, tuy rằng trong lòng có chút mất mát. . . . . Đáng chết, thất vọng cái gì, ta mới không đối với tên ngốc kia ôm loại kỳ vọng không có khả năng này!

Dẹp yên tâm tình, lạnh lùng nhìn hai ‘bị đàn nam’ trước mặt: “Trừ bỏ ta ra, các người còn thấy ai khác nữa không?”

“Uy uy, cái thái độ gì đây? Nếu không bản đại hiệp vừa vận đi ngang qua nơi đó, người sớm bị sáu con *** trùng kia ngoạn rồi!”

“Thác, ta nhớ hình như là người lạc đường mới cứu hấn đi?” người nam tử vẫn nằm ở trên giường tò mò hỏi.

“Àn. . . . . Dù sao cũng là ta cứu hấn!”

“Nhưng, nếu không phải ta tìm được người, người còn không phải cứu không được hấn.”

“Ừ, Triệt, người cũng không có nói sai, nếu không có người. . . . .”

Chỉ thấy hai người tình địch thâm thù, bầu không khí đột ngột biến đổi, Vu Nguyệt Khánh mắt nhíu lại, sát khí đột kích, một chương liền hướng tên nam nhân kêu là Thác kia đánh tới.

Tay hai người giao nhau, ngăn chặn đòn tấn công của đối phương, vừa ra đón vừa phòng thủ, chỉ thấy hai đạo màu sắc như gió cuốn chớp lên.

“Ai nha, đừng đánh. . . . .” Triệt thờ dài, nào biết khí của hấn còn không có tiêu tán hết, Thác đã bị Vu Nguyệt Khánh một chương đánh trúng, ngổ vào trên giường.

“Uy uy, người tấn công cũng không nên quá tốt đi? Quá mức rồi đấy! Nói sao thì cũng là hai người chúng ta cứu người a, sớm biết thế cho người bị bọn

kia giáo huấn một phen.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng Thác biết rất rõ, một chương này hắn cũng không có mấy may bị gì, bởi vì tuyệt không đau đớn, có thể thấy được Vu Nguyệt Khánh võ công có bao nhiêu cao cường. Phải biết rằng, cao thủ so chiêu, không chế tốt nội lực là thực khó khăn, bởi vì sử dụng quá nhiều nội lực có thể bị chứng khí hư mà bại, còn ít thì có thể bại trận mà chết. Nhưng nếu toàn lực đối địch, lại sao có thể bảo trì không đa thương người? Vu Nguyệt Khánh chính là làm được điều này khiến cho Thác bội phục không thôi, nhưng tính cách hắn chính là đến chết vẫn mạnh miệng, thua gì thì thua chứ công phu ngoài miệng tuyệt không thể thua.

“Ta hỏi hai vấn đề.” Vu Nguyệt Khánh chấp tay mà đứng, ngay cả đề ý bạch sắc đơn giản mặc ở trên người hắn cũng có khí chất hơn nhiều.

“Hừ, cái thái độ gì đây. Tốt lắm tốt lắm, coi như bốn đại gia thiện tâm, nói cho người biết.” Thác mặc xong quần áo, đứng lên: “Ngày đó ta lạc đường, lại nghe tiếng nước chảy, vì vậy một đường đi qua đó liền thấy người đang hôn mê còn bị mấy tên hắc y nhân kia lăng nhục, ta đánh đuổi bọn chúng, lại phát hiện người cư nhiên trúng Kiếm Công Tán, cũng may trên người của ta có giải dược, thế là đem người đưa đến một nơi thanh tĩnh, cũng vận công giúp người chữa thương. Còn người khác mà người nói, ta không có nhìn thấy.”

“Đây là nơi nào?”

“Thiên Duyên Tự, chùa này cách Vũ Dương Sơn chỉ có năm ngày lộ trình.”

“Ta ngủ vài ngày?”

“Àn. . . . . năng lực khôi phục của người rất nhanh. Sau khi giúp người vận công, Triệt tìm tới rồi hai chúng ta mới cùng nhau đem người đưa tới nơi này. Người ở trong này ngủ hai ngày.”

Vu Nguyệt Khánh trầm mặt một lát hỏi: “Giải dược của Kiếm Công Tán người làm sao có?”

“Hắc hắc, do một tên đại phu gốc gác khai, ta cảm phương thuốc phối theo!” Thác tựa hồ nghĩ tới cái gì, nói rất là tự hào.

“Ác. . . . . Chính là dùng cứu thảo trường, thiên niên kiện cùng ngũ nhân quả luyện chế mà thành?”

“Ài? Sao người biết?” vẫn ở một bên không nói câu nào, Triệt mặc quần áo tử tế rồi mới đứng lên kỳ quái hỏi.

“Nếu ta đoán không lầm, cái tên đại phu gốc gác kia chính là người mà ta thất lạc ở Mê Chi Lâm.”

Thác và Triệt cùng nhìn lại, hai con người hai cái miệng cùng nói một câu: “Nguyên lai người cũng biết Hùng Đại nha?”

Chương thứ 10

“Nguyên lai người chính là thánh chủ của Vu Nguyệt Minh — Vu Nguyệt Khánh?” Triệt cùng Thác cực kỳ kinh ngạc.

“Còn các người?”

“Khụ khụ, ta giới thiệu một chút, tại hạ Hàn Thác, còn vị này chính là ái nhân thân yêu của ta — Vũ Văn Triệt !”

Vu Nguyệt Khánh trong đầu lập tức có hai khái niệm mơ hồ, nhưng không có lập tức nói ra: “Các người cùng Hùng Đại làm sao biết nhau?”

“Ài, nói ra thì dài dòng lắm, hắn là ba ngày ba đêm cũng nói không xong nha, bắt quá, ta có được phương thuốc này từ hai năm trước. Lúc ấy có một vị võ lâm cao thủ, tuy rằng bộ dạng không anh tuấn bằng ta! ! Hắc hắc, khụ khụ. . . . . Àn, mặc dù là một vị võ lâm cao thủ, nhưng ibị bọn người đuổi giết hắn dùng quỷ kế hạ Kiếm Công Tán, cuối cùng té xỉu ở trước cửa nhà chúng ta. Hùng Đại lúc ấy đang hái thuốc ngay tại phụ cận, cứ như vậy cũng tiến vào nhà của chúng ta, rồi thì giải dược xuất hiện.”

Vũ Văn Triệt bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, loại chuyện quái quỷ này, Vu Nguyệt Khánh tin mới có quỷ.

Không tởi, đích xác có rất nhiều lỗ hổng, vạch trần cũng thực dễ dàng, bắt quá có phải thật vậy hay không cũng không sao cả. Hơn nữa vừa nghe tên hai người kia, Vu Nguyệt Khánh đã gặp là không quên. Trong đầu liền có ấn tượng, bọn họ một người là Trường công tử của Hàn Gia Bảo, một người là con riêng của Đường môn, năm năm trước cả hai song song khiến cho mọi người trong nhà người ngã ngựa đổ, gặp họa không ngừng dù là lớn hay nhỏ, hai phái đuổi giết bọn họ một năm mới buông tha cho.

Mà trong lòng Hàn Thác đã bắt đầu bội phục Vu Nguyệt Khánh, khi hắn vừa nghe đến tên của Vu Nguyệt Khánh, liền nhớ lại 《võ lâm Phong Vân bảng》 cho tới 《võ công lợi hại nhất bảng》(mỗ vũ: đột nhiên nhớ tới Hán Ngữ bảng trong bảng. . . . . Sắc mặt người nào đó nhiễm chút ác hàn. . . . .) từng ghi lại: Vu Nguyệt Khánh, thánh chủ Vu Nguyệt Minh, võ công bài danh đệ mười bốn vị, rồi sau đó đánh một trận Hoàng Sơn, bài danh thăng tới chín vị. Nhưng Hàn Thác từng cùng võ lâm đệ nhất danh cũng chính là mình chủ võ lâm Phù Dật Kiếm so võ nghệ, tuy rằng đã cách bốn năm, nhưng đương sự hai người đem hết toàn lực đả thương ba trăm chiêu phân ra cao thấp, có thể thấy được Vu Nguyệt Khánh có bao nhiêu lợi hại. Thật là cao thủ thâm tàng bất lộ.

“Thì ra là thế. Có thể cùng các người gặp nhau coi như là vận khí. Như vậy đi, ta mấy ngày gần đây muốn lên Vũ Dương, ngày diễn ra võ lâm đại hội cũng cận kề, không bằng chúng ta đi trước đi!” Nói là mời, nhưng trong giọng nói hiển lộ cường ngạnh khí thế không thể nghi ngờ.

Vũ Văn Triệt thở dài, xem ra người nọ là loại dứt không ra được.

Hàn Thác cũng là nghĩ như vậy. Đột nhiên, bọn họ nhất tề đem ánh mắt nhìn thẳng Vu Nguyệt Khánh, biến sắc, thoát trắng thoát xanh, hơn nữa vẻ mặt cực mất tự nhiên.

“Xảy ra chuyện gì?” Vu Nguyệt Khánh trầm giọng hỏi, nhìn thấy thần sắc của hai người làm cho hắn căng thẳng, ánh mắt thoáng chuyển, tại gương đồng ở bên tường nhìn thấy dung mạo chính mình.

Trách không được tiểu hòa thượng kia bảo ta nữ thí chủ. . . . . Vu Nguyệt Khánh lửa giận bạo khởi, hai mắt trầm xuống, hai tay nắm chặt.

Bỗng nhiên, gió lạnh nổi lên từ phía, sát khí nặng nề, như âm khí dưới đáy địa ngục làm cho Hàn Thác cùng Vũ Văn Triệt run rẩy, mặt mày tái mét, nước mắt lưng tròng.

“Ô ô, đừng! Không liên quan đến ta, đều là do Thác làm!”

“Triệt, ngươi cư nhiên. . . . . Ai, ‘vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tai vạ ập đến tự mình chạy’ tên nói câu này một điểm cũng không sai mà, ngươi quá mức rồi nha, chẳng lẽ ngươi không có phần sao?”

“Cái gì chứ? Nếu không tại ngươi, ta sao. . . . .”

“Câm miệng! !”

Hai người đồng thời im lặng, đáng thương nhìn Vu Nguyệt Khánh.

“Ta cho các ngươi hai con đường lựa chọn, một là đánh thắng ta, hai là sáng sớm mai khởi hành đến trước ngày diễn ra võ lâm đại hội một đêm, các ngươi đều phải cải trang nữ nhân.”

“Này. . . . .” Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cắn răng: “Chúng ta chọn cách thứ hai.”

Vu Nguyệt Khánh vẫn là không chút biểu tình nhìn chăm chú vào bọn họ, đôi con ngươi vô tình như băng tuyết trong trời đông lạnh giá khiến cho hai người bọn họ không dám nhìn thẳng vào hắn.

Đẩy cửa ra, thân người Vu Nguyệt Khánh dừng lại một chút: “Nhớ kỹ, đừng nuôi ý nghĩ muốn trốn, nếu không, các ngươi sẽ không có một ngày yên lành. Đừng tưởng rằng ta sẽ giống Hàn gia bảo cùng Đường môn đối với chuyện các ngươi trốn thoát mà mặc kệ.”

Chỉ tới khi người đã đi khuất, hai người mới thở mạnh một hơi.

“Triệt, chúng ta dường như đã cứu một kẻ không nên dây vào.”

“Đừng vậy, ngay cả chuyện của Hàn gia bảo cùng Đường môn hắn tựa hồ cũng biết. Ngay cả thân phận của chúng ta cũng biết, thật sự là mất mặt.” Vũ Văn Triệt thở dài.

“Ô ô ô, ghê tởm nhất chính là còn muốn phần nữ nhân, thật quá mức mà. Không phải ta đã trang điểm cho hắn, mặc nội y nữ trang, xát phấn lên mặt hắn, thoa son lên môi hắn, chải cho lông mi của hắn dài hơn so với ta sao? Cũng không nhìn xem là ai làm cho hắn xinh đẹp điểm lệ hơn, thật là. . . . .”

“Ách. . . . . Ha ha, đối với một đại nam nhân mà nói, ngươi làm được thật sự là quá nhiều. . . . .” Vũ Văn Triệt hoàn toàn không nói gì.

Trong một khách *** ở huyện Thanh phong, Thanh Y một hồi lại có ý nghĩ muốn đâm đầu chết.

Tại sao? Ngươi cư nhiên hỏi tại sao? Ngươi xem tình hình chiến đấu trên cái bàn bên cạnh đi. Mấy chục cái bát, mấy chục cái đĩa, nam nhân có bộ dạng rắn chắc giống như con gấu đã muốn ở trong này ăn cả một ngày rồi. Hơn nữa *** tiểu nhị còn đứng ở ngay bên cạnh Thanh Y, rất sợ con gấu này ăn xong rồi không tính tiền, hắn cường tráng như thế, ai dám ngăn cản a! Cho nên, chường quầy, tiểu nhị, hơn nữa còn một đám quân chúng vây quanh đều dùng ánh mắt nhìn qua lại trên người của hắn cùng Hùng Đại còn đang cố gắng chiến đấu hăng hái. Ánh mắt cùng ý nghĩ cho là dù Hùng Đại có chạy, cũng có thể bắt được dễ dàng làm cho Thanh Y dở khóc dở cười.

Cuối cùng, sau khi ở cái bàn thứ N thấy đầy một chén com lớn với hai cân thịt bò, một con gà nướng cùng thịt heo xào, một tiếng ợ no vang lên trong khách *** yên tĩnh.

“Oa, ăn hảo no nha! ! Ăn ngon thật!” Hùng Đại vừa lòng nói ra một câu khiến tất cả mọi người yên tâm.

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng không hận mà cùng nghĩ thầm: hảo một nha, cuối cùng cũng ăn no !

Thanh Y dưới ánh nhìn chăm chú của chường quầy cùng tiểu nhị, xuất ra tờ ngân phiếu: “Không cần thối lại, chúng ta còn muốn ở lại đây một đêm.”

Tiểu nhị sắc mặt đại biến, cười nói: “Hảo, không thành vấn đề, iểu nhân lập tức chuẩn bị gian phòng tốt nhất cho ngài.”

Hùng Đại đứng lên, cùng Thanh Y dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị đi tới khách phòng.

“Thanh Y, thật là hướng này sao?”

“Ân, đi thêm nửa ngày là có thể đến Vũ Dương Sơn.”

“Người xác định Vu Nguyệt Khánh sẽ đi?”

Nhất định, nếu thánh chủ là bị người trong võ lâm cứu đi.” Thanh Y biểu tình khẳng định làm cho Hùng Đại an tâm. Hắn lấy ra đan dược đã điều chế tốt, trong lòng lặng thầm hy vọng Vu Nguyệt Khánh không xảy ra chuyện gì

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Thanh Y đối với Hùng Đại dần dần hảo, phần lớn nguyên nhân là do thói quen của Hùng Đại không tồi. Mượn chuyện ngủ mà nói đi. Vốn tưởng rằng đáng người Hùng Đại như vậy, sau khi ngủ liền rất là khủng bố, nhưng hai người trên đường đi, bất luận là ở trong rừng hoặc là mượn phòng nơi thôn dân để cùng ngủ, đều có thể thấy điều tốt đẹp nhất của Hùng Đại chính là thói quen ngủ— vừa nằm xuống là có thể ngủ say, một đêm cũng sẽ không trở mình hoặc ngáy. Nghe Hùng Đại nói, chuyện này khi còn bé đã dưỡng thành thói quen, lúc ấy trong nhà rất nghèo, một nhà bảy miệng ăn ngủ trong cùng một phòng, nếuhắn làm ồn, mọi người liền cũng không thể ngủ, cửu nhi cửu chi (lâu dài), tự thành tự nhiên.

Nhưng đêm nay, lại nghe được thanh âm thờ dài của Hùng Đại.

“Người xảy ra chuyện gì? Lâu như thế còn không ngủ?” Thanh Y nằm trên giường từ sau chiếc bình phong không kiên nhẫn hỏi.

“Thanh Y. . . . . Ta có thể là bị bệnh, đại khái sắp chết.”

“A?” Thanh Y sùng sốt, chẳng lẽ do trước đó ăn nhiều quá?

“Ta cảm thấy thực khó chịu, nhưng ta lại chẩn đoán không ra bệnh gì. . . . . Hơn nữa từ sau khi Vu Nguyệt Khánh mất tích, tiên tử kia liền không còn đi vào trong mộng của ta.”

“Tiên tử?” Trong căn phòng yên ắng, dưới ánh trăng, hai người dùng thanh âm thật nhỏ để nói chuyện với nhau.

“Đúng vậy. . . . . Nàng toàn thân đều tản mát ra quang mang nhàn nhạt, tựa như tiên tử đạp nguyệt mà đến.” Hùng Đại nhìn ánh trăng, giường lên một mặt tươi cười ngây ngốc.

Thanh Y nghĩ thầm: “Chẳng lẽ tên ngốc này mắc bệnh tương tư?”

“Người thử ngẫm lại bộ dáng của tiên tử kia, xem coi tâm tình người có phải hay không tốt lên.”

“Ta thử qua, vô dụng. . . . .”

“Chẳng lẽ không phải bệnh tương tư?” Thanh Y thầm nghĩ, nhưng kì quái, loại tình huống này trừ bỏ bệnh tương tư thì còn có thể là bệnh gì?

“Ài, người nói, Vu Nguyệt Khánh thật sự sẽ không có chuyện gì sao?” Hùng Đại đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên, thánh chủ chúng ta hồng phúc tề thiên, thần thông vô lượng, quả quyết không có việc gì.”

“Ân. . . . . Ta chính là sợ, nếu người cứu hắn không có giải dược thì sao lo liệu? Kỳ thật người là thuộc hạ của hắn, ta không dám ở trước mặt người nói như vậy, nhưng mấy ngày nay, nghĩ đến chuyện này liền thấy phiền, nhất là đầu óc trong lòng cảm thấy thật hoảng. Ai. . . . .”

Thanh Y sùng sốt, cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân căn bệnh của Hùng Đại.

“Đúng rồi, người đã thấy qua dung mạo thánh chủ sao?”

“Không có, bất quá nhất định thực khủng bố, tuy rằng đôi mắt hẹp dài của hắn thật phiêu lượng, cùng tiên tử kia có vài phần giống.”

“Ta nói, người sao cảm thấy bộ dáng thánh chủ xấu xí?” Thanh Y bình tĩnh hỏi, nhưng trong lòng kỳ thật đã sớm cười đến lăn lộn. Nếu hắn đoán không sai, tiên tử trong tim Hùng Đại chính là Vu Nguyệt Khánh, không phải hắn khoe khoang, trên đời này trừ thánh chủ bọn hắn ra, còn có ai có thể lớn lên mỹ mạo được như thế đây!

“Không xấu thì sao hắn lại giấu mặt đi?”

“Này. . . . .” Thanh Y mắt tròn trắng, bị câu nói của Hùng Đại làm cho thiếu chút nữa thở không ra hơi: “Ta không phải cũng che mặt đi, người thấy ta

xấu sao?”

“Ngươi? Không xấu nha!”

“Là thế đó, kỳ thật che mặt chính là một loại thủ đoạn, phương pháp trên giang hồ. Nếu ngươi không nghĩ sẽ lấy diện mục thực sự để gặp người ngoài, che mặt chính là một biện pháp. Cũng không phải do bộ dạng xấu mới che mặt a!”

“Phải không?” Hùng Đại khiêu mi, nằm trên giường suy nghĩ nửa ngày.

“Được rồi, đừng nghĩ nữa. Sáng mai còn phải lên đường! Sớm ngày đến Vũ Dương, liền có thể sớm ngày thấy thánh chủ chúng ta .”

“Ân!” Hùng Đại vui vẻ đáp, vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy Vu Nguyệt Khánh, hân liên cảm thấy cao hứng, nhắm mắt lại, một hồi liền cùng chu công gặp mặt.

Mà nỗi lo lắng đến chết khiếp về bệnh tình trước đó cũng bị quẳng ra sau não, quên sạch không còn một mảnh.

Ba ngày sau, buổi trưa, chân núi Vũ Dương Sơn.

Dưới chân núi phi thường náo nhiệt, người đến người đi, tiểu phiến (người bán rong) thương nhân, liên tiếp.

Ở một nơi tên là ‘chính tông đồ chay Vũ Dương quán’, ba người tiến vào, một nam hai nữ. Tiểu nhị xoa xoa mắt, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần: “Ba vị hân là lên núi đi? Ba vị có muốn vào trong tiểu *** nghỉ ngơi một lát, đồ chay của tiểu *** rất nĩ vị thơm ngon . . .”

Chỉ thấy ánh mắt của vị công tử có bộ dáng so với hai vị tiểu thư đằng sau còn xinh đẹp hơn trăm xuống, tiểu nhị lập tức ngậm miệng. Ba người ngồi vào một cái bàn trống, đợi nửa ngày Hàn Thác dù không nguyện cũng phải xuất ra một lượng bạc: “Tiểu nhị, dọn bữa sáng lên.”

“Vâng vâng, cô nương ngài chờ chút !”

“Uy, ta nói ngươi có làm hay không a?” Tiểu nhị vừa đi, Hàn Thác mới bắt mẫn kêu lên: “Từ lúc ta cứu ngươi, ngươi liền ăn của ta dùng của ta, ngươi hết bệnh rồi đi, không chỉ không cảm tạ, còn bức chúng ta mặc. . . . . Ách, ba ngày nay ngươi một phân tiền cũng không bỏ ra, họ Vu kia, đừng tưởng rằng võ công của ngươi cao, ta sẽ sợ ngươi nha!”

Vu Nguyệt Khánh không đáp lời, Vũ Văn Triệt cũng nhàn nhả nâng chén thương trà.

“Uy. . . . . Các ngươi, hai người các ngươi cư nhiên không để ý tới ta?” Hàn Thác tức giận đến phùng râu trừng mắt.

“Nếu như ngươi có thể an tĩnh giống như tính nhân của ngươi, ta nghĩ mạng của ngươi sẽ giữ được lâu thêm một chút.” Lời nói âm trầm lãnh khốc làm cho Hàn Thác cứng đờ, ngoan ngoãn ngồi xuống, miếu mào, thần tình ủy khuất tựa vào người Vũ Văn Triệt.

“Tiểu nhị, bùng hào tửu hảo thịt cho lão tử.” Thanh âm thô to khó nghe vang lên, người xung quanh đều âm thầm nhú mày, vừa thấy người đến là một đám đeo đao bộ dáng ngoan độc liền đồng loạt làm như không thấy.

“Ách. . . . . Đại gia, *** này là quán đồ chay, không có thịt cùng rượu nha! Ngài nếu nghĩ muốn nếm vị thịt, cách vách phố có cái tửu lâu, nơi đó. . . . .”

“Cái gì? Mụ nội nó, đuổi lão tử đi? Ngươi không muốn sống chẳng?”

“Ai nha, không đúng không đúng, người xem đây thật là không phải. . . . .”

Hàn Thác dùng truyền âm thuật nói: “Là Nhị đương gia của Ngũ Hồ Bang —— Hậu Đại Hải, ca ca hân Hậu Vạn Sơn có làm ăn buôn bán, cho nên phải hân đến đây. Xem ra làm cho nơi này biến thành nơi thị phi rồi.”

Thật vất vả mới chấp nhận ngồi xuống, Hậu Đại Hải liền cả giọng mắng: “Mẹ nó, gia chi biết Vũ Dương Sơn này không phải nơi cho người tới, thực con mẹ nó ta khinh.”

“Nhị đương gia, đây không phải là do Đại đương gia không thể tới! Điều này còn không cho thấy ngài ở trên giang hồ rất có địa vị hay sao! Ngài na, xin bớt giận, chờ võ lâm đại hội diễn ra xong, chúng tiểu nhân lại bồi Nhị đương gia đi khoái hoạt khoái hoạt.” Một tên trong năm tên hầu cận Hậu Đại Hải vuốt mông ngựa nói.

“Hừ, hảo! Liền cấp Vũ Dương cái mặt mũi!”

“Ai, Nhị đương gia, người xem bên kia.” Tên hầu chỉ về phía bàn của Vu Nguyệt Khánh mê đắm nói.

Hậu Đại Hải quay người lại hai mắt liền ngây ngốc, đột nhiên hân phóng đằng cười ha ha: “Mẹ nó, nơi này cũng có mặt hàng tốt như thế a.”

Hàn Thác cùng Vũ Văn Triệt nhướng mày, Vu Nguyệt Khánh bởi vì đưa lưng về phía Hậu Đại Hải, cho nên không mấy may tí gì, hoàn toàn phớt lờ.

Hậu Đại Hải nhìn Hàn Thác cùng Vũ Văn Triệt, meo meo tiêu sái đến gần: “Các tiểu thư, không biết có thể hay không cấp cái mặt mũi, chúng ta cùng

nhau ăn?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Vũ Văn Triệt không biết từ nơi nào xuất ra một chiếc quạt nhỏ, vừa phe phẩy vừa nói: “Này. . . . . Không tốt lắm đâu!”

“Phải nha, lại không biết ngồi cùng một chỗ để làm chi?” Hàn Thác thẳng thừng hơn, không thích liền bày không ra khuôn mặt tươi cười.

Hậu Đại Hải ngẩng nhìn đến nước miếng đều chảy cả ra, làm sao còn để ý người khác nói cái gì. Hắn nhìn chăm chú nam tử ngồi đưa lưng về phía hắn, tay vừa vung qua, trong nháy mắt, chỉ thấy một đôi đũa kẹp lấy móng heo của Hậu Đại Hải.

“Cút!”

Đôi đũa buông lỏng, Hậu Đại Hải cư nhiên liên tục lui lại mấy bước.

“Hừ, ô uê đôi đũa của ta!” Người nọ đem đũa quăng đi, lại rút ra một đôi khác.

Giữa ánh nhìn kinh ngạc của mọi người, Hậu Đại Hải cảm thấy mắt mặt đến mộ ngoại nhà hắn. Chỉ thấy sắc mặt hắn thoạt xanh thoạt trắng, rút đại đao bên hông ra, mắng: “Mụ nội nó, lão tử phải cho ngươi sáng mắt ra.”

Đao dùng lực khảm xuống, thân hình nam tử nghiêng sang một bên, Hậu Đại Hải giậm dừ, tiếp theo lại một đao đi ngang, nam tử xoay người đứng lên, Hậu Đại Hải vừa ngẩng đầu nhìn thấy, liền ngây ngẩn cả người, miệng mở lớn, nước miếng theo khoe miệng chảy thẳng xuống.

Ánh mắt mọi người tỏ ra vẻ chán ghét, nam tử cho một cước, cái ghế thật nhẹ bay lên, Hậu Đại Hải chỉ cảm thấy các đốt ngón tay đau xót. . . . .

“A! Đau quá a. . . . .”

“Nhị đương gia?” Năm người hầu đồng thanh kêu lên, nhất tề vây quanh đỡ lấy Hậu Đại Hải sắp ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi ứa ra. Trong đó một tên hầu đầu trùm khăn vàng hướng Vu Nguyệt Khánh kêu lên: “Uy, người đem Nhị đương gia chúng ta biến thành như vậy, thật quá quắc, người còn có . . . hay không đem Ngũ Hồ Bang chúng ta để vào mắt a? Hừ, cư nhiên dám kết địch với Ngũ Hồ Bang chúng ta?”

“Ôi yêu! Vị Tiểu ca này khẩu khí thật lớn nha! Ta thấy theo như lời trong miệng các người ách. . . . . Cái gì ngũ hồ a? Cái gì Nhị đương gia thì có ích sao a? Ta chỉ thấy cái ghế huyếch hấn một chút, hấn liền không đứng lên nổi đi? Còn nhờ mấy tên thủ hạ giúp đỡ, thật sự là vô dụng, ách ha ha a ~~~~” Hàn Thác cười giễu lâm cho mọi người xung quanh đều nở nụ cười.

Mà Hậu Đại Hải như bị tê liệt được nhóm người hầu đỡ lấy, sắc mặt trắng xanh đến đáng sợ.

“Người. . . . .” Khăn trùm đầu màu vàng giậm dừ, cầm lấy đao liên hướng Hàn Thác chém tới, Hàn Thác đã sớm nhìn thấu đến nhất thanh nhị sở, đòn nội lực tới tay, vừa muốn một chưởng đánh ra thì. . . . .

“Dừng tay.” Chỉ nghe thấy hai đơn âm, nhưng thanh thì đại chấn nhân.

Nội lực hảo thâm hậu nha! Những người hiểu sơ qua võ công ở đây đều kinh ngạc cảm thán.

Chỉ thấy một công tử văn nhũ thân vận bạch y tiến đến, theo bên người còn có vài tên hòa thượng, ba gã nam tử, hai nữ tử. Mỗi người đều cực kỳ hoa lệ, ti y, bảo kiếm, ngọc sai, bội sức. Mấy người này như thần hàng lâm đến gian tiểu ***, về vang cho những kẻ hèn này.

“Là Phù Dật Kiếm, không nghĩ hấn tới sớm như thế! Phía sau chính là Thiên Duyên đại sư của Thiếu Lâm tự, nghe nói hấn là đệ nhất cao tăng của Thiếu Lâm tự, ngay cả phương trượng Thiên Vô đại sư cũng muốn kính hấn ba phần. Người kia là sư đệ Thiên Tuyệt đại sư. Còn hai nữ tử kia hình như là đại đệ tử Ngọc Thúy Môn, Ngũ Tú Lâm cùng nhị đệ tử La Thái Anh.” Hàn Thác đảo mắt qua, lập tức dùng truyền âm thuật nói ra thân phận bọn họ.

Vu Nguyệt Khánh cũng đem những người kia nhìn qua một lượt, nghe xong Hàn Thác giới thiệu mới hỏi: “Còn ba gã nam tử kia?” Đáng tiếc không có được câu trả lời, bởi vì Hàn Thác cùng Vũ Văn Triệt rất ăn ý mà đồng thời cúi đầu, giống như tránh né điều gì.

Bạch y công tử đi đến trước người Hậu Đại Hải, gương mặt bình tĩnh đột nhiên biến đổi, quay đầu hướng ba gã nam tử mặc áo lam nói: “Đường Nguyên hiền đệ, người tới nhìn xem.”

Đường Nguyên tiến lên, đứng bên cạnh Phù Dật Kiếm, mày nhíu lại: “Xương cốt đã muốn đánh gãy, phải lập tức cứu trị.”

“Ân! Nhị đương gia, tại hạ Phù Dật Kiếm, vị này chính là Đường Nguyên công tử của Đường môn, nếu người không ngại, chúng ta không bằng tìm một

nơi yên tĩnh vì ngài trị liệu?”

“Nguyên lai là mình chủ võ lâm, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên nha! Tất nhiên rồi, đa tạ mình chủ, đa tạ Đường công tử.” Hậu Đại Hải mặc dù hạo sắc, nhưng đều ở trên giang hồ lăn lộn như thế nhiều năm, hiện giờ lại thân chịu trọng thương, cách nói năng lúc này lập tức thu liễm không ít, cùng bộ dạng sắc lang bá đạo vừa rồi hoàn toàn khác nhau.

“Tốt lắm, chúng ta tới đúng lúc có gian khách ***, trước hết đi vào trong đó đi! Các vị đại sư, hai vị cô nương, nếu không vội lên núi, không ngại đi cùng Phù mẫu?”

Mình chủ võ lâm lên tiếng, sao có người dám nói lời phản đối? Huống chi cử chỉ cứu người này, không chỉ có thể trong lúc vô tình này lôi kéo Ngũ Hồ Bang, lại ở trên giang hồ tạo nên hình tượng nghĩa khí trợ nhân, gia tăng hào thanh danh mình chủ võ lâm, nhất cử lưỡng tiện, thật vẫn cao kế.

Một đám người cuối cùng chậm rãi ly khai, trước khi đi, Phù Dật Kiếm bất giác quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa vận đổi mặt Vu Nguyệt Khánh.

Có chút kinh thần, khi Đường Nguyên hô lên Phù Dật Kiếm mới quay đầu rồi đi.

Vu Nguyệt Khánh ba người cũng nhanh chóng ly khai nơi này.

“Hô, nguy hiểm thật!” Vừa đến một nơi không có người, Hàn Thác lập tức nhuyển ngồi trên mặt đất thở hắt ra một hơi.

Vũ Văn Triệt cũng dường như cực mệt mỏi mà tựa vào trên người Hàn Thác.

Vu Nguyệt Khánh còn đang vì cái liếc mắt cuối cùng của Phù Dật Kiếm lộ ra thần sắc quái dị làm hắn cảm thấy bức bối, nhưng hắn tự chủ rất mạnh, lập tức đã đem chuyện Phù Dật Kiếm tạm để qua một bên.

“Nguyên lai đi theo bên người Phù Dật Kiếm một trong số đó chính là Đường Nguyên nha! Trường môn kế nhiệm của Đường môn, hừ, trách không được hai người các ngươi giống như thấy quỷ, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên. Nếu ta không đoán sai, hai tên còn lại nhất định là người của Hàn gia bảo!”

“Phải a! Năm đó chúng ta bỏ trốn đã muốn nao loạn quá mức, nếu lấy này để bọn họ thấy bộ dáng này, nhất định lại không thể thiếu một chút hảo hảo!” Hàn Thác hữu khí vô lực nói.

Vũ Văn Triệt nói theo: “Ta còn hảo, chỉ là một đứa con riêng. Nếu không phải năm đó ta có chút giá trị lợi dụng chỉ sợ cũng sẽ không tiến vào Đường môn. A! !”

“Triệt, ngươi vừa rồi dùng cây quạt chính là độc phấn?” Vu Nguyệt Khánh hỏi.

“Đương nhiên không phải, ta sao dám ở nơi mà võ lâm nhân sĩ tập trung mà sử dụng độc phấn? Điều này còn không phải nói cho Đường môn biết ta ở nơi nào sao? Hắc hắc, cái con heo hạo sắc kia, dụng độc còn tiện nghi hắn, ta dùng là ba đầu phấn. Hơn nữa còn là phấn ta đặc biệt cải tiến, theo làn da chậm rãi xâm nhập vào trong, là cực phẩm dược a!”

“Đúng rồi, Vu, ta cảm thấy rất kỳ quái a. Vu Nguyệt Minh các ngươi từ trước đến nay không cùng võ lâm nhân sĩ giao tiếp, lúc này phái Vũ Đường sao có thể mời các ngươi đến?”

Gương mặt lạnh lùng của Vu Nguyệt Khánh loé lên chút hàn quang: “Nội tặc cùng lời đồn.”

Thác cùng Triệt nhìn thoáng qua nhau, Thác sửa đổi biểu tình hi hi ha ha, nghiêm mặt nói: “Nội tặc? Ta nghe nói, Thương Nguyệt Thần Công là một loại tà công, nhưng nếu có thể luyện chế đến tầng cao nhất liền có thể trường sinh bất lão. Cho nên người trong hắc đạo cùng nghĩ đến nó. Ta lúc ấy đã thấy kỳ quái, bản giáo các ngươi bí mật sao có thể truyền ra bên ngoài, nguyên lai thật sự là nội tặc!”

“Không nghĩ tới một lời đồn cư nhiên cũng có thể lệnh người trong chính đạo rục rịch, lộ ra đuôi hồ ly! Đây phái Vũ Đường mời các ngươi đến chỉ sợ dụng tâm sâu xa xa nha!” Triệt cũng cười khẩy nói.

“Ai, đừng nói như vậy, cái dạng này, bọn họ cũng phải làm dáng cho người trong thiên hạ xem.” Thác khiêu mi: “Vu, ta có một kế, ngươi nếu tin tưởng chúng ta, không ngại nghe qua!”

“Thình giăng!” Ba người liền tại nơi hẻo lánh này định ra một kế dẫn xà xuất động.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hôm sau, chân núi Vũ Dương Sơn.

Ngày triệu khai võ lâm đại hội gần kề, người người nối đuôi nhau thành đàn tới nơi này. Cách đó không xa, hai bóng người chật vật vụn phần lác lác đi tới. Hưởng trong quán trà ngồi xuống, Thanh Y lập tức hữu khí vô lực kêu lên: “Tiểu nhị, trước hai bình trà, nhanh lên, chết khát mất.”

“Hào, lập tức tới ngay.”

Chỉ chớp lát, hai bình trà liền tiến vào trong bụng Thanh Y cùng Hùng Đại, cuối cùng cũng làm cho hai người này nhẹ nhàng thở ra.

“Đều là tại ngươi, nếu không ngươi chớ mồm vào, chúng ta sao có thể theo thanh phong huyền đi tới? Vốn lộ trình là nửa ngày, cư nhiên đi đến bốn ngày, ngươi . . . . . Ngươi. . . . .” Thanh Y tức giận không thôi, hung hăng trừng mắt Hùng Đại.

“Ta chỉ là muốn giúp bọn hần thôi. . . . .” Hùng Đại nhỏ giọng nói thảm.

“Giúp? Ngươi kêu là giúp? Đem toàn bộ bạc của ta cho tên khát cái, biến chúng ta thành bốn ngày không ăn không uống, ngươi cũng thật vĩ đại a!”

“Nào có. . . . . Ta cũng là cho người nghèo thôi, ta thấy trên người của ngươi còn có một cái túi tiền nhỏ, nghĩ đến ngươi còn có bạc, nào biết đâu rằng đây chẳng qua là trang sức. . . . . Huống chi bốn ngày này không phải ăn đã quá rồi sao?” Thanh âm của Hùng Đại càng nói càng nhỏ, Thanh Y lửa giận càng đốt càng vượng.

“Ài, quên đi quên đi, không cho đều đã cho, coi như ta kiếp trước nợ ngươi đi!” Thanh Y bất đắc dĩ lắc đầu: “Nếu không tìm được thánh chủ, chỉ sợ chúng ta phải chết đói. . . . .”

“Đúng rồi, ngươi không có tiền. . . . . phí trả cho nước trà này chúng ta sao lo liệu?” Hùng Đại đột nhiên lo lắng la lên, toàn bộ ánh mắt trong *** tập trung đến trên người bọn họ.

“Tên ngu ngốc này. . . . .” Thanh Y vui đùa thảm máng.

Tiểu nhị lập tức chạy tới, giả cười nói: “Nhị vị gia, sẽ không ngay cả vài đồng tiền cũng không có đi?”

Hùng Đại vội vàng đứng lên, ở trong bao quần áo dính đầy bùn xuất ra một cây nhân sâm: “Tiểu nhị, đây là ta hái được hôm trước, tuy rằng cây nhân sâm này trông rất nhỏ, nhưng hẳn là có thể có giá trị mấy lượng bạc đi?”

Tiểu nhị hai mắt tròn trừng, lập tức nhận lấy: “Ngài tọa ngài tọa, ta lập tức điếm thêm trà ngon cho ngài.”

“Hắc hắc, đa tạ đa tạ.” Hùng Đại cười cười tạ ơn, ngồi xuống đối Thanh Y nói: “Xem, trên đời này vẫn là có nhiều người tốt.”

Thanh Y một miệng đầy trà thiếu chút nữa phun ra.

“Đúng rồi, chúng ta phải làm sao để tìm Vu Nguyệt Khánh a? Người ở đây nhiều như thế, nếu tìm không thấy thì tính sao?”

“Yên tâm, một hồi ta đi gửi ám hiệu, chỉ cần thánh chủ thấy sẽ tới tìm chúng ta.”

“Thật sự, nếu hần không phát hiện thì sao?” Hùng Đại vẻ mặt khờ dại hỏi.

“. . . . .” Thanh Y lại một lần nữa nghĩ muốn đâm vào tường.

Bởi vì đưa ám hiệu là việc cơ mật, cho nên Thanh Y để cho Hùng Đại ngồi ở miệng giếng chờ hần.

Chung quanh miệng giếng đều là nhà trệt, hẻm nhỏ cũng đặc biệt nhiều, Hùng Đại chờ đến nhàm chán, liền ở nơi này ngồi xuống, tại nơi đó động chạm. Dựa vào tường, nhắm mắt nhìn lên trời, trong lòng lại nghĩ: Vu Nguyệt Khánh, ngươi ở nơi nào a? Ngươi nếu còn không xuất hiện ta cùng Thanh Y liền chết đói mất. . . . .

“Bọn người đi Mê Chi Lâm đều không có trở về?”

“Chủ nhân, bọn họ toàn bộ đều đã chết trong đó.”

“Hừ, lũ phế vật vô dụng!” Thanh âm lãnh khốc đem du thân của Hùng Đại kéo trở về.

“Lần này không chỉ bỏ lỡ cơ hội tốt như thế, ngay cả tung tích Vu Nguyệt Khánh cũng mất dấu, ngươi nói hần xử phạt sao đây?”

“Chủ nhân tha mạng, thỉnh chủ nhân cho thuộc hạ một cơ hội nữa, thuộc hạ nhất định ổn thỏa đoạt lại Thương Nguyệt Thần Công, giết chết Vu Nguyệt Khánh.”

“Kẻ đã từng thất bại, ta sẽ luôn không dùng tới lần thứ hai.”

“A. . . . .”

Một cổ huyết vị xâm nhiễm chung quanh, Hùng Đại che miệng lại, sợ hãi phát ra một chút thanh âm.

“Ai ở nơi nào?”

Hùng Đại cả kinh, vội vàng đứng lên muốn chạy, một hắc y từ trên trời giáng xuống, ngăn ở trước mặt, bạch lượng loé lên trên thân kiếm còn nhiễm huyết của người nọ.

“Hừ, tiểu khóa tử, muốn trách thì trách ngươi vận khí không tốt.” Chỉ thấy bóng kiếm nhoáng lên một cái, Hùng Đại theo bản năng lấy tay tay che phía trên, trong lòng điên cuồng hét lên: Vu Nguyệt Khánh ——

Phanh! Thương! Hai tiếng, cảm thấy đau đớn còn chưa xuất hiện, ngược lại nghe thấy được thanh âm đánh nhau.

Hùng Đại rút tay lại liền thấy hai Hắc y nhân đang ở chỗ miệng giếng đánh đến khí thế ngất trời, hơn nữa võ công ngang nhau, kiếm quang chớp lên tứ phía, làm hoa cả mắt.

Đánh một hồi lâu, thắng bại vẫn chưa phân. Một tên Hắc y nhân nhảy lên mái hiên, giây lát liền biến mất. Hắc y nhân còn lại không có đi, ngược lại nhìn Hùng Đại.

Hùng Đại sùng sốt, bởi vì hắn không biết người cứu hắn là ai, tâm đang bị cặp mắt kia chăm chú nhìn sau lại kinh hoàng không thôi. Ánh mắt này, rất quen thuộc. . . . .

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, còn có người kêu lên: “Mau, các vị đại hiệp, là ở chỗ này.”

Hắc y nhân đột nhiên dời bước đến bên người Hùng Đại, một tay kéo thắt lưng hắn vào trong một cái ôm, nhẹ nhàng nhảy lên, ly khai nơi vừa rồi.

Mùi vị kia. . . . . Không, sẽ không sai đi! ! Hùng Đại mừng rỡ như điên, ôm chặt lấy Hắc y nhân, lại đem mặt chôn ở cổ của hắn. Vẫn là giống với trước kia, hương vị hảo tươi mát.

Không biết bay bao lâu, hai người còn chưa chạm đất, Hắc y nhân đã dùng lực đẩy hắn ra, hung tợn trừng mắt.

Hùng Đại sùng sốt, há mồm nói: “Vu Nguyệt Khánh, ngươi xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

“Ta hận nhất là người khác chạm vào ta. Ngươi nếu nghĩ muốn nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai liền cho ta nhớ rõ cho ta.”

“Ai? Những lời này hảo quen tai nha! Giống như ngươi đã từng nói qua một lần?” Hùng Đại nghiêm túc hỏi.

“. . . . . Ngươi. . . . . Tái loạn chạm ta liền chém tay ngươi!”

“Đối với chúng ta ở Mê Chi Lâm đều đã đụng chạm nhau như vậy nhiều ngày, ta cho rằng ta không tính là người ngoài. Hơn nữa nếu ta không chạm vào ngươi, ngươi tái trúng độc, sinh bệnh, hoặc là té xỉu, ta đây sao. . . . .”

“Câm miệng!” Vu Nguyệt Khánh hỏi hận sâu sắc vì vừa rồi cứu gấu ngốc này, thật sự là tự tìm phiền toái cho mình.

“Hảo hảo, ngươi đừng tức giận. Đúng rồi, độc của ngươi sao rồi?”. Đang nói lại chuyển sang hỏi chuyện, Hùng Đại từng bước xông lên trước bắt lấy tay Vu Nguyệt Khánh bắt mạch.

“Buông tay, đã không có việc gì nữa!” Nhìn chăm chú bàn tay đang bắt lấy tay của mình, theo lòng bàn tay truyền đến độ ấm làm cho hắn cảm thấy rất không thoải mái.

“Àn, thật sự không có việc gì, bắt quá tay ngươi sao lạnh như thế? Lúc trước ở Mê Chi Lâm trúng độc, thân thể suy yếu, chẳng lẽ ngươi còn không có khôi phục?” Hùng Đại lo lắng nói: “Như vậy đi, ta giúp ngươi nấu bổ được, sau khi ăn hẳn là sẽ tốt lên.”

Vu Nguyệt Khánh rút tay về, lãnh đạm nói: “Không cần, ta luôn luôn như thế.”

“Ta không tin, kia có người trời sinh như thế đâu?” Hùng Đại hất mặt: “Cho ta nắm tay ngươi, nếu trong nửa canh giờ còn không có ấm lên, ta đây đi làm thập toàn đại bổ thang cho ngươi uống.”

Vu Nguyệt Khánh mặt có chút rút gân, nếu không phải biết rõ gấu ngốc này không biết được bộ dạng của mình, còn tưởng rằng hắn đột biến thành lang

a!

“Không cần, ta không thích loại nhiệt độ này. . . . .”

“Không được!” Hùng Đại quả quyết cự tuyệt, ôm lấy hai tay trắng noãn kia, ngón tay ngọc ngà nhỏ và dài nằm trong bàn tay thô dày cực kỳ bất mắt. Vu Nguyệt Khánh mày nhíu lại, vừa định tránh ra, lại thấy Hùng Đại cười ha hả nói: “Trước kia nha, mẹ ta cứ đến mùa đông liền chân bị lạnh, còn dễ dàng đông lạnh, sau khi ta hiểu chuyện, lão tương của nàng nắm chân nàng trong tay, như vậy, không chỉ có sẽ không đông lạnh, mẹ ta cũng sẽ cao hứng nói thực thoải mái a! Vài týtý của ta cũng thế, vừa đến mùa đông liền muốn ta giúp bọn họ nắm chân. . . . .”

Vu Nguyệt Khánh nghe được sắc mặt liền hoá xanh trắng, dùng sức giãy ra, ánh mắt mang theo hàn ý nhìn chăm chú Hùng Đại.

“Ách. . . . . Ngươi xảy ra chuyện gì? Không thoải mái sao?” Hùng Đại nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi thăm. Hắn đương nhiên đã nhìn ra, Vu Nguyệt Khánh đang tức giận, tuy rằng hắn còn không hiểu được Vu Nguyệt Khánh tại sao lại tức giận, nhưng tại trong con ngươi lạnh như băng có thể nhìn thấy một ngọn lửa, cuồng bạo thiêu đốt.

“Thánh chủ?” Thanh Y vốn là đi tìm Hùng Đại, cư nhiên nhìn thấy Vu Nguyệt Khánh lập tức quỳ xuống, kính sợ nói: “Thuộc hạ khấu kiến thánh chủ.”

Vu Nguyệt Khánh cũng cả kinh, vừa rồi đối mặt Hùng Đại cư nhiên toát ra tâm tình ngoài ý muốn, ngay cả lực chú ý cũng phân tán. Nghiêng người, ánh mắt lạnh lùng, thanh âm uy nghiêm, vẫn là Vu Nguyệt Khánh trước khi nhận thức Hùng Đại: “Đứng lên đi, sao tới chậm như thế?”

“Thỉnh thánh chủ thứ tội, thuộc hạ nhân điều tra. . . . . Ách. . . . .” Thanh Y nhìn Hùng Đại ngốc lảng đứng ở một bên, không biết có nên nói hay không.

Vu Nguyệt Khánh cũng liếc mắt sang gấu ngọc một cái, tuy rằng cho dù ở trước mặt hắn bàn chuyện, hắn cũng không nhất định sẽ nghe hiểu được, nhưng sau đó nhất định hắn sẽ rất có nghị lực mà sử dụng niệm kinh pháp cùng triển nhiều (quần lấy) pháp để hỏi cho rõ ràng ranh mạch, hơn nữa nhiều người biết liền có nhiều nguy hiểm hơn, gấu ngọc này lại không thể tự bảo vệ mình, đến lúc đó nếu người nọ đối hắn cũng ra tay. . . . .

Vì an toàn của Hùng Đại, Vu Nguyệt Khánh quyết đoán nói: “Trước tới khách *** đi, việc này một hồi nói sau.”

“Vâng!” Thanh Y lĩnh mệnh.

Vu Nguyệt Khánh xoay người bước đi, Hùng Đại lập tức chạy đến trước mặt Thanh Y, hắn dùng thanh âm mà hắn tự nhận là rất nhỏ để hỏi: “Ai? Ngươi điều tra chuyện gì a? Ta sao không biết? Có phải hay không cùng cái chết của Trương thúc có liên quan? Ta trước tưởng Vu Nguyệt Khánh giết Trương thúc, sau đó ngẫm lại thấy không đúng, bởi vì Vu Nguyệt Khánh chính là tại cái thời điểm kia trúng độc, cho nên nhất định còn có những kẻ khác ở hiện trường! Ngươi nói, chính là ai?”

Thanh Y đỏ mồ hôi như nước, hồn thân phát run, ánh mắt không ngừng nhìn về bóng dáng phía trước, vạn nhất thánh chủ đánh cho một chưởng, gấu ngọc này có thể tánh mạng khó giữ được a. . . . .

Trở lại khách ***, nói chuyện hơn nửa ngày Hùng Đại liền kêu đói bụng, để hắn ở lại khách *** ăn cơm, Vu Nguyệt Khánh cùng Thanh Y theo đường cửa sổ phía sau nhảy lên lầu hai.

“Nói đi, tại sao trẻ thể này mới đến.” Vu Nguyệt Khánh vừa hỏi vừa tháo cái khăn che mặt ra, tầm mắt đang nhìn thẳng của Thanh Y lập tức hạ xuống. Tuy rằng nhìn đã nhiều năm, nhưng khi thu vào mắt vẫn cảm thấy kinh diễm. Thu liễm tâm tình bối rối, Thanh Y đáp: “Người của Bố cục rất có tâm kế, hắn trước tìm người giết lão Trương, lại dùng người của mình thay thế, mục đích chính là giết thánh chủ ngài, còn dùng kẻ điều hồ ly sơn đem chúng ta dẫn dắt rồi đi, lại đem manh mối giả giấu đi, giống như lão Trương trước kia. Nhưng ta cảm thấy đó chỉ là đáng vẽ bên ngoài, khi tìm đến ngọn nguồn, điểm đáng ngờ lại càng nhiều. Sau đó ta ở trên thi thể của lão Trương giả phát hiện vài thứ giống nhau, thỉnh thánh chủ xem qua.”

Vu Nguyệt Khánh tiếp nhận bình nhỏ, đặt ở trước mũi vừa nghe: “Độc?”

“Vâng! Nhưng còn không biết là độc gì. Thuộc hạ đã dùng bò câu đưa tin cấp Từ Tĩnh, để nàng điều tra rõ việc này. Sau đó thuộc hạ ở Mê Chi Lâm bị lạc đường. . . . . Cho nên mới tới chậm. . . . .” Nói đến chỗ này, Thanh Y cũng hiểu được có chút xấu hổ.

“Vì sao hôm nay mới đến?”

“Ách. . . . . Ngày đó sau khi ta gặp được Hùng Đại. . . . . Hắn đem tiền toàn bộ dùng hết, nếu không phải ở trên đường hái một củ nhân sâm, chỉ sợ chúng ta sớm chết đói. . . . .” Mặt Thanh Y hồng lên khi kể chuyện đã phát sinh, hắn là một trong tứ đại hộ vệ của Vu Nguyệt Minh, cư nhiên bị một tên ngu ngốc khiến cho thân vô phân văn, còn kém điều đói chết đầu đường, nói tiếp càng cảm thấy mất mặt.

“Àn, ta đã biết, ngươi lệnh Trạm Lam cùng Hồng Viêm tới đây, toàn bộ việc còn lại giao cho Hồng Nguyệt xử lý.” Sau khi nghe xong Vu Nguyệt Khánh vẫn bình tĩnh phân phó, kỳ thật trong lòng cũng bội phục Hùng Đại. Phải biết rằng lấy thực lực của Thanh Y, được xếp vào võ lâm thập danh cũng còn thừa, lại bị một tên đại phu biến thành thê thảm như thế.

“Vâng!”

“Ngươi đi xuống trước đi! Trông chừng tên ngốc kia, đừng để hắn gây chuyện.”

“Vâng. . . . .”

Thanh Y vừa đáp, vừa dùng dư quang liếc về phía Vu Nguyệt Khánh đang trát thứ gì đó lên mặt mình, chẳng lẽ thánh chủ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

“Uy, người xem đủ rồi chứ?” Một tiếng mắng yêu kiều, làm cho người trong khách *** lâm vào kinh diễm đều thu hồi ánh mắt: “Lão quê mùa, lại nhìn bản cô nương đem mất người móc ra!”

“Ai! Sư muội, cần gì phải cùng mấy kẻ quê mùa chấp nhát?”

Người đang nói chuyện chính là đại đệ tử Ngũ Tú Lâm cùng nhị đệ tử La Thái Anh của Thủy Ngọc môn. Ngồi giữa hai người đó là nhất phái nhân nhả tự tại, Phù Dật Kiếm.

“Hừ, sư tỷ nói đơn giản nhĩ, chỉ sợ người vĩnh viễn cũng không khổ não như ta đi!” La Thái Anh tướng mạo xuất chúng, mà Ngũ Tú Lâm chỉ có thể tính là nữ tử thanh tú bình thường. Hai người làm đồng môn đã lâu, mâu thuẫn cũng càng trở nên gay gắt. Hơn nữa hai người đồng thời thích Phù Dật Kiếm, tranh đấu gay gắt, khí thế ngất trời.

Lời nói của La Thái Anh làm cho nụ cười của Ngũ Tú Lâm cứng đờ, nhưng nàng lập tức nói: “Sư muội coi như là đệ tử Thủy Ngọc Môn, cho dù không để cho sư môn mất mặt, cũng phải bảo trì phong độ nha, đừng khiến cho Phù đại ca chê cười.”

“Ngũ cô nương nói rất đúng, La cô nương cần gì phải nghiêm túc như thế?” Phù Dật Kiếm cười nhạt, âm thanh trong trẻo làm cho lòng người say mê.

“Phù đại ca nói rất đúng.” La Thái Anh lập tức nhu thuận ngồi xuống, còn trừng mắt liếc nhìn một cái Ngũ Tú Lâm đang cười đến sáng lạn.

Mà nhìn chăm chú La Thái Anh hồi lâu Hùng Đại lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hắn cũng hiểu được làm như vậy thật không đúng, cho nên hắn tiến lên chuẩn bị giải thích: “Cô nương, vừa rồi thất lễ, thật sự là ngượng ngùng, bởi vì bộ dạng của người có đến ba phần tương tự tiên nhân trong mộng của ta, cho nên. . . .”

“Ác, ha ha ha, tên to con này đang tư xuân a! ! Đem cô nương này làm đối tượng!” Không biết là ai hô một câu như thế, toàn bộ người trong khách *** cười chê.

Hùng Đại mặt đỏ lên, nửa ngày nói không ra lời.

La Thái Anh lại tức giận đến nổi trợn mắt, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu qua loại ủy khuất này, nếu không phải Phù Dật Kiếm ở đây, nàng sớm một kiếm đâm tới.

“Không phải, không phải a. . . . Chỉ có ba phần giống nhau mà thôi, bởi vì tiên tử kia so với nàng bộ dạng càng phiêu lộng, càng diễm lệ hơn, thật không phải a, các người hiểu lầm rồi.” Hùng Đại nguyên bản ăn ngay nói thật, mọi người nghe vào trong miệng chỉ là chê cười, mà nghe vào trong tai La Thái Anh càng giống như châm chọc. Mặt nàng đỏ lên, rút kiếm liên hướng Hùng Đại đâm tới.

“Cô nương sao lại đối một người không có võ công hạ độc thủ a? Hắn chính là một kẻ quê mùa, thật thà, không có tâm cơ gì cả, thỉnh cô nương thứ lỗi.”

Mọi người cả kinh, người này tới đây vào thời điểm nào? Phù Dật Kiếm tuy rằng không đem kinh ngạc về biểu lộ ra mặt, nhưng hai mắt nhú lại, cẩn thận đánh giá người đó.

“Người. . . . Buông tay, có nghe thấy không?” La Thái Anh xanh cả mặt, bị người nọ dùng song chỉ (hai ngón tay) kẹp lấy thân kiếm, sao cũng không động đậy được.

Thanh Y nhẹ buông tay, La Thái Anh lui lại mấy bước, tỏ vẻ căm giận.

“Đắc tội!” Thanh Y phát tay, cùng Hùng Đại trở về bàn.

“Thanh Y, nàng không có việc gì đi?”

“Sao vậy, người thích nàng, lo lắng nàng?” Thanh Y buồn cười hỏi.

“Không có không có! Người ngàn vạn lần đừng nói lung tung nha, cũng đừng cho Vu Nguyệt Khánh biết!” Hùng Đại vừa nghe, mồ hôi ứa ra.

“Ác? Tại sao thánh chủ không thể biết?”

“Ách. . . . . Phải nha, tại sao hấn không thể biết?” Hùng Đại nghiêng đầu, nhăn mi, nghiêm túc ngẫm nghĩ.

“Ai nha, được rồi được rồi, không nháo nguoi! Hỏi nguoi, tại sao lại nhìn chăm chú cô nương kia?”

“Ác? Nguoi còn nhớ rõ ta đã nói với nguoi tiên tử kia? Nàng cùng tiên tử kia có ba phần giống a!”

! . . . . . Thanh Y một hơi phun toàn bộ nước ra: “Không phải đi, nguoi nói mụ la sát kia cùng thánh. . . . . Tiên tử giống nhau?”

“Chỉ có một chút! Bất quá vẫn là tiên tử của ta tốt nhất, sẽ không phát giận, còn có thể đối ta mỉm cười!” Hùng Đại ngây ngô cười, Thanh Y nghe mà choáng váng, nghĩ thầm: “Thánh chủ đối người khác cười?”

“Đúng rồi, sao chỉ có một mình nguoi? Vu Nguyệt Khánh đâu?”

“Ta ở đây!” Thanh âm quen thuộc vang lên, hai người nhìn lại, một công tử thân phủ hoàng y đậm sắc trên viền hoa văn trắng thuần đi xuống lầu đến, khí thế lãnh ngạo, hai mắt hữu thần, chính là diện mạo bình thường kia có chút phá hư cảnh đẹp này.

“Vu Nguyệt Khánh?” Hùng Đại cười hỏi.

Vu Nguyệt Khánh không đáp, ngồi xuống bên cạnh Hùng Đại.

“Nguoi bộ dạng không xấu a!” Hùng Đại ngồi xuống sau đó cười meo meo nói: “Thanh Y đem nguoi hình dung hảo xấu, xấu đến dọa nguoi, nguyên lai hấn nói dối!”

“Ta. . . . . Thánh chủ, ta không có nha! Hùng Đại, ta vào lúc nào nói qua a?” Thanh Y mồ hôi rơi rụng, Hùng Đại này, sao nói lung tung thế chứ.

“Nguoi có nói nha!”

“Ta không có! ! ! !” Thanh Y gãi nhẹ.

“Đủ rồi!” Vu Nguyệt Khánh nhíu mày: “Thanh Y, tự chủ của nguoi càng ngày càng kém!”

“Thánh. . . . .”

“Com nước xong liền đến Vũ Đương, đừng chậm trễ nữa .”

Vu Nguyệt Khánh thái độ lạnh lùng, ánh mắt không kiên nhẫn làm cho Thanh Y đem một bụng đầy ủy khuất toàn bộ nuốt vào, cúi đầu đáp: “Vâng. . . .”

Phiêu qua ánh mắt nóng rực khác thường mang theo tia dò xét, Vu Nguyệt Khánh tùy ý hấn đánh giá, nhưng trong lòng tính kế cho chuyến đi Vũ Đương này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

“Vị công tử này, chậm đã!” Phù Dật Kiếm tiêu sái đứng trước mặt Vu Nguyệt Khánh: “Công tử, chúng ta có phải hay không từng gặp qua?”

“Nguoi nhận sai !” Vu Nguyệt Khánh ánh mắt như băng, đâm thẳng vào Phù Dật Kiếm.

“Ác? Phải không? Ta còn nhớ rõ công tử ngày đó đi cùng hai vị cô nương, lúc ấy Ngũ Hồ Bang Nhị đương gia Hậu Đại Hải cũng ở đó, ta nhớ rõ công tử chỉ dùng một chiêu đã đem xương cốt của Hậu Đại Hải đánh gãy. Tuy rằng bộ dạng của công tử có điều biến hóa, nhưng ta nghĩ công tử sẽ không quên đi?”

“Tránh ra!” Vu Nguyệt Khánh không nghĩ tái cùng người này dây dưa, vừa rồi ánh mắt đánh giá sắc bén kia cũng đã làm cho hấn bực bội.

“Nguoi. . . . .” vẻ tươi cười của Phù Dật Kiếm cứng đờ, nhưng hấn tuyệt đối phải điều tra rõ sự tình này. Chỉ thấy y ánh xet qua, thẳng đánh vào bên sườn của Vu Nguyệt Khánh, Vu Nguyệt Khánh hơi nghiêng người, thoải mái tránh thoát một chiêu này. Phù Dật Kiếm vẫn là không khoát tay, lại một trào uy mãnh, Vu Nguyệt Khánh từ đầu đến cuối vẫn nhất mực áp chế, lần nữa tránh né. Phù Dật Kiếm đôi thế tấn công, thẳng đánh về phía đan điền Vu Nguyệt Khánh. Vu Nguyệt Khánh một tay cản lại, nâng lên rồi đẩy mạnh, ở giữa không trung vẽ một vòng tròn, Phù Dật Kiếm chỉ cảm thấy hồ khẩu (eo bàn tay) tê rần, nhìn lại, tay Vu Nguyệt Khánh như một mũi kiếm đâm thẳng tới, thân người nghiêng qua, tránh ra tạo lối đi.

Vu Nguyệt Khánh đi đầu đi ra khỏi khách ***, Hùng Đại theo sát, Thanh Y cuối cùng.

Ngon núi đứng thẳng tới tận trời, dốc ngược cao ngất. Nhiều áng mây, tựa thang trời vắt ngang trong lòng ngọn núi, bách chuyển thiên hồi, đỉnh núi vuron thẳng. Giống như chốn tiên cảnh mào, lượn lờ. Trùng trùng điệp điệp, đàn phong tú lệ, hùng vĩ cao ngất.

“Thanh Y, ngươi đi chung quanh Vũ Đương tìm hiểu một chút, nếu có phát hiện manh mối liên bí mật hương ta hội báo.”

“Vâng!” Dư âm của Thanh Y còn chưa dứt, người đã không còn bóng dáng.

“Ài? Thanh Y, sao không thấy ngươi vậy?” Hùng Đại buồn bực: “Ta muốn ngươi đưa tin cho nhà ta, ngươi có đưa đến không a?”

“Yên tâm đi, tin đã đưa đến tay cha ngươi, nếu có hồi âm, ta sẽ đưa cho ngươi!” Thanh âm của Thanh Y truyền vào trong tai, nhưng cũng không thấy người.

“Này. . . . .”

“Đi thôi!” Vu Nguyệt Khánh không kiên nhẫn nói, vốn định là khi cùng hấn gặp lại thì lệnh cho Thanh Y đưa hấn rời đi, nhưng trong lúc này, nơi này cũng không ít người hầu, thứ hai Phù Dật Kiếm đã thấy qua bọn họ cùng một chỗ. Phù Dật Kiếm cấp Vu Nguyệt Khánh ấn tượng cực kỳ không tốt, đặc biệt là ánh mắt kia, rất có tính xâm lược. Lại nói nội tạng là ai còn không rõ, nhưng đằng sau hấn nhất định có thể lực rất lớn, nếu không hấn cũng không dám đem Thương Nguyệt Thần Công công bố vu thể. Hơn nữa thể lực này ở trong võ lâm địa vị cũng không kém, nếu lần trước công kích Hùng Đại chính là kẻ chủ mưu, dựa vào võ công của hấn, nhất định cũng sẽ xuất hiện ở trên Vũ Đương Sơn, bọn chúng quyết không sẽ buông tha cơ hội tốt như thế, lần này, nhất định phải đem bọn chúng tất cả đều xử tử!

Thứ ba. . . . .

Vu Nguyệt Khánh phiêu mắt sang Hùng Đại bên cạnh đang nhìn ngắm xung quanh, lúc qua Vũ Đương Sơn hấn chính là dùng ánh mắt kinh hi này để quan sát. Vì sao đối với gấu ngọc này lại có một loại cảm giác không muốn buông? Vì sao để hấn theo bên người lại có một loại cảm giác yên tâm?

“Thình công tử dừng bước!” Một vị đệ tử tứ đẳng của Vũ Đương ngăn họ lại, Vu Nguyệt Khánh đưa lên thiếp mời, tứ đẳng đệ tử lập tức đưa bọn họ đi vào đại điện.

“A? Nguyên lai là Vu thánh chủ của Vu Nguyệt Minh, kính đã lâu kính đã lâu!” Một vị đạo trưởng gần lục tuần hướng bọn họ làm cái lễ: “Nghe nói Vu thánh chủ tại trận Hoàng Sơn, lấy một địch trăm, thật không hổ là võ lâm kì tài. Ha ha ha ha”

Hùng Đại bị tiếng cười hùng hậu dọa đến hồn về lại xác, thu hồi ánh mắt ngạc nhiên, nhìn vị tiên cốt lão đạo ở trước mặt hỏi: “Vu Nguyệt Khánh, người kia là ai a?”

“Ách. . . . .” Nụ cười của Lão đạo cứng đờ, cao thấp đánh giá Hùng Đại: “Bản đạo Huyền Y, không biết vị tiểu ca này là?”

“Ác, ta a? Hắc hắc, ngươi không cần khách khí, ngài từng tuổi này không cần bảo ta tiểu ca a! Ta không già đến thế!” Hùng Đại cười ha hả nói: “Ta là một đại phu, đi cùng với Vu Nguyệt Khánh.”

Vu Nguyệt Khánh cười lạnh, lão đạo này đại khái nghĩ Hùng Đại phải là võ lâm cao thủ gì đó rất lợi hại mới có thể dùng kính ngữ như vậy, người trong võ lâm thật là một lũ dối trá.

Huyền Y đạo trưởng sắc mặt hết xanh lại trắng, khụ khụ hai tiếng, thẳng hướng Vu Nguyệt Khánh nói: “Thình Vu thánh chủ biệt viện tề sơn nghỉ ngơi mấy ngày, qua bảy ngày sau, chính là võ lâm đại hội. Mặc Nhất, đưa hai vị khách quý đến Thất Tinh biệt viện, Thiên Quyền Cư nghỉ ngơi.”

“Vâng!” Một bên tam đẳng đệ tử vận y phục màu lam đậm đứng dậy, lĩnh đường Vu Nguyệt Khánh cùng Hùng Đại rời đi.

Thất Tinh biệt viện nằm ở Từ Tiêu Cung trên sườn núi Thái Tử cách đó không xa. Theo bên ngoài sườn núi Thái Tử có thể thấy trên Vũ Đương Sơn có hai cây cầu — Kiếm Hà Cầu cùng Vũ Tích Cầu. Xuyên qua này hai cây cầu, không đến nửa nén hương liền có thể đi đến Từ Tiêu Cung.

Mà hình dạng của Thất Tinh biệt viện là dựa vào bắc đầu thất tinh để mà kiến thành, chia làm bảy tòa viện, trong viện lại có bảy tòa cư, phân ra lấy mệnh danh của Thất Tinh. Bảy tòa trong viện, Vu Nguyệt Khánh cùng Hùng Đại được an bài ở tại một ngôi sao trong viện là Thiên Quyền Cư.

“Vu Nguyệt Khánh, nơi này đẹp quá a! Cũng hảo phiêu lưu! Không khí cũng trong lành! Nếu có thể ở đây lâu dài thì thật tốt.”

Bốn bề vắng lặng, Hùng Đại nói một phen làm cho Vu Nguyệt Khánh cũng hưng trí trêu chọc: “Ngươi muốn làm đạo sĩ?”

“A? Không muốn không muốn! Ta nghe nói làm đạo sĩ cả đời không thể thú thê! Ân, rất thống khổ !”

“Hừ, bằng bộ dạng con gấu này của ngươi, còn muốn lấy lão bà?”

“Ta làm sao? Một không trộm, hai không đoạt, còn là một đại phu, tuy rằng không thể đại phú đại quý, nhưng vẫn có thể chăm lo cho gia đình!”

“Vậy ngươi muốn kết hôn với dạng người nào?”

“Giống như tiên tử trong mộng thì tốt! Đáng tiếc, chỉ là giấc mộng.” Hùng Đại cười lắc lắc đầu: “Chỉ cần nàng có được một phần ngàn cũng tốt rồi.”

“Yêu cầu thấp nhĩ?” Vu Nguyệt Khánh khiêu mi: “Nếu tiền từ kia là một nam nhân thì tính sao?”

“Nam nhân?” Hùng Đại sững sốt: “Đúng vậy. . . . . Nếu là nam nhân thì sao đây? Ai, người nói điều này cũng kỳ quái, ta rõ ràng mộng thật sự chân thật, nhưng chỉ nhớ rõ diện mạo của nàng, chứ không nhớ rõ dáng người. Thật sự là kỳ quái! Nàng rốt cuộc là nam hay nữ?”

Gấu ngốc này. . . . . Vu Nguyệt Khánh hít sâu một hơi, tâm tình không tự giác thả lỏng.

“Vu Nguyệt Khánh, độc của ngươi là do ai giải a?”

“Một tên giang hồ lang trung.”

“Ác? Thật sự, hảo lợi hại, giải được này ta lúc trước hồi lâu mới có! Ngươi có biết lang trung tên gì không?” Hùng Đại kích động tiến đến trước mặt Vu Nguyệt Khánh hỏi.

Nhìn gương mặt phóng đại của hắn, hai tròng mắt lấp lánh ánh sáng, Vu Nguyệt Khánh chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng: “Không nhớ rõ!”

“Ác!” Thất vọng ngồi xuống, Vu Nguyệt Khánh lúc này mới lấy lại khẩu khí, điều chỉnh tốt thần thái: “Gấu ngốc, nhớ rõ, nơi này có rất nhiều võ lâm cao thủ, sau này không nên ở đây gây phiền toái biết không? Tận lực ít đi ra ngoài. Kết thúc võ lâm đại hội ta sẽ đưa ngươi trở về. . . . .” Nói đến đây, Vu Nguyệt Khánh tay cầm cái chén trở nên căng thẳng, ngực cũng có chút khó chịu.

“Ác, đã biết! Ngươi đừng gọi ta gấu ngốc này gấu ngốc nọ nữa, ta cũng không phải không có tên! Đúng rồi, ta xem khí sắc của ngươi không được tốt, một hồi ta ngao bô được cho ngươi ăn, này là người luyện võ a, thân thể cũng không thể kém, bằng không võ công dù có lợi hại cũng vô dụng a, đúng không?”

Mang theo mặt nạ da người, khí sắc có thể tốt sao? Vu Nguyệt Khánh cười cười, vừa nghe Hùng Đại quan tâm lại nhai, vừa thương thức trà thơm. Nhưng hắn lại không có phát hiện, từ khi gặp gỡ Hùng Đại, tính tình của hắn càng ngày càng ‘nhân tính hóa’, số lần tươi cười cùng tức giận cũng càng ngày càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Giờ cơm chiều, ở các viện những tứ đẳng đệ tử được phân công sẽ đứng giờ đem đồ ăn đưa đến trong phòng, nửa canh giờ lại đến thu thập.

“Vô Minh, ngươi phụ trách cấp khách nhân ở Thiên Quyền Cư đưa cơm.”

“Vâng!”

Ngoài viện một mảnh tạp thanh, tại sự yên lặng của một ngôi sao trong viện nghe được phá lệ rõ ràng. Hùng Đại chúc vu cần cù, không đợi tiểu đạo đưa cơm đến gõ cửa liền mở cửa ngay.

“Công tử!” Tiểu đạo tên Vô Minh làm một cái lễ, cùng Hùng Đại đi vào Thiên Quyền Cư. Đem đồ ăn mang lên, Hùng Đại thấy Vô Minh mặc chính là thanh y, cùng y phục màu lam lần trước thấy ở trên điện bất đồng, liền hỏi: “Ai, tiểu huynh đệ, y phục này của các ngươi có chú ý gì sao?”

“Ác, màu sắc y phục bất đồng, đại biểu cho thân phận cũng không giống nhau.” Vô Minh nhiệt tâm giải thích: “Áo lam chính là đã bá sư, mà chúng ta còn đang tu hành, phụ trách một vài việc vặt trong sinh hoạt, thẳng đến khi chúng ta tu hành viên mãn mới có thể bá sư và thay y phục.”

“Thì ra là thế!” Hùng Đại gật gật đầu hiểu biết.

“Ha hã, xem vị công tử này làn da ngăm đen, bàn tay đầu ngón tay lược hậu thô dày, nhất định là đại phu đi? Chỉ có đại phu thường xuyên hái thuốc mới có thể như thế.”

“A! Điều này cũng có thể nhìn ra được?” Hùng Đại lộ ra ánh mắt sùng bái, cao hứng nói: “Nhĩ hảo lợi hại nha, ta chính là đại phu.”

“Ha hã, chút lòng thành chút lòng thành! Ta còn có bản lĩnh lớn hơn nữa vẫn chưa xuất ra đâu!” Vô Minh cười đắc ý nói, chân hướng trên băng ngồi giảm một cái, rất có khí thế tái bộc lộ tài năng.

“Ngươi tựa hồ thực nhàn?” Thanh âm lãnh khốc vang lên, hai người liền quay đầu lại, lập tức đối diện với ánh mắt hàn băng của Vu Nguyệt Khánh, sợ run cả người, Vô Minh lập tức cười nói: “Hắc hắc, ngưng ngưng ngưng ngưng! Hai vị công tử thỉnh từ từ dừng.”

“Ta tiễn ngươi!” Hùng Đại đối Vô Minh rất có hảo cảm, chủ động nói.

“Ngồi xuống ăn cơm!” Ngờ khi ra lệnh làm cho khí thế của Hùng Đại biết mất sạch, sau khi thân thủ mở cửa cho Vô Minh liền lập tức ngồi vào trước bàn cơm, ngoan ngoãn đến một cử động cũng không dám.

“Tiểu đạo cáo từ!” Vô Minh đối Vu Nguyệt Khánh nháy mắt, trước khi đi bỏ lại một câu: “Phía dưới núi Thái tử có rất nhiều thảo dược quý báu a!”

Chỉ cảm thấy hàn quang chột lóe, cánh cửa phanh một cái đóng lại.

“Hừ! Ngươi thôi ý nghĩ đó đi cho ta, chớ quên lời ta nói lúc trước.”

“Ác!” Hùng Đại bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: “Không đi thì không đi. . . . . Bất quá ngươi cũng nói là không chọc tới vô lâm nhân sĩ là được mà, ngày mai vẫn là nên đi xem a!”

“Lá gan của ngươi lớn quá ha, cũng không sợ lộ thân phận.” Vu Nguyệt Khánh ở bên trong gian phòng làm bầm tự nói, nhưng nhìn lại, trong góc phòng còn có một người đang ngồi! Người này chính là tiểu đạo vừa rồi đưa cơm tới, Vô Minh.

“Hắc hắc, đừng nói như thế!” Vô Minh cười hi hi: “Ta đã lâu không gặp Hùng Đại, còn không chinh hấn, xem bộ dạng ngốc nghếch của hấn!”

Chỉ cảm thấy dòng khí âm lãnh, độ ẩm lập tức giảm xuống không ít.

“Ách. . . . . Ánh mắt ngươi rất khủng bố a, kính nhờ thu liễm được không? Ta thấy ngươi đối Hùng Đại không phải dùng biểu tình như thế a?”

“Hàn Thác!” Một tiếng gầm nhẹ, cái chén Vu Nguyệt Khánh nắm ở trong tay đã hóa thành tro phấn.

Vô Minh chính là Hàn Thác dịch dung mà ra! Hấn nuốt nước miếng, nhỏ giọng thầm nói: “Thật là, ta thật vất vả vì giúp ngươi đảm đương làm một tiểu đạo mỗi ngày phải nghe mệnh lệnh người khác, ngươi còn như vậy làm ta sợ. . . . . Nghĩ ngươi võ công cao thì giỏi lắm sao, hừ!”

Gương mặt của Vu Nguyệt Khánh lộ ra vẻ băng lãnh, đột nhiên đứng lên, bước ra ngoài.

“Ai ai, ngươi làm gì a?” Hàn Thác ngăn Vu Nguyệt Khánh lại: “Được rồi được rồi, ta sợ ngươi rồi! Nếu làm cho Hùng Đại biết thân phận của ta, không đến ba ngày, lập tức toàn bộ Vũ Đương Sơn đều biết hết! Ai, ta vào đề ngay đây, được rồi đi!”

“Nói đi!” Vu Nguyệt Khánh lại ngồi xuống, nhàn nhã nói.

“Vũ Đương chủng môn Huyền Nhược đạo trưởng đang bế quan, sẽ vào trước ngày diễn ra vô lâm đại hội xuất quan, hiện tại mọi sự tình dù to hay nhỏ trong Vũ Đương đều giao cho sư đệ Huyền Vô đạo trưởng xử lý, chính là cái người mà ngươi đã gặp lúc vừa mới tới. Mặt khác Phù Dật Kiếm cùng mấy tên hòa thượng Thiếu Lâm tự đều người Thiên Hành Cư cùng Thiên Dương Cư của Thất Tinh viện. Nghe nói hai đại cô nương Thúy Ngọc Môn kia cùng Phù Dật Kiếm ở tại một nơi trong viện, hoàn hảo viện tử nơi đó đủ lớn, phòng cũng quá nhiều, bằng không thật sự là ~~~” bắt gặp Vu Nguyệt Khánh thần sắc không ổn, Hàn Thác liền tiếp tục: “Gần đây Vũ Đương tạp nhân đặc biệt nhiều, bao gồm hộ vệ kia của ngươi, còn có một người bịt mặt, không biết thân phận của hấn, bởi vì võ công của hấn trên cơ ta.”

“Ta cũng đoán được hấn sẽ đến Vũ Đương. Hạnh hạnh!” Vu Nguyệt Khánh cười tà: “Lần này nhất định một lưới bắt gọn bọn chúng.”

“Phải a, cũng phải cấp bọn vô lâm nhân sĩ một chậu nước sạch, để cho đầu óc bọn chúng tỉnh táo lại, cái gì mà trường sinh bất lão! Thật sự là vọng tưởng!”

Vu Nguyệt Khánh đứng lên, ánh mắt trầm xuống, nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi không muốn trường sinh bất lão?”

“Ngươi hoài nghi ta?” Hàn Thác tương đối chịu đả kích, nhưng lập tức khôi phục lại: “Ta biết, điều này thực mê người, nhưng trên đời này căn bản là không có khả năng trường sinh bất lão. Hơn nữa ta cảm thấy cả đời thật dài quá, nếu còn bất tử, không thấy quá thừa thãi a? Ta cùng Triệt chỉ cần sống hết kiếp này, chuyện kiếp sau để kiếp sau tính. Chúng ta muốn chính là tự do, chứ không phải là bị toàn bộ người trong vô lâm đuổi giết vì bất lão được! Ai ~~~ nghĩ tới đó liền sợ a.”

Vu Nguyệt Khánh nghiêng người, câu xin lỗi hấn chưa bao giờ nói, cao ngạo như hấn, không hề dùng ngôn ngữ đã là biểu hiện xin lỗi lớn nhất.

Hàn Thác cũng hiểu điều đó, cười cười: “Tốt lắm, trước như vậy đi, có tin tức ta lại đến tìm ngươi.”

“Vu Nguyệt Khánh, ngươi đã ngủ chưa?” Lúc này tiếng đập cửa từ Hùng Đại vang lên.

“Chưa.” Vu Nguyệt Khánh không để ý Vô Minh còn chưa rời đi, tiến lên chuẩn bị mở cửa.

Vô Minh sắc mặt đại biến, trong lòng đem Vu Nguyệt Khánh ra mắng trăm ngàn lần, dùng khinh công cực nhanh nhảy qua cửa sổ.

“Có chuyện gì?” Sau khi cho Hùng Đại tiến vào, hấn đóng cửa lại hỏi.

“Ách. . . . . Ta, ta muốn ngủ cùng ngươi!” Hùng Đại hết sức không được tự nhiên nói.

Vu Nguyệt Khánh cả kinh, ánh mắt đảo qua nét e lệ phiếm ra trên gương mặt ngăm đen kia.

Chương 17

“Ngươi nói lung tung cái gì?” Vu Nguyệt Khánh hạ giọng, ngoài cửa sổ vang lên thanh âm té ngã rất nhỏ, Hùng Đại nghe không được nhưng hẳn thì nghe thấy.

“Ta không nói lung tung, ta thực nghiêm túc!” Hùng Đại ngẩng mặt lên: “Mấy ngày nay vẫn ngủ không ngon, cho dù đang ngủ lại bị ác mộng, hoặc là đột nhiên tỉnh lại. Có thể ta có điểm nhận thức giường đi! Bất quá lúc ở Mê Chi Lâm ta với ngươi cùng nhau ngủ không có như vậy, hơn nữa tiền tử kia cũng tới trong mộng tìm ta!”

Vu Nguyệt Khánh sắc mặt trầm xuống, trong lòng bốc lên một cỗ lửa giận vô danh: “Không được.”

“Tại sao?” Hùng Đại khó hiểu: “Chúng ta hai đại nam nhân thì sợ cái gì, cũng không phải chưa từng ngủ cùng nhau! Huống chi giường to như thế, ta ngủ cũng sẽ không loạn đề người, sẽ không có bộ dạng như vậy. Chẳng lẽ ngươi còn sợ ta hay sao?”

“.....” Vu Nguyệt Khánh không nói gì, gấu ngựa này thật sự dốt nát hay là giả dốt nát? Ngay cả phép khích tướng cũng đều sử dụng đến?

“Ta xem ngươi không nên kêu Hùng Đại!”

“A? Ta đây hẳn là kêu cái gì?” Hùng Đại trừng mắt hỏi.

“Trâu đại!” Tinh tình ngang bướng giống y như trâu!

‘!’ một tiếng, ngoài cửa sổ tựa hồ có vật gì đó rơi xuống, Hùng Đại không có nghe rõ Vu Nguyệt Khánh nói, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Dù thế nào ta cũng mặc kệ, ta hiện giờ phải ngủ!”

Vu Nguyệt Khánh không nghĩ lại quán Hùng Đại nữa, bởi vì người có tính bướng bỉnh nếu quyết định chuyện gì rồi, ngươi nếu không đem lý do giảng thông, hẳn là sẽ không đi a. Hơn nữa sau nhiều ngày đã lĩnh giáo qua công phu triển nhãn cùng niệm kinh của Hùng Đại, Vu Nguyệt Khánh lại càng thông suốt việc không đi để ý đến hắn, nhưng phiền toái lại càng ngày càng nhiều. ....

“Vu Nguyệt Khánh, trên người của ngươi hảo lạnh a?” Hùng Đại vốn nghĩ muốn ngủ cùng Vu Nguyệt Khánh, lại bị nhiệt độ khác người của hắn làm hoảng sợ.

Vu Nguyệt Khánh không để ý tới hắn, nhắm mắt lại chờ chu công đến.

Nào biết cái tên Hùng Đại này hẳn còn có tính thần. Hắn kéo tay Vu Nguyệt Khánh, chẩn bệnh một lát: “Kỳ quái, không có thể hư nha? Ngược lại thân thể còn thực khỏe mạnh!” Hùng Đại tiếp tục tại trên người Vu Nguyệt Khánh dò xét, phát hiện trừ bỏ thân thể hơi hơi có chút nhiệt độ, tứ chi cùng trên mặt tất cả đều lạnh lẽo. Chính là về điểm nhiệt độ này, đối với toàn thân lửa nóng như Hùng Đại mà nói, thì không đạt tới nhiệt độ của một người bình thường.

Hùng Đại ngồi dậy, đem áo đơn cởi ra, lại nhẹ nhàng xả xuống áo đơn của Vu Nguyệt Khánh, mới vừa cởi đến cái nút thắt, cổ tay đã bị bàn tay trắng nõn gầy tinh tế dùng sức nắm chặt.

“Đau. .... Đau đau. ....”

“Ngươi làm gì?” Nét mặt thần nhiên của Vu Nguyệt Khánh dưới ánh trăng giống như ma quỷ mặt xanh răng nhọn, khiến Hùng Đại càng thêm hoảng sợ.

“Buông tay, đau quá. ....”

“Hừ!” Vu Nguyệt Khánh lạnh lùng bỏ tay Hùng Đại ra, vẻ mặt giận dữ, mắt như hàn băng.

“Ta xem trên người của ngươi lạnh như thế, nghĩ muốn giúp ngươi sưởi ấm một chút. Hơn nữa mạch tượng người bình ỏn, cũng không giống bộ dáng có bệnh hoặc thể hư a. Ta có nghe sư phó nói qua tình huống giống như ngươi vậy, ta ngày mai liền giao được cho ngươi uống, không đến một tháng, ngươi liền. ....”

“Không cần.” Vu Nguyệt Khánh vô tình ngắt ngang lời Hùng Đại, trở mình một cái tiếp tục ngủ.

Hùng Đại đô khỏi mặt, thấy Vu Nguyệt Khánh không hề cảm kích, cũng trở mình đưa lưng về phía hắn mà ngủ. Nhưng nửa ngày cũng không ngủ được, trong lòng thật loạn. Hắn lại quay người qua, nhẹ giọng kêu: “Vu Nguyệt Khánh? Đang ngủ?”

Vu Nguyệt Khánh lúc này thăm nghĩ ngủnhanh lên, không có đáp lời Hùng Đại.

Hùng Đại nghĩ đến Vu Nguyệt Khánh thật sự đang ngủ, liền nhẹ tay nhẹ chân đưa hân ôm vào trong lòng ngực. Đêm khuya, vốn là có chút hàn khí, nên khi thân thể lạnh như băng của Vu Nguyệt Khánh dựa sát vào mình, khẩu khí vẫn là mát sạch, nhưng Hùng Đại lập tức thích ứng, lại đưa cánh tay hoàn trụ cánh tay hân, hai chân kẹp lấy chân hân, hai người không hề có khoảng cách, ngay cả hô hấp của nhau đều có thể cảm nhận được.

Vu Nguyệt Khánh thân thể rõ ràng cứng đờ, nhưng Hùng Đại bởi vì yên tâm, liền không có phát hiện. Khuynh khắc, Vu Nguyệt Khánh trên người độc hữu chính là hương thơm xâm nhập vào mũi Hùng Đại: “Thơm quá a. . . . . Vu Nguyệt Khánh, trên người của ngươi thật là thơm!” Nương theo hương thơm thanh nhã quen thuộc này, Hùng Đại rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Tiếng hô hấp vững vàng phả vào phía sau cổ Vu Nguyệt Khánh, vốn không có thói quen để người khác gần kề mình thế nhưng Vu Nguyệt Khánh lại không có đẩy Hùng Đại đang bao trụ hân ra.

Đêm, thực tĩnh, tĩnh đến nỗi Vu Nguyệt Khánh có thể nghe rõ tiếng tim đập nhịp nhàng của mình. Hân mở mắt ra, trong lòng nằng nặc: ” Gấu ngọc chết tiệt, từ trước, đêm người khác biến thành loạn thất bát tao, còn mình lại cấm đầu đi ngủ.”

Dần dần, từ phía sau truyền đến nhiệt ý khiến chu công sớm đến. Vu Nguyệt Khánh nhắm mắt lại, cứ như vậy mà ngủ.

Đầu giờ mẹo (5-7 giờ), Vu Nguyệt Khánh giống như mọi ngày tĩnh lại. Toàn thân ấm áp, tinh thần so với bình thường cũng khá hơn nhiều. Bản thân luyện chính là Thương Nguyệt Thần Công thuần âm hàn, thân thể sao lại ấm a?

Hân đột nhiên ngồi thẳng dậy, trọng lực trên người làm cho hân nhớ tới tối hôm qua.

“ . . . . .” Trong lòng một mảnh hỗn loạn, có lửa giận cũng có chút gì đấy khác lạ lại hỗn tạp. Hân quay đầu lại, Hùng Đại hô hấp vững vàng đứng lúc phả trên mặt hân. Trên chiếc gối, qua từng kẽ hở cũng nhiễm thượng hương vị thân nhiên của Hùng Đại. Luôn luôn đối với việc thân cận người khác cảm thấy chán ghét, Vu Nguyệt Khánh cumhiên không có phản ứng, chính là dùng một loại ánh mắt thâm toại chăm chú nhìn Hùng Đại khoe miệng giương lên, nửa ngày mới gờ tay, tại gương mặt thô kệch kia chậm rãi sờ soạn.

Đột nhiên hân cả kinh, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ có chút ngoài ý muốn chính mình làm những chuyện như vậy, rất nhanh buông tay. Một lát, Vu Nguyệt Khánh bình tĩnh đem tay cùng chân Hùng Đại từ trên người mình nhẹ nhàng dời xuống.

Liếc nhanh qua dung nhan say ngủ của Hùng Đại, ánh mắt Vu Nguyệt Khánh đột nhiên biến đổi, sắc bén nhìn chăm chú hướng ngoài cửa, đứng lên đi nhanh ra mở cửa. Chỉ thấy bốn thân ảnh quỳ gối bên ngoài.

“Trạm Lam”

“Hong Viêm”

“Thanh Y, khẩu kiến thánh chủ.”

Vu Nguyệt Khánh phát tay áo, cánh cửa phía sau phịch một tiếng đóng lại: “Đi theo ta.”

Ba người sùng sốt, nhưng vẫn là nghe lệnh đuổi theo, cùng đi tới phòng Hùng Đại.

“Thánh chủ, đây là Từ Tinh dùng bò câu đưa tin.” Thanh Y đưa lên đến một phong thơ, hai mắt Vu Nguyệt Khánh đại khái đảo một vòng thì đứng lên, trên mặt vẫn là không có một tia cảm xúc.

“Hong Viêm, tình hình của Hồng Nguyệt sao rồi?”

Hong Viêm nhếch miệng cười: “Tạo thánh chủ quan tâm, Hồng Nguyệt đã có thai hai tháng.”

Hong Viêm cùng Hồng Nguyệt vốn là một đôi huynh muội không cùng huyết thống, muội muội một mực tại bên người Vu Nguyệt Khánh làm thị nữ, hai người yêu nhau sau khi trải qua bao khó khăn cách trở mới có được hạnh phúc.

“Ân, xem ra chuyện bên này cũng muốn tiến triển nhanh hơn rồi, miễn cho ngươi không được thấy khoảnh khắc đứa bé chào đời kia.”

Không khí trong phòng tại những lời này của Vu Nguyệt Khánh dịu đi không ít, ba người trên mặt cũng không còn sự kính sợ cứng nhắc như thế nữa, đặc biệt Hong Viêm, đáy mắt tràn ngập hạnh phúc, khoe miệng lại nhìn không được giương lên.

“Trạm Lam, Hong Viêm, Thanh Y, ba người các ngươi đi tuyên truyền một chút, nói. . . . . ‘ Thương Nguyệt Thần Công ’ đang ở trên người của ta. Mặt khác, âm thầm thám thính, nhìn xem có dị động gì không, có tình hình liên trở về báo ta, không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Dạ! Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Đội ba người rời đi, Vu Nguyệt Khánh mới thận trọng cầm lấy lá thư, miệng thì thăm không thành tiếng: “Nọc ong là của Hồng Phong phái sao. . . . . Là dư đảng? Hay là lợi dụng đi?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Hùng Đại tỉnh lại, không thấy Vu Nguyệt Khánh.

“Công tử, ngài tỉnh!” Vô Minh vừa lúc đưa cơm tới, cười meo meo chào hỏi.

“Ngươi sớm a! Đúng rồi, ngươi có thấy vị công tử cùng với ta hay không?”

“Ác? Có nha, khi ta tới thấy hắn đi ra ngoài, hắn nói có một số việc phải làm, có thể sẽ không trở về trước giờ cơm trưa.” Vô Minh vẫn là cười meo meo.

“Thật sự? Thật tốt quá!” Hùng Đại chạy nhanh đến trước bàn, ăn như lang thôn hồ yết.

Vô Minh cười gian lui ra. Hùng Đại ăn một hơi hết sạch cơm nước, mang theo cái cốc tùy thân cùng cái bao to xuất môn. Rồi nhất tinh cư, đi tới phía dưới sườn núi thái tử, chìm hút như nhạc, gió lạnh tựa thủy, cao thụ thành rừng, nhìn ra xa là cây cỏ thấp bé.

Dược cảm máu cùng dược đề trị cảm mạo là nhiều nhất, Hùng Đại cũng không ngại phiền toái, chẳng phân biệt quý tiện (quý hiếm và tràn lan) thế nào, chỉ cần thấy dược thảo là toàn bộ hái hết, đương nhiên, trừ khi cây còn non thì không hái. Hùng Đại vốn là đại phu, nhìn quen các dược thảo không tự giác liền cảm thấy hơn một phần quen thuộc, hắn một đường cúi đầu hái thuốc, lại đem dược hái rồi bỏ vào cái túi to phía sau, dần dần, hắn càng đi càng xa, bất tri bất giác, đã rời xa núi thái tử.

Hùng Đại ngừng đầu, lau mồ hôi. Hô, hái thiệt nhiều dược a, nếu Vu Nguyệt Khánh lại bị thương gì nữa, cũng không lo thiếu dược a! Cười ngẫm nghĩ, vừa nhìn ra chung quanh, Hùng Đại ngây ngẩn cả người.

Đây là địa phương nào a? Xong rồi, lạc đường . . . . . Tuyệt vọng ngồi xuống, ngơ ngác nhìn bốn phía: nên đi đâu đây? Nếu giữa trưa không thể quay về, nhất định sẽ bị Vu Nguyệt Khánh mắng cho.

“Ngươi cũng không nhìn xem ngươi là cái thứ gì! Hừ ~!”

“Ngươi . . . . . La cô nương, tuy rằng Ngũ Hồ Bang chúng ta không phải đại bang phái gì, nhưng trên thông quan phủ, dưới quản thuyền vận. Không phải ta khoe khoang, ngay cả Phù Dật Kiếm cũng muốn kính ta ba phần, nếu đắc tội với ta . . . . . Hạnh hạnh!”

“Hậu đương gia, kỳ thật ta cũng không phải không để mặt mũi cho ngươi, chẳng qua cho dù có triều đình làm chỗ dựa vững chắc thì sao? Bất quá là phù dung sớm nở tối tàn, người chết hoá tro, thoáng qua như mây khói, còn có ai nhớ rõ ngươi!” Thanh âm tức giận trước đó đã trở nên mềm mại êm tai, bách luyện cương cũng thành nhiều chỉ nhu (ko hiểu, ai hiểu thì giúp ta với>.-->

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19

Hai người một môn (cánh cửa), lập tức bị một cổ tức giận bao bọc.

Vô Minh buông Hùng Đại, thở dài lui ra. Đóng cửa lại ngăn trở ánh mắt sắc bén ma sát kia.

“Hô. . . . . Hoàn hảo ta cùng hắn không quen, bằng không vì sao chết cũng không biết.” Vô Minh vỗ vỗ ngực, xoa xoa mồ hôi trên trán: “Hùng Đại, ngươi liền tự cầu nhiều phúc đi, nhưng ta không bảo đảm dược cho ngươi đâu a!”

Hùng Đại cũng biết không khí rất không thích hợp, hắn nhìn thương tích trên người mình đã không có tái đỏ máu, liền ngồi vào bên cạnh Vu Nguyệt Khánh nói: “Ngươi xem, đây là dược ta hái về a, sau này có vấn đề gì cũng không cần lo lắng . . . . .”

Phịch một tiếng, Vu Nguyệt Khánh chụp bàn dựng lên, đem toàn bộ dược thảo trong bao quăng xuống đất.

“Ngươi làm gì a?” Hùng Đại kinh hô, đối dược thảo so với tánh mạng mình còn trọng yếu hơn, hắn tức giận đứng lên.

“Làm gì a? Hừ, ta cũng muốn hỏi ngươi làm cái gì! Ta bảo ngươi ở chỗ này đừng đi ra ngoài, nhưng ngươi giỏi lắm, đem lời của ta thành gió thoảng bên tai? Nhìn xem những vết thương trên người của ngươi, là ai tạo ra?”

“Ta. . . . .” Hùng Đại khí thế lập tức xẹp xuống.

Vu Nguyệt Khánh lửa giận bộc phát, đối với việc Hùng Đại chỉ chi ngô ngô trả lời lại càng oán giận. Hắn một phen kéo Hùng Đại qua, ba một tiếng, y phục trên người Hùng Đại biến thành từng mảnh nhỏ, trên da thịt màu đồng, chỗ miệng vết thương nhìn thấy mà kinh tâm.

“Đau. . . . .”

“Ngươi còn biết đau a?” Vu Nguyệt Khánh nắm tay Hùng Đại không ngừng giãy giụa, tay kia thì cầm lấy được cầm máu rơi vãi ở trên bàn dùng sức nắm chặt, một lúc sau, thảo dược kia biến thành bột phấn.

“Lại đây ngồi.”

“Ác!” Hùng Đại ngoan ngoãn ngồi xuống, thuận theo bàn tay lạnh lẽo đang phủ lên vết thương phù lộng. Miệng vết thương nóng bừng không biết là bởi vì được cầm máu hay là vì nhiệt độ cơ thể của Vu Nguyệt Khánh, dần dần bình tĩnh lại, một cỗ cảm giác thanh lương dễ chịu từ bên ngoài miệng vết thương lan dần vào bên trong.

Vu Nguyệt Khánh lại cầm lấy một loại dược thảo khác có khệp lại đủ hợp (là kín miệng vết thương ấy), hóa thành phấn bột, bôi dè lên trên lớp dược cầm máu.

“Trong bao quần áo của ta có. . . . .”

Hùng Đại lời còn chưa nói hết, Vu Nguyệt Khánh lấy ra một cuộn băng vải, vì Hùng Đại băng bó kỹ lưỡng.

“Nếu ta lại phát hiện ngươi một mình ra ngoài, ta liền cắt gân chân của ngươi.”

Hùng Đại chấn động, thân mình run lên. Vu Nguyệt Khánh nhú mi, ngồi xuống hỏi: “Là ai lộng thương ngươi?”

“Này. . . . . Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi, hướng chi. . . . .”

“Nói!” Lời nói Không giận mà uy làm cho Hùng Đại nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi khai ra: “Là cô nương lần trước ở khách ***.”

“Vi chuyện lần trước mà muốn giết ngươi? Hắn là không đơn giản như thế đi? Giấu diếm người của ta bình thường cũng là không có kết cục tốt.”

Hùng Đại thấy không thể gạt được hắn, mới một năm một mười nói ra hết: “Ta nghe thấy bọn họ đang nói về Thương Nguyệt Thần Công, rồi nàng mới giết ta !”

“Ai cùng ả?”

“Ân ~~~ ta nghe thấy nàng kêu người kia là ‘ Hậu đương gia ’.”

Sau khi nghe xong sự tình, sắc mặt Vu Nguyệt Khánh vẫn âm trầm mới chuyển biến tốt đẹp lên. Hùng Đại cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn nhanh chóng đem dược thảo trên mặt đất thu lại, đối Vu Nguyệt Khánh nói: “Ngày mai ngươi theo giúp ta đi hái dược đi! Nơi đó còn có thiệt nhiều a, nhiều đây cũng chề không được mấy viên dược. Ta nghĩ chuẩn bị nhiều một chút, sau này cũng sẽ có ích.”

Vu Nguyệt Khánh không trả lời, nhưng Hùng Đại biết hắn đã đáp ứng rồi, cười nói tiếp: “Ta trước đem chúng cất trong phòng của ta, thảo dược vị nặng ngươi có thể không quen.”

“Ngươi sợ ta sao?”

Hùng Đại dùng bước, đáp theo trực giác: “Không sợ nha!”

“Thật sự?” Vu Nguyệt Khánh khiêu mi.

“Ân. . . . . Chính là lúc ngươi tức giận có chút đáng sợ, bất quá ta biết là do ta làm sai ngươi mới có thể tức giận. Kỳ thật ngươi tính tình rất tốt, chính là không thích nói chuyện, khiến cho người khác nghĩ ngươi thực đáng sợ. Ngươi yên tâm, ta biết, ta sẽ không như bọn họ đâu.” Hùng Đại nghĩ Vu Nguyệt Khánh trong lòng day dứt, cho nên mới hào phóng an ủi.

“Kia, sau này cũng sẽ không sợ ta? Vĩnh viễn cũng sẽ không?” Vu Nguyệt Khánh ánh mắt dần dần thâm trầm, đáng tiếc từng tế bào của Hùng Đại căn bản không có chú ý tới, vẫn là tùy tiện cười nói: “Vĩnh viễn cũng sẽ không.”

“Nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay.”

“Ân, ta đây đi trước.” Hùng Đại thận trọng gật gật đầu, ly khai tầm mắt Vu Nguyệt Khánh.

Lại nói La Thái Anh, hoang mang rối loạn chạy về Thất Tinh cư. Nàng càng nghĩ ngợi lại càng bất an, càng bất an liền tâm lại càng loạn. Không nên

buông tha tên xú nam nhân kia, nếu hấn cho Vu Nguyệt Khánh biết, chẳng phải. . . . .

“Ài? La cô nương, ngươi xảy ra chuyện gì? Sắc mặt không tốt lắm nha!” Phù Dật Kiếm vừa vặn đụng phải La Thái Anh, nhú mày hỏi.

“Ác! Phù đại ca, ta. . . . . Ta có thể ngủ không ngon đi, đang muốn vào trong nghỉ ngơi.”

“Ân, tốt lắm hảo nghỉ ngơi.” Phù Dật Kiếm mặc dù có chỗ hoài nghi, nhưng vẫn bảo trì phong độ quân tử, đợi La Thái Anh vào phòng, lập tức lách mình tới bên cửa sổ, nghiêng tai nghe ngóng.

“Sur tý!”

“Thái anh, ngươi xảy ra chuyện gì?” Ngũ Tú Lâm lo lắng đứng lên.

“Ta. . . . . Vừa rồi ta cùng Hậu Đại Hải nói chuyện bị tiểu tử bên ngoài của Vu Nguyệt Khánh nghe được.”

“Cái gì?” Ngũ Tú Lâm rít ra một tiếng: “Ngươi không trừ khử hấn?”

“Lúc ta vừa mới chuẩn bị xuống tay bị một tên đạo sĩ của Vũ Dương nhìn thấy! Liên. . . . . Tính sao a?”

“Đừng nóng vội, không bằng đêm nay liền động thủ, ngươi liên hệ Hậu Đại Hải, chúng ta tiên hạ thủ vi cường!”

“Ân. . . . . Lâm, ta sợ!” La Thái Anh đột nhiên nhào vào trong lòng Ngũ Tú Lâm.

“Đừng sợ, không có việc gì đâu.” Ngũ Tú Lâm hôn lên trán của người trong lòng trấn an.

Khi làm ảnh hưởng đến một chút hoặc phần lớn lợi ích của sự tình, mọi người thường thường đều không để ý kết quả phía trước. Cho dù chỉ có xác xuất thành công cực kỳ thấp cũng muốn ra tay liều mạng.

Ngoài cửa sổ, Phù Dật Kiếm khước miệng câu lên, thi triển khinh công cực cao bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

“Thanh Y, Trạm Lam”

Lường đạo dáng dấp quý xuống tại trước mặt Vu Nguyệt Khánh.

“Thuộc hạ khấu kiến thánh chủ.”

Vu Nguyệt Khánh đem bình độc được lúc trước Thanh Y đem đến đưa lại cho Thanh Y: “Dùng thứ này, coi như là phần thưởng cho con tiện nhân La Thái Anh kia.”

“Độc này. . . . .” Thanh Y cả kinh, cùng Trạm Lam nhìn thoáng qua nhau.

“Trạm Lam, Hậu Đại Hải cứ giao cho ngươi xử trí, ta muốn làm cho hấn cả đời không thể mập hạp. Nhớ rõ đem con tiện nhân kia phóng tới trên giường hấn, hanh hanh hanh!”

Hai người rùng mình một cái, đồng thanh nói: “Cần tôn thánh chủ phân phó.”

“Ân, có người đến đây, theo lối sau mà đi.” Dứt lời, Vu Nguyệt Khánh đứng dậy mở cửa, mà bóng người vừa rồi sớm chẳng biết đi đâu.

“Đường đường một mình chủ võ lâm, không đi cửa chính, lại còn sử dụng chút bàng môn tả đạo, thật sự là buồn cười.”

“Ha ha ha, Vu thánh chủ hảo công lực.” Phù Dật Kiếm từ trên mái hiên nhảy xuống, cười hướng Vu Nguyệt Khánh mà đi: “Cùng thuật dịch dung tinh xảo của ngươi giống nhau, làm cho người ta bội phục.”

“Có gì cứ việc nói thẳng đi.” Không thích nói lý với loại người này, trong mắt mang theo vẻ châm chọc khi giao tiếp, Vu Nguyệt Khánh có chút không kiên nhẫn.

“Quả nhiên khoái nhân khoái ngữ (thẳng thắn)!” Phù Dật Kiếm trong mắt hiện lên một mảnh tán thưởng: “Ta mới vừa nghe được một tin tức, có lẽ đối Vu thánh chủ ngươi, rất hữu dụng a? Không biết ngươi có thể dùng thứ gì đến đổi với ta?”

“Vu Nguyệt Khánh, là ai tới a?” Hùng Đại sớm nghe thấy tạp âm bên ngoài, mặc quần áo tử tế cuống quýt đi ra, liền thấy Vu Nguyệt Khánh cùng Phù Dật Kiếm mặt đối mặt mà đứng, trong lòng dâng lên một loại cảm giác quái dị: “Xảy ra chuyện gì? Phát sinh vấn đề gì sao?” Hùng Đại nhỏ giọng hỏi.

“Không có gì, ngại vào trong trước đi.”

“Vậy ngại cẩn thận. . . . .” Hùng Đại liếc nhìn Phù Dật Kiếm một cái, người này lần trước còn tại khách *** chuẩn bị công kích Vu Nguyệt Khánh, khẳng định không có chuyện gì tốt.

“Chậm đã!” Phù Dật Kiếm ngăn cước bộ Hùng Đại lại: “Tin tức của ta, cùng người bên cạnh ngại có quan hệ, chẳng lẽ. . . . . Ngươi không muốn biết?”

Vu Nguyệt Khánh ánh mắt biến đổi, lập tức bình tĩnh nói: “Ngươi muốn dùng cái gì trao đổi?”

“Ta muốn ngại dùng diện mục thực của ngại bởi ta một đêm!” Thanh âm thấp trầm dễ nghe rót vào vài phần hương vị *** ô. Vu Nguyệt Khánh nhất thời sát khí trào ra, hai tay nắm chặt, bỗng dưng xoay người: “Thứ cho không tiễn xa được.”

Hùng Đại nghe không hiểu gì cả, tuy rằng không biết rõ, nhưng hẳn rõ ràng cảm thấy vừa rồi Vu Nguyệt Khánh đối người này chính là chán ghét. Trùng mắt liếc nhìn Phù Dật Kiếm một cái, theo Vu Nguyệt Khánh ly khai.

“Vu Nguyệt Khánh. . . . . Ta xem ngại có thể trốn được bao lâu!” Phù Dật Kiếm một chút cũng không lưu tâm, ngược lại thản nhiên nở nụ cười, có thâm ý khác nhìn thoáng qua phòng của Vu Nguyệt Khánh, xoay người rời đi.

Ném qua com chiều, Hùng Đại lại chạy đến phòng Vu Nguyệt Khánh không chịu đi.

“Thương thế của ngại tốt hơn chưa?”

“A? Ác, tốt hơn nhiều tốt hơn nhiều.” Hùng Đại sừng sốt, hẳn nghĩ rằng Vu Nguyệt Khánh sẽ lại đuổi hắn đi, khi trả lời không khỏi sừng sốt.

“Đúng rồi, Vu Nguyệt Khánh, buổi chiều ngại tới tìm ngại là ai vậy?”

“Mình chủ võ lâm Phù Dật Kiếm.”

“Cái gì, hẳn chính là mình chủ võ lâm? Vậy không phải là rất lợi hại? Ngươi. . . . . Giống như thực chán ghét hẳn a, đặc tội hẳn không lo sao?”

“Ngươi sợ?”

“Mới không có, ta lo lắng ngại thôi.”

“Hừ, hẳn còn không phải đối thủ của ta.”

“Ác, vậy là tốt rồi! Hắc hắc!”

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, Vu Nguyệt Khánh đánh giá nam nhân theo hắn bắt quả mới nửa tháng này, mặc kệ nhìn thế nào cũng giống như một tên cu li, mặt chữ quốc (thế này nè 国), mày rậm giống như bút, ánh mắt đơn thuần, thẳng thắn. Trừ bỏ màu đen, không còn sắc thái gì khác. Loại diện mạo này, chỉ sợ liếc mắt qua một lần, sẽ rất khó nhớ kỹ. Chính là một thân da thịt phơi nắng đến ngăm đen kia có chút làm cho người ta chú ý thôi.

” Bà vai của ngại hảo rộng ” Vu Nguyệt Khánh đột nhiên nói một câu như thế.

“A? Phải không? Ta chưa từng chú ý đến.” Hùng Đại vung vẩy cánh tay, cơ bắp trên tay thuần túy là do dồn sức làm việc mà từ từ luyện thành: “Ha ha, ta từ nhỏ liền chịu trách nhiệm sinh hoạt trong nhà, cha mẹ ta thì toàn tâm toàn ý hái thuốc, mấy tỷ tỷ đều là nữ hài tử, những việc còn lại cũng chỉ có ta làm.”

“Câu lưng hùm vai gấu này rất thích hợp với ngại.” Vu Nguyệt Khánh trên mặt lộ ra một trận tươi cười thản nhiên, ngón tay tại bờ vai tròn nhẵn của Hùng Đại di chuyển.

“Ha ha, mấy người mà ta quen cũng đều nói như thế. Vu Nguyệt Khánh. . . . . Đùng, hảo nhọt. . . . .” Áo bị kéo ra, ngón tay tinh tế trắng trẻo kia tại chung quanh miệng vết thương vẽ thành vòng, làm cho Hùng Đại tả hữu hữu oai (trái xoay phải nghiêng).

Thình lình, Vu Nguyệt Khánh tại điểm anh khâu nhô lên ở trước ngực Hùng Đại dùng sức néo một cái.

“A!” Hùng Đại bị ăn phải đau đớn, đang lúc cuống quýt đứng dậy, vấp phải cái ghế phía sau, liên tục lui lại đến thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Sao vậy, hoàn hảo chứ?” Vu Nguyệt Khánh nhẩn cười mà hỏi, một tay ôm thắt lưng Hùng Đại, dễ dàng đem hắn đang ngã ra giữa không trung nâng dậy, tiện đà dùng sức kéo một cái, Hùng Đại cả người đều nhào vào trong ngực của hắn. Hơi thở vương vấn bên môi, Hùng Đại không tự giác vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc: “Không. . . . . Không có việc gì.”

Gương mặt của Vu Nguyệt Khánh càng áp càng gần, Hùng Đại luống cuống, chỉ cảm thấy hồn thân không được tự nhiên, toàn thân nóng lên. Chẳng lẽ ta

bị bệnh?

“Đồng đồng!”

“Ài?” Vu Nguyệt Khánh nhú mi.

“Bản đạo Vô Minh, Huyền Y đạo trưởng thỉnh hai vị đến đại điện tụ hội.”

Vu Nguyệt Khánh tiến lên mở cửa, bốn đạo tinh quang chợt hiện rồi tắt.

“Đã biết, chúng ta lập tức đi qua.”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

“Người thực hiện rất tuyệt đi!” Vô Minh nhỏ giọng nói.

“Hừ, trên đến ta, lấy một kính mười.” Vu Nguyệt Khánh bên môi là một mặt tươi cười quý mị như có như không làm cho Vô Minh phát lạnh, không hề nói một lời, lĩnh Vu Nguyệt Khánh cùng Hùng Đại đi đến đại điện.

Từ Tiêu Cung chính điện, đèn đuốc sáng trưng, nhân dừng chỉ động, một đám năm ba người, nhú mi bàn chuyện.

Vu Nguyệt Khánh vừa đến, toàn bộ đại điện liền yên tĩnh.

“Mọi người đều đến đủ cả sao? Hừ, Huyền Y đạo trưởng vào đêm khuya bảo ta đến đây không biết là có chuyện gì.” Vu Nguyệt Khánh một bộ dạng lạnh nhạt như thể chuyện không liên quan tới mình làm cho mọi người có chút tức giận bất bình.

Huyền Y đạo trưởng còn chưa nói, đã có người ở phía dưới kêu: “Vu Nguyệt Khánh, người còn dám tới? Người dùng nọc ong đặc biệt của Hồng Phong phái giết chết Thụý Ngọc Môn La Thái Anh, lại còn có Ngũ Hồ Bang Nhị đương gia nữa, nhử hảo ngoạn độc a!”

Vu Nguyệt Khánh cười lạnh một cái: “Huyền Y đạo trưởng, đây là cách xử sự của Vũ Đương các người sao? Để cho hạng người vô danh như thế đối với khách quý các người mời đến hô to gọi nhỏ, hơn nữa, ta căn bản còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Người Trung Nguyên các người, chính là làm việc như thế sao?”

Huyền Y đạo trưởng lập tức ho khan vài tiếng: “Vu thánh chủ, sự tình là như vậy, rất là không may, khi ta phái tiểu đạo đưa com đến liền phát hiện Ngũ Hồ Bang Nhị đương gia chết ở trên giường, mệnh căn đã đứt. Mà. . . . . Thụý Ngọc Môn La cô nương cũng. . . . . Chết ở bên cạnh hân.”

“Xin hỏi bọn họ là làm sao chết?”

“Hậu đương gia do đổ máu quá nhiều mà chết, mà La cô nương là do trúng nọc ong.”

“Ác? Nọc ong còn có thể lấy mạng người?”

“Đây là nọc ong đặc biệt do Hồng Phong phái sở chế, không chỉ có có thể gây tổn thương cho tính mệnh con người, bị trúng lượng lớn còn có thể toàn thân phù thũng mà chết, toàn thân đều là hồng pháo, không còn một chỗ hoàn chỉnh.”

“Nguyên lai là độc của Hồng Phong phái!” Vu Nguyệt Khánh vẻ mặt tươi cười, đột nhiên hân biến sắc, tức giận: “Hồng Phong phái là ta tiêu diệt, vậy nhất định là nọc ong phải xuất từ tay ta sao?” Rồi mới nhìn chăm chú tên vừa rồi kêu: “Người có chứng cứ gì? Ta tin tưởng người nhất định có chứng cứ đi? Bằng không vì sao dám một mực chắc chắn chính là ta hạ độc a?”

“Ách. . . . . Nay. . . . .” Người nọ dưới khí thế của Vu Nguyệt Khánh sợ tới mức nửa ngày nói không ra: “Kia, kia Hồng Phong phái do người tiêu diệt, độc nhất định là do người lấy từ Hồng Phong phái! Đạo lý đơn giản như thế, người còn muốn chối.”

“Đừng vậy, đừng vậy!” Bên cạnh mọi người bắt đầu phụ họa đứng lên.

“Không phải, không phải. Vu Nguyệt Khánh sẽ không làm loại chuyện này, ta mỗi ngày cùng một chỗ với hân, căn bản là không phát hiện cái loại độc mà các người nói.” Hùng Đại đột nhiên đứng ra cao giọng nói.

Tất cả mọi người bị thanh âm của Hùng Đại dọa, lại trở nên lặng ngắt như tờ.

Vu Nguyệt Khánh đứng ở phía trước Hùng Đại, theo bản năng nghĩ muốn bảo hộ hân. Quét mắt đến Huyền Y đứng ở một bên không nói lời nào, trong

lòng cười thầm: lão cáo già này, nghĩ muốn đứng ngoài chuyện này? Hừ!

“Chuyện ta diệt Hồng Phong phái, trên giang hồ mọi người đều biết. Hôm nay mặc kệ là ai dùng độc này, đều đã thành công hướng ánh mắt đến trên người của ta. Nói không chừng độc này. . . . . Là nguoi, hay là nguoi? Cũng có thể là nguoi hạ!” Vu Nguyệt Khánh tùy một lòng tay, mọi người lập tức kinh hoàng thất thố né tránh.

“Huyền Y đạo trưởng, nguoi cứ nói đi?”

Mọi người lại đem ánh mắt toàn tập trung tới trên người Huyền Y đạo trưởng.

“Không tồi, Vu thánh chủ nói có lý.”

“Ha ha, vẫn là đạo trưởng hiểu được lí lẽ.” Vu Nguyệt Khánh một câu đầy lòng cảm kích, nói cho cùng giống như Huyền Y đạo trưởng giúp hắn, khiến Huyền Y đạo trưởng sắc mặt có chút mất tự nhiên.

“Vừa rồi Huyền Y đạo trưởng nói, Hậu đương gia là cùng La cô nương chết cùng một chỗ, hơn nữa. . . . . Hậu đương gia mệnh căn đã đứt, thử hỏi, đây cũng là chuyện có liên quan đi?”

Mọi người ngơ ngác nhìn ta ta xem nguoi, đều không có ai lên tiếng.

“Ta chắc rằng mọi người trong lòng cũng nghĩ giống nhau, chỉ sợ. . . . . Đây là bọn hán tư tình *** loạn mới có thể phát sinh chuyện như vậy.”

Ngay tại lúc tất cả mọi người đồng ý với lời nói của Vu Nguyệt Khánh, một tiếng hét thê lương vang lên.

“Nguoi nói vậy!”

Chỉ thấy Phù Dật Kiếm cùng nữ tử hai mắt phù thũng, đầu mang bạch lăng đi đến.

“Sư muội ta luôn luôn an phận thủ thường, giữ mình trong sạch. Chúng ta Thúy Ngọc Môn lại tất cả đều là nữ tử, trước khi xuống núi căn bản không nhận thức một người nam nhân nào, chớ nói chi là nàng chung ý Phù đại ca. Hậu Đại Hải kia bộ dạng khó coi như thế, sư muội ta sao có thể coi trọng hắn chứ?”

“Uy, nguoi nói cái gì!” Vài tên đệ tử Ngũ Hồ Bang vừa vặn đi tới, đi đầu là hán tử đeo khăn lam, mắng: “Hừ, Ngũ Hồ Bang chúng ta mặc dù ở trên võ lâm không có địa vị gì, nhưng ngay cả đương triều Hoàng Thượng đều đã kính chúng ta ba phần. Quyền, tiền, thế, chúng ta đều có, còn không xứng với cái gì chó má tiện nhân các nguoi sao?”

Ngũ Hồ Bang vốn là những hạng người thô lỗ chạy thuyền ở trên sông biển, há mồm khiến cho người của các môn phái khác thường thường lắc đầu.

“Hơn nữa, ả sư muội nguoi trong miệng cái gì mà giữ mình trong sạch cư nhiên lại ngủ trên giường Nhị đương gia chúng ta, Nhị đương gia chúng ta nhất định là do các nguoi hại chết!!”

“Cấp Nhị đương gia báo thù, cấp Nhị đương gia báo thù!!” Mấy người giờ đao hô to.

Vu Nguyệt Khánh kéo theo Hùng Đại đứng ở một bên, cũng đối hán phụ nữ mặt ngon (chắc giống truyền âm nhập mật đi) nói vài câu. Trên mặt Hùng Đại tuy rằng lấp kín mê hoặc, nhưng vẫn là liên tục gật đầu.

“Các nguoi. . . . . Các nguoi đừng quá mức! Phù đại ca, nguoi cần phải vì sư muội làm chủ a!” Ngũ Tú Lâm nói xong liền gào khóc.

“Ai nha! Cái gì làm chủ cho sư muội nguoi, sư muội của nguoi cũng không phải là người của Phù đại ca. Lại nói cho dù có quan hệ gì đi nữa, đều đã ngủ trên giường người khác, còn làm chủ gì a!” Câu nói đầy châm chọc chính là từ tục gia đệ tử phái Nga Mi.

“Nguoi. . . . .” Ngũ Tú Lâm đang muốn nổi giận, lại bị Phù Dật Kiếm ngăn cản.

“Ngũ cô nương, hiện tại nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, trước đem chuyện của sư muội nguoi giải quyết đi! Trong chốn võ lâm không hề can dự đến quy định trong môn phái của người khác, tuy rằng ta thân là minh chủ võ lâm, nên vì việc này phụ trách, nhưng nơi này là Vũ Đương Sơn, không bằng chúng ta thỉnh Huyền Y đạo trưởng lời nói công đạo?”

Ngũ Tú Lâm cắn răng lui xuống dưới, âm thầm trừng Phù Dật Kiếm, lại瞥 mắt đến Vu Nguyệt Khánh đang một bên cười lạnh, trong lòng quyết định, nhất định phải đem hai người này chặt làm trăm mảnh, mới có thể báo thù cho sư muội.

Huyền Y đạo trưởng vốn không nghĩ sẽ quản việc này, lại ba lần bốn lượt bị lôi ra, trong lòng hơi có chút khó chịu.

“Các vị, tuy rằng đã xảy ra chuyện không theo mong muốn của bốn phái, nhưng nếu đã xảy ra, chúng ta sẽ truy tra ngọn nguồn, mấy ngày nữa là võ lâm đại hội, không bằng chúng ta đến lúc đó tái hiệp thương? Như thế nào?”

“Không được!” Ngũ Tú Lâm một hơi phản đối, chỉ vào Vu Nguyệt Khánh nói: “Hung thủ chính là hắn, tại sao muốn tới võ lâm đại hội mới giải quyết?”

“Vi sao Ngũ cô nương một mực chắc chắn chính là Vu thánh chủ gây nên? Hay là nguoi có chứng cứ gì?” Huyền Y đạo trưởng tò mò hỏi.

“Này. . . . .” Ngũ Tú Lâm đương nhiên không thể nói là bởi vì các nàng muốn cướp Thương Nguyệt Thần Công, cho nên trong nhất thời không nói được.

“Hừ, để ta nói cho!” Vu Nguyệt Khánh cùng Hùng Đại đang đi vào giữa Ngũ Tú Lâm, Phù Dật Kiếm cùng Ngũ Hồ Bang.

“Ta xé chiều hôm nay mới nghe nói, ngay tại buổi sáng, La cô nương hẹn Hậu đương gia đến một nơi khá xa núi thái tử, lợi dụng sắc đẹp làm cho Hậu đương gia vì nàng trộm Thương Nguyệt Thần Công!”

“Cái gì. . . . .” Mọi người một mảnh kinh hô, ai đến đây cũng hiểu rõ, ngầm trong chuyện này, đều muốn cướp được Thương Nguyệt Thần Công, nào biết hôm nay cư nhiên bị người khác giành trước .

“Mà lúc này, đây là vị đại phu không hề có võ công cũng là bằng hữu của ta vừa vặn nghe thấy được bọn họ nói chuyện, La Thái Anh lại giờ kiếm chém đến. Hùng Đại, đem áo cởi xuống.”

“Ác. . . . .” Hùng Đại cởi áo xuống, dải băng màu trắng được băng bó tốt ở trên da thịt màu đồng có vẻ chói mắt cực kỳ.

“Đem áo mặc vào.” Vu Nguyệt Khánh đợi mọi người thấy rõ lại lập tức phân phó.

“Hắn nếu không có võ công, sao lại trốn thoát khỏi tay La Thái Anh?” Tên đeo khăn lam của Ngũ Hồ Bang hỏi.

“Là đạo trưởng Vô Minh của phái Vũ Đương cứu hắn.”

Huyền Y gọi Vô Minh tới, chứng thật việc này.

“Lại nói ta cùng Ngũ Hồ Bang hoàn toàn không có lui tới, nhị không thù hận, sao có thể hại hắn đi? Ngược lại là La Thái Anh, thấy việc này bị bằng hữu của ta nghe qua , nhất định thực lo lắng, liền lại muốn đánh gãy chủ ý của Hậu đương gia, thế là. . . . .”

“Hừ, Thúy Ngọc Môn, Ngũ Hồ Bang chúng ta không để yên cho các ngươi!!”

Bởi vì Vũ Đương là nơi thanh tu, hai phái đều cho rằng nơi đây không phải là nơi dùng để chấm dứt ân oán.

Đêm đó, Ngũ Tú Lâm liền ly khai, Ngũ Hồ Bang cũng bởi vì đương gia đã chết, cừu gia Thúy Ngọc Môn rời đi khiến cho bọn họ cũng sớm xuống núi, không muốn tái lưu lại.

Trở lại trong phòng đã là giờ Tí.

“Xảy ra chuyện gì? Một đường cũng không nói chuyện.”

“Ngươi lừa người, ta cũng lừa người.” Hùng Đại buồn bực nói.

Vu Nguyệt Khánh thờ dài, thật là một người thành thật.

“Võ lâm chính là như vậy, không phải ngươi gạt ta, chính là ta lừa ngươi. Ở nơi này chỉ cần nói thực một câu, ngươi liền không thấy được thái dương ngày mai.”

“Ta không thích nơi này, Vu Nguyệt Khánh, chúng ta sớm một chút trở về đi.” Hùng Đại phun ra mong muốn trong lòng.

“Đừng nóng vội, chờ mọi chuyện xong xuôi, chúng ta liền trở về.” Vu Nguyệt Khánh cười nói, hắn muốn đem Hùng Đại mang về Vu Nguyệt Minh, cả đời cùng gấu ngọc này chung một chỗ.

“Ân, cha mẹ ta nhất định nhớ thương ta! Ta cũng hảo nhớ Thiên Dược Đường, hảo nhớ bằng hữu trong trấn nha! Mẹ ta lúc trước còn thúc giục ta sớm một chút thành thân, nói không chừng lúc này trở về sẽ cưới vợ.” Hùng Đại vui vẻ nói, mà một bên Vu Nguyệt Khánh sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

“Vu Nguyệt Khánh, ngươi cũng tới nhà của ta có được không? Nói không chừng có thể uống rượu mừng đi!” Hùng Đại quay đầu lại nói liên miên.

“Không cần, ta sẽ quay về Vu Nguyệt Minh, không hề đến Trung Nguyên nữa.” Vu Nguyệt Khánh áp chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói.

“Cái gì? Người sẽ không đến nữa?” Nụ cười trên mặt Hùng Đại không còn, ngược lại có chút mất mát: “Kia. . . . . sau khi chuyện này kết thúc, chúng ta cũng không có thể gặp lại sao?”

“Đi ngủ sớm một chút đi!” Không nghĩ tái cùng tên ngu ngốc đã làm mình tức giận đến suýt chết này nói chuyện, Vu Nguyệt Khánh nằm ở trên giường, lập tức nhắm mắt lại.

Hùng Đại có chút khó hiểu, nhưng thấy Vu Nguyệt Khánh nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng không nói nhiều nữa, đi đến trên giường trầm trầm ngủ.

Nhưng Vu Nguyệt Khánh ở một bên làm sao ngủ được đi! Từ khi hắn hiểu được mình thích thượng gấu ngốc này, hắn liền phát hiện gấu ngốc đối hắn cũng có ý tứ. Nhưng. . . . . Nào biết đâu hắn cư nhiên tri ngộ đến mức này. Nếu thích cũng có thể lựa chọn. . . . . Vậy hắn tình nguyện cả đời cũng không thích gấu ngốc này.

Vốn cùng người Trung Nguyên đối trá đánh Thái Cực khiến hắn không kiên nhẫn (ta ừ hiểu), hơn nữa hơi thở của bọn Trung Nguyên cũng làm cho hắn có một loại cảm giác thực chán ghét. Sau khi đến Trung Nguyên, hết thấy sự tình đều có chút không thuận, đầu tiên là mật thám ở Trung Nguyên bị giết, rồi sau đó bị đánh tráo, còn làm cho hắn trúng độc. Nội tạng cũng không có điều tra ra, lại còn có gấu ngốc cùng theo bên người hắn. Hiện giờ nghĩ muốn buông tay đều luyến tiếc. . . . .

Kẻ giả dạng Lão Trương để lại một phong thư, phong thư viết tin cấp cho Thanh Y. Như là nói Thanh Y chính là nội tạng. Ngày đó bọn họ trúng kế diệu hồ ly sơn, trừ hắn cùng Thanh Y ra, người khác đều chết hết, Thanh Y hiềm nghi đích xác rất lớn. Nhưng bằng vào điểm này cũng không đủ để định tội, cho nên Vu Nguyệt Khánh vừa thấy tin kia liền đem nó hủy đi.

Bây đã gần tốt lắm, cứ chờ tiếp, nhất định con chuột sẽ sa vào.

Chuyện ngày hôm nay mặc dù là ngoài ý muốn, nhưng làm cho các đại môn phái rục rịch đối Thương Nguyệt Thần Công, theo tình thế bắt buộc càng thêm có dã tâm.

Đến nỗi này chỉ có gấu ngốc. . . . . Vu Nguyệt Khánh xoay người, nhìn Hùng Đại trầm trầm đi ngủ.

Hắn từ nhỏ đến lớn đều không có người dám nói nửa câu phản đối, đừng nói là lời nói hay việc làm có ý cự tuyệt, ngay cả tư tưởng cự tuyệt cũng không được phép. Cũng không nghĩ đến hắn lần đầu tiên động tình mà đối tượng cư nhiên là gấu ngốc này. . . . . Hắn có cái gì tốt. . . . . Tuy rằng tự hỏi như vậy, nhưng hắn vẫn là nhịn không được muốn ôm trụ hắn.

Vu Nguyệt Khánh đưa tay chậm rãi chuyển qua trên gương mặt điềm tĩnh kia, lầm bầm: “Chuyện ta đã quyết, người phản đối cũng không có tác dụng. . . . .” Đè Hùng Đại lại, nghiêng người hôn sâu bờ môi cánh hoa dày dặn kia. Hương vị riêng biệt của Hùng Đại nhảy mắt xâm nhập vào trong khoang mũi của Vu Nguyệt Khánh, hắn cảm nhận một tiếng, trở thân đem Hùng Đại áp trụ, bàn tay trượt vào bên dưới lớp y phục, tại cơ thể rắn chắc mà co dãn dùng sức vuốt ve.

“Ngô. . . . .” Trong lúc ngủ mơ Hùng Đại cảm thấy được có điểm không thoải mái, nghĩ muốn động cũng không động được, cũng không thể nói chuyện, chậm rãi mở mắt ra, gương mặt phóng đại của Vu Nguyệt Khánh, môi của hắn, mắt của hắn, tay hắn, ngũ quan cùng thân thể không một nơi nào không cảm nhận được chấn động quá mức kịch liệt, xuất phát từ một loại bản năng, Hùng Đại đẩy mạnh Vu Nguyệt Khánh ra.

Rồi sau đó, hắn kinh hoàng thất thố nhìn Vu Nguyệt Khánh, hé miệng, nửa ngày không phun ra được một câu.

Vu Nguyệt Khánh vừa lòng nở nụ cười, hắn muốn chính là loại hiệu quả này. Nghĩ muốn thành thân? Kia cũng phải xem với ai! Thần tình đầy quả quyết cùng ý tưởng khí phách, đối với người như Hùng Đại không thể gấp được, cứ từ từ mà đến, dù sao ly hạ Vũ Dương Sơn còn có một đoạn thời gian. Nóng nảy cuồng đoạt cũng không hảo.

“Ngủ đi!” Thân nhiên phân phó, Vu Nguyệt Khánh mang theo ý cười ngọt ngào rất nhanh đi ngủ.

Mà Hùng Đại bị hôn tỉnh còn bị dọa đến cháng váng, thì ngốc lãng nửa ngày không phục hồi tinh thần. Trong đêm tối, hắn nương theo ánh trăng, trừng mắt thật to nhìn Vu Nguyệt Khánh, trong đầu trống rỗng. . . . . Đêm nay, hắn không chuyên tâm ngủ được rồi!

Ngày hôm sau, Hùng Đại vẫn là lòng còn sợ hãi, cẩn cẩn dục dục nhìn Vu Nguyệt Khánh. Trải qua một đêm tự hỏi, hắn cuối cùng minh bạch —— làm như vậy là không đúng. Hai nam nhân sao có thể làm loại sự tình này đi? Mặc dù mình hiểu được cũng không phải quá nhiều, chính là nghe khách nhân tới xem bệnh nói qua, nhưng. . . . . Chưa từng có người nào là bởi vì nam nhân cùng nam nhân có quan hệ mà đến a? Thật sự là. . . . . Thật là đáng sợ.

“Đừng như một kẻ trộm trốn ở đằng kia nữa, có chuyện thì đi ra đây mà nói đi!” Vu Nguyệt Khánh cười thầm, nhìn Hùng Đại ở một bên lo lắng kinh hãi mà cảm thấy thú vị.

“Vu Nguyệt Khánh. . . . . Người, có phải hay không cầu dục (như cầu *** =)))) bất mãn a?” Ngồi xuống, Hùng Đại liền bỏ lại một câu kinh người.

Vu Nguyệt Khánh tuy rằng đã liệu đến những câu Hùng Đại có thể hỏi, nhưng không nghĩ tới hắn lại hỏi đến trắng trợn như thế.

“Không có!”

Thấy hắn trả lời đến khẳng định như thế, Hùng Đại cũng an tâm: “Vậy là tốt rồi, chuyện đêm qua, chúng ta coi như chưa từng phát sinh đi!”

“Không được!”

“A?”

“Ta không chỉ phải làm nó phát sinh qua, còn muốn tiếp tục làm cho nó phát sinh. . . . . Cả đời đều phải.” Chậm rãi tới gần, nhìn bộ dáng kinh hãi của Hùng Đại, vẻ mặt Vu Nguyệt Khánh lại càng tà ác.

“Này. . . . . Điều này sao có thể a? Như vậy là sai, không đúng nha!” Hùng Đại nóng nảy, đứng lên nghĩ muốn cùng Vu Nguyệt Khánh giảng đạo lý, nhưng hần tựa hồ thật không thể lý giải Vu Nguyệt Khánh. Hần vừa đứng lên, lập tức bị Vu Nguyệt Khánh đoạt đi hô hấp, kia đầu lưỡi trơn mềm như cá rất nhanh tại trong khoang miệng Hùng Đại giảo động, chặt chẽ chiếm lĩnh địa bàn của hần.

Kĩ thuật hôn bá đạo mà cao siêu làm cho Hùng Đại có chút lảng lảng, cảm giác như gió như mây càng làm cho hần lập tức trầm mê trong đấy, lý trí cùng ý nghĩ muốn nói câu phản đối sớm bị đá tới chín tầng mây.

Vu Nguyệt Khánh thấy Hùng Đại không hề kháng cự, lại một tay ôm thắt lưng cường tráng của hần. Hai người trừ bỏ quần áo bên ngoài, có thể nói là không hề có khoảng cách, thân mình không ngừng ma sát. Ngay cả thân thể luôn luôn lạnh như băng của Vu Nguyệt Khánh cũng thoáng có một ít nóng lên. Chớ nói chi là Hùng Đại kia so với hỏa lò còn nóng hơn.

“Nghe đây, người sau này chính là người của ta, không cho phép người còn muốn cái gì về nhà đón dâu. . . . . Nếu không ta đem người trong nhà của người toàn bộ diệt! Bất quá. . . . . Chỉ cần người ngoan ngoãn theo ta, ưu đãi quyết không ít. Nghe rõ chưa?”

Hùng Đại làm sao là đối thủ của Vu Nguyệt Khánh, vừa rồi một hồi kia, sớm đã có chút say. Cho nên vốn không có nghe rõ lời nói của Vu Nguyệt Khánh mà trong tiềm thức gật gật đầu.

Thẳng đến khi Vu Nguyệt Khánh rời đi hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại. . . . .

“A ! ! ! Vu Nguyệt Khánh. . . . . Nguy rồi, nguy rồi. . . . . Này kha sao lo liệu a!” Hùng Đại không biết làm sao chỉ có thể khóc không ra nước mắt. Đáng thương thay, hần nhất định trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của Vu Nguyệt Khánh.

“Sao ở chỗ này ngăn người vậy?” Thanh Y trong lúc vô ý thấy Trầm Lam nằm ở trên cây, hai mắt nhìn trời.

“Là người a. . . . . Không có gì, chỉ là không có tinh thần!” Trầm Lam cười cười, trên gương mặt anh tuấn, trong đôi mắt hẹp dài xẹt qua một tia bi thương.

“Là bởi vì chuyện thánh chủ lần trước phân phó sao?” Thanh Y cùng Trầm Lam ở Vu Nguyệt Minh lớn lên, đương nhiên đối tâm địa thiện lương của đồng bạn rất là hiểu biết, cho nên lập tức liền đoán được tâm tư của hần.

“Ân. . . . . Tuy rằng thánh chủ thủ đoạn luôn luôn độc ác, đối địch nhân cũng không lưu tình chút nào, nhưng lần này chính là hai mạng người a! Ta. . . . . Có điểm phiền lòng!”

“Đừng như vậy, người cũng hiểu rõ thánh chủ mà! Hần luôn luôn thương phạt phân minh, công chính nghiêm cẩn. Hơn nữa lần này hai người kia cũng là có tội, ai bảo bọn họ dám có chủ ý đến Thương Nguyệt Thần Công! Người nha, cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Lại nói, gương mặt người đẹp như thế, vo thành một đồng, cũng không đẹp chút nào a!”

“Nói cái gì a!” Trầm Lam cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười thật tình, thân hoà lực cực cường (QT dịch là lực tương tác cực mạnh, ta ko hiểu câu này >-->

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Một buổi sáng tinh mơ, Hùng Đại liền tỉnh. Trộm liếc mắt ngó sang Vu Nguyệt Khánh còn đang ngủ say ở một bên, nhẹ tay nhẹ chân chạy xuống giường, mặc quần áo tử tế lập tức hướng gian phòng của mình chạy tới.

Gấu góc này, mới sáng sớm định làm cái gì a? Phía sau, Vu Nguyệt Khánh sớm mở to hai mắt sắc bén, trầm nghĩ.

Hải được cho tới trưa, sau khi dùng thời gian giữa trưa chuẩn bị tốt mọi thứ, bỏ toàn bộ dược liệu vào trong bình. Rồi đem bếp lò đốt thêm nửa canh giờ, ước chừng tới chạng vạng, thuốc này cũng sắp ngao xong.

“Ân, trừ hỏa dưỡng nhan thang, Vu Nguyệt Khánh chỉ cần uống thang thuốc này liền bình thường trở lại! Hy vọng có chút tác dụng!” Hùng Đại rất có tự tin nói: “Chuyện ngày hôm qua coi như nằm mơ đi! Tin tưởng Vu Nguyệt Khánh cũng sẽ cho là như vậy!”

“Người đang làm cái gì? Cả ngày nay đều ngâm mình ở tại trừ phòng chính là vì thứ này?” Khẩu khí hờn giận, Hùng Đại vừa quay đầu lại liền thấy Vu

Nguyệt Khánh thần tình âm trầm đang đi đến.

“Ách... Sao ngươi lại đến đây?” Hùng Đại lập tức sợ tới mức có chút nói lắp : “Ta... Ta...”

“Hừ! Ta thấy ngươi thật đúng là chưa tới phút cuối chưa từ bỏ a!”

“Đừng dừng!” Hùng Đại dùng sức đẩy Vu Nguyệt Khánh đang muốn ôm trụ cánh tay hắn ra, nói nhanh: “Vu Nguyệt Khánh, chúng ta làm như thế là không đúng, thật sự... Nếu như bị người khác phát hiện...” Hùng Đại có chút khó xử, không biết nên làm sao mới có thể khuyên được Vu Nguyệt Khánh.

“Hừ, ta sẽ để ý ánh mắt của người khác sao? Mà ngươi, ta sẽ bảo vệ ngươi. Chỉ cần có ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ xúc phạm tới ngươi.” Hơi thở nóng bỏng phun lên mặt Hùng Đại, Hùng Đại lạnh run một cái, trong lòng bàn tay cũng xuất ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Đừng...”

Cự tuyệt mỏng manh toàn bộ hóa thành một mảnh phiền tình mãnh liệt, hoà tan thành nụ hôn nồng nhiệt, từng đợt sóng triều cuốn đi lý trí hai người. Tại trù phòng, cùng với hương vị dược thang, hai người như lửa như sơn không ngừng tác cẩu. Y phục của Hùng Đại bị làm cho hỗn loạn, bờ ngực đầy rộng dưới sức của Vu Nguyệt Khánh trở nên ửng đỏ, vạn phần phiền tình, ngàn phần quyến rũ. Hùng Đại đã không còn phân được phương hướng, chỉ tới lúc Vu Nguyệt Khánh muốn cởi bỏ đai lưng của hắn...

“Dừng tay!!” Chỉ thấy Vô Minh lao tới, nộ khí đằng đằng: “Hai vị, nên ăn cơm chiều.”

Hùng Đại sững sốt, thần tình đỏ bừng, rồi hoàn toàn hoá đen, không dám nhìn lên, mà chỉ cúi đầu thật thấp, hận không thể vùi vào trong đất. Mà Vu Nguyệt Khánh, đồng dạng nhắm mi trọn mắt.

Vô Minh lúc này thực dừng cảm, không sợ chết trừng lại Vu Nguyệt Khánh, trong lòng nghĩ: mẹ nó, lão tử bán mạng giúp ngươi như thế, ngươi lại ở trong này cùng Hùng Đại tán tỉnh? Quá mức rồi, phải biết rằng vì giúp ngươi, ta cùng Triệt đã vài ngày không ăn ái!

Vu Nguyệt Khánh tựa hồ biết Vô Minh trong lòng suy nghĩ cái gì, đột nhiên hân chuyển từ giận thành cười: “Vô Minh, ta nghĩ... Hùng Đại chứ (nấu) bát được kia có thể thực thích hợp với ngươi, ngươi uống nhanh đi, miễn cho lãng phí!”

Nói xong, không để ý Vô Minh tức giận muốn bốc hỏa, ôm Hùng Đại ly khai nhà bếp.

Hùng Đại chưa từng cảm thấy ăn một bữa cơm lại gian nan thế này, dưới ánh nhìn chăm chú của Vu Nguyệt Khánh, khẩu vị tốt của hắn cũng trở nên toan toan khô khổ. Mà trong đầu lại không ngừng hồi tưởng lại một hồi tình cảm mãnh liệt vừa rồi trong nhà bếp... Còn bị Vô Minh nhìn thấy, trời ạ!! Ngày mai khẳng định sẽ bị toàn bộ người của Vũ Dương Sơn nhạo báng.

“Sao không ăn?”

“Ác, lập tức ăn... Lập tức ăn.” Hùng Đại hiện tại ngay cả mặt của Vu Nguyệt Khánh cũng không dám liếc mắt nhìn qua một cái, đối với bát cơm mà nói.

“Ngươi ở cùng cơm trắng nói chuyện sao?” Vu Nguyệt Khánh hờn giận.

“A, không có không có...” Hùng Đại vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía khác, chính là không chịu nhìn lại Vu Nguyệt Khánh một cái.

“Hừ, ngươi thật đúng là chưa tới phút cuối chưa từ bỏ a!” Tiếng cười tà tà cuối cùng cũng làm cho Hùng Đại nhìn thẳng vào mắt Vu Nguyệt Khánh.

“Ngươi... Ngươi nói cái gì?”

Không đợi Hùng Đại kịp phản ứng, Vu Nguyệt Khánh ôm hắn, hung hăng hôn hắn, mượn cơ hội theo khe hở khi hắn chưa kịp xuất ra hết câu, đầu lưỡi linh hoạt lập tức trượt vào.

Hùng Đại hai tay ngừng tại không trung, nửa ngày cũng không biết nên làm sao.

Tên ngu ngốc này. Vu Nguyệt Khánh vốn là người rất có kiên nhẫn, lại nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của Hùng Đại, dứt khoát mặc kệ hắn. Một tay ôm lấy Hùng Đại, dễ dàng đem thân người to lớn của hắn ôm vào bên trong, dùng chân đá cánh cửa ra.

“A!” Lúc này Hùng Đại mới tỉnh táo lại, hắn cũng mới phát hiện, từ lúc Vu Nguyệt Khánh bắt đầu không bình thường, hắn cũng thay đổi đến không bình thường, hay ngồi ngẩn người... Thẳng đến khi Vu Nguyệt Khánh đem Hùng Đại đặt vào trên giường, Hùng Đại mới chỉ chỉ ngơ ngơ nói: “Vu Nguyệt Khánh, ngươi là làm... Cái gì? Chúng ta, chúng ta như vậy là không đúng a, chúng ta không thể...”

Một nụ hôn nồng nhiệt phủ lên đôi môi không ngừng lai nhai kia, chỉ tới khi Hùng Đại lại bắt đầu say, Vu Nguyệt Khánh mới buông ra, vừa lòng nói: “Ta nói đúng là đúng, ta nói không đúng là không đúng. Nhớ kỹ, ngươi chỉ cần nghe lời của ta là được rồi.”

“Ác...” Ngơ ngác đáp lại, Vu Nguyệt Khánh vui vẻ, trên khóe miệng ý cười toàn bộ hiện lên trong con ngươi. Hạ y sam, cơ thể cường tráng kia lộ trình ở trong mắt Vu Nguyệt Khánh, ngón tay chậm rãi xoa lên thân thể không giống mình, thậm chí làn da hơi thô ráp trên cơ thể khỏe mạnh cũng có một loại mỹ cảm nói không nên lời, làm cho Vu Nguyệt Khánh yêu thích không muốn buông tay. Hùng Đại không ngừng run khẽ làm cho Vu Nguyệt Khánh xúc động hơn, hắn cúi người xuống, khẽ cắn hờu kết to lớn nổi lên. Tránh những chỗ bị thương, hai người cởi bỏ hết y phục.

Ánh trăng gần ngày mười lăm vô cùng sáng tỏ, soi rõ hai người đang giao thiệp trên giường đến thanh thanh sở sở.

Vài tiếng rên rỉ, vài phần si; vài phần phong tình, ai say.

Dưới ánh trăng thanh u, hai cổ thân thể hắc bạch phân minh kia lại vô cùng nồng nhiệt.

“Vu Nguyệt Khánh...”

“Gọi ta Nguyệt.” Nói xong, không để ý Hùng Đại chân chờ, nhấc hai chân hất lên, tách ra hai bên, mượn ánh trăng đem nơi riêng tư không biết thẹn kia nhìn đến nhất thanh nhị sở.

Hùng Đại đầu tiên là xấu hổ, tiếp theo liền che lại, lại dưới cái tròng của Vu Nguyệt Khánh mà đành buông tay.

“Nơi này thật trắng... Bất quá là đương nhiên, không cách nào gặp thái dương mà!” Lời nói đùa làm cho Hùng Đại đỏ mặt, nhưng đau đớn kể tiếp lại làm cho hắn cắn chặt môi dưới.

Hơi thở của Vu Nguyệt Khánh cũng càng ngày càng nặng, trừ bỏ hô hấp của hai người, còn có tiếng va chạm hỗn loạn mang theo một chút xấu hổ.

Cho đến khi phóng ra tất cả lực lượng, Vu Nguyệt Khánh mới ngã xuống trên người Hùng Đại.

Tuy rằng không mềm mại giống nữ nhân, lại cứng rắn đến mức có thể sánh bằng tảng đá, nhưng nằm ở trên người Hùng Đại, cùng với mồ hôi của hai người, Vu Nguyệt Khánh lần đầu tiên cảm thấy được hạnh phúc như thế.

“Có cảm thấy không thoải mái không?” Câu hỏi bất thành linh làm cho Hùng Đại sửng sốt: “Ác, chính là mồ hôi trên người có chút dính dính!”

Quả nhiên trời sinh thiếu đầu óc... Vu Nguyệt Khánh cười cười, thở dài: “Sau này người chính là người của ta, chỉ có thể nghe lời của ta, biết không?”

“Ác...” Tuy rằng đáp lời có chút miễn cưỡng, nhưng nhiều ngày bị huấn luyện chính là nô tính làm cho Hùng Đại trước tiên đáp ứng.

“Vu Nguyệt Khánh...”

“Nguyệt.” Vu Nguyệt Khánh lần nữa nhấn mạnh.

“Nguyệt, thật là gầy...” Ôm lấy người nằm ngửa trên người mình, sờ lên làn da trơn nhẵn của hắn, Hùng Đại than thở: “Sau này ta muốn đem người đường béo.”

“... Không cần, như vậy cũng rất tốt rồi.”

Cơ thể hữu lực của Hùng Đại, thân thể cường tráng mà đầy đặn làm cho Vu Nguyệt Khánh rất là thích, tuy rằng không đủ nhu, nhưng cứng rắn thật sự có co giãn. Nghe tiết tấu của tiếng tim đập kia, cho tới bây giờ tiếp xúc qua nhiệt độ cơ thể của ngoại nhân, hắn luôn chán ghét mùi của người khác lần đầu tiên an tâm mà thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

“Chúng ta cũng không phải người hầu của bọn họ, mới sáng sớm giúp bọn hắn làm chuyện này để làm chi a?” Bất mãn nhỏ giọng nói. Theo đó là một tia thanh âm chậm rãi rất nhỏ, một tiếng nói khác: “Đừng như vậy, người xem Hùng Đại thật quá đáng thương, một cái đầu to như thế lại bị ăn sạch sẽ, ai! Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước chúng ta nên hào hào khai thông hắn.”

“Hắc hắc, Triệt, người cẩn thận bị Vu Nguyệt Khánh đuổi giết đấy!”

“Ha ha... Tốt lắm, đi thôi!”

Đóng cửa lại, thẳng đến khi cước bộ đi xa, Vu Nguyệt Khánh mới ngồi dậy. Tóc dài hỗn độn buông rơi trước ngực, dưới làn tóc đen lộ ra bạch sắc trơn nhẵn hồng nhuận quyến rũ động lòng người, chỉ tiếc cho gương mặt bình thường.

Khóe miệng nhếch lên, hắn đã hiểu được vừa rồi Hàn Thác cùng Vũ Văn Triệt đưa tới là thứ gì. Một phen ôm lấy Hùng Đại còn đang ngủ say, đi đến tiền thính. Mộc bồn lớn dành cho hai người, nước nóng hơi hơi, khói trắng từ từ bốc lên. Đột nhiên, bọt nước dâng cao, văng ra khắp nơi, hai cổ thân thể ôm nhau nhảy mạnh vào trong mộc bồn.

“Ồ... Vu Nguyệt Khánh, sáng rồi sao? Mệt mỏi quá nha...”

“Tôi hôm qua không hò một, hiện tại mới kêu? Ngươi thật đúng là quái thai!” Vu Nguyệt Khánh tuy nói như vậy, nhưng vẫn đem hân ấn vào trong ngực: “Nhắm mắt lại, ngủ tiếp đi.”

“Hào... Nhớ rõ ngươi phải theo giúp ta hái thuốc a!”

“Đã biết...” Thuận miệng đáp ứng, một ngón tay vói vào mặt huyệt, nhẹ nhàng bặt lộng. Hoàn hảo không có lưu huyết, tựa hồ chỉ là sưng đỏ mà thôi... Bất quá gấu ngực vốn là bì thô nhục hậu (da thô thịt dày), phương diện này cũng khác với thường nhân.

Buổi sáng, dục vọng tựa hồ đặc biệt mãnh liệt một chút, tẩy trừ tẩy trừ, Vu Nguyệt Khánh lại cứng lên, đem lời nói vừa rồi bảo Hùng Đại ngủ tiếp một hồi quên đến không còn một mảnh, tách hai phiến mỏng ra, dục vọng lửa nóng nưồn dòng nước hưng hăng xỏ xuyên qua mặt huyệt khép chặt kia.

“A, đau quá... Vu Nguyệt Khánh, sao ngươi lại tới nữa a? Ngày hôm qua đều làm như vậy nhiều lần rồi...” Hùng Đại vốn là oán giận, nhưng khi nói ra, trong lúc vô ý trở thành lăm nũng. Chu miệng lên, mới vừa quay mặt qua liền bị Vu Nguyệt Khánh hưng hăng hôn.

Nước gợn từng tầng sánh ra bên ngoài, hai người tiếp tục hôn, thân mình thuận theo tiết tấu cao thấp đong đưa, thân thể lửa lò dán cùng một chỗ không hề có khoảng cách, đột khởi bị ma xát đến nganh hồng, hương vị *** phảng phất làm cho hai người như si như túy, thẳng đến khi phân thân phun ra tinh hoa tình yêu mới dừng lại.

Hùng Đại khí suyễn mặt hồng, vô lực tựa vào bên cổ của Vu Nguyệt Khánh. Mà Vu Nguyệt Khánh thì vừa lòng ôm chặt lấy hân, không cho hân mấy may di chuyển.

“Cái kia... Vu...”

“Ân?” Uy nghiêm hanh một tiếng, Hùng Đại lập tức dừng miệng, sửa lời: “Nguyệt, ngươi có thể không rút thứ đó ra được không? Rất thoải mái a...”

“Ha ha!” Thấp trầm nở nụ cười, sung sướng kéo Hùng Đại một cái, cúi đầu tại chiếc cằm kia hôn một cái thật sâu, đóng xong dấu ấn.

Dưới núi Thái tử, một nam nhân như nông hán đưa lưng về phía mặt trời, lưng đeo cái sọt, dùng cái cuốc bỏ vào trong đất lấy cái gì đó. Mà phía sau hân, một nam tử đang đứng sấp cùng ánh nắng đồng hóa, không kiên nhẫn mà nhắm mi lại.

“Gần trưa, ngươi rốt cuộc đã làm đủ chưa?”

“Nguyệt, đừng như vậy, ngươi xem, dục này cũng không kém a! Nha, cái này còn có tác dụng làm đẹp, làn da ngươi đẹp như vậy, ăn cái này nhất định có thể tốt hơn so với trước kia!”

“... Không cần!” Vu Nguyệt Khánh bĩu môi, tuy rằng lời của Hùng Đại thực hoang đường, nhưng mức độ quan tâm cùng nghe lời với hân đều làm cho hân cao hứng. Từ nhỏ đến lớn có người nào không phải nghe theo mệnh lệnh của hân, duy độc Hùng Đại nghe lời làm cho hân tâm hi. Nô tính của người ngốc... Đích xác bất khả hạn lượng!

“Cũng là, ngươi làn da đều tốt như vậy, nếu tốt hơn chút nữa thì càng tuyệt...”

“Ngươi đang nói khẩu lệnh gì! Nhanh lên đi, đừng để bụng đói.”

“Hào! Lăn tới lại đến đi! Ta trở về đem mấy thứ này phân loại, chế thành dục hoàn, cho ngươi mang theo bên người. Đúng rồi, hiện tại là tám tháng, hoa quế phiêu hương, không bằng hái chút hoa quế đi!”

“Hoa quế?” Vu Nguyệt Khánh trông mắt lay chuyển: “Làm chút dầu hoa quế đi, ngươi biết làm không?”

“Biết biết! Ngươi muốn bôi dầu hoa quế sao? Vậy nhất định rất thơm! Hắc hắc, bất quá Nguyệt nha, ngươi không cần sát cũng rất thơm, thật sự!”

“...” Muốn cho tên ngốc đang hưng phấn này câm miệng, nhưng khi nghe hân lại nhai nói mấy lời ‘vô nghĩa’, trong lòng lại dị thường thư thái.

“Hai vị thật sự là rất có nhĩ hứng a! Dương quang minh diễm, gió nhẹ thanh lương, đúng là khí trời rất tốt để tản bộ.”

Gặp phải tên khó ưa, Hùng Đại lập tức trầm mặt xuống: “Nguyệt...”

Vu Nguyệt Khánh dặt theo bàn tay căng thẳng của Hùng Đại, vừa ý hân không chỉ nói nói. Hoàn toàn coi thường, đi thẳng bỏ qua cái người đột nhiên xuất hiện.

“Từ ngày ấy, sau cái chuyện ở đại điện, trên Vũ Đương Sơn lại không yên ổn. May mà còn có ngươi nhân tình nhĩ trí.” Một phen nói lời giao tình thâm hậu theo lý thường hay thốt ra. Đúng như hân sở liệu, Vu Nguyệt Khánh dừng cước bộ, lạnh lùng nhìn chăm chú hân: “Minh chủ võ lâm võ công cao cường, cho dù Vũ Đương Sơn tái không yên ổn thế nào, tin tưởng cũng sẽ không đổi minh chủ có điều tồn tại đại.”

“Phải nha, nhưng gần đây tay thật ngứa ngáy. Ngày nào đó buổi tối đi xem một chút cũng không chừng, vạn nhất bắt được ai, khả sao lo liệu đi?”

Hai người giống như bằng hữu nói chuyện phiếm, làm cho Hùng Đại nghe không hiểu ra sao.

Phù Dật Kiếm thấy Vu Nguyệt Khánh không nói chuyện, liền vừa cười vừa đi tới: “Có đôi khi nhiều người, có thể nhiều hơn một phần thắng.”

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu.”

“Vì một cái gì đó có ích, nói...” Phù Dật Kiếm dừng lại, nụ cười trên mặt đột nhiên cương cứng ngắt. Nhấn thần nhú lại, trên cổ của con gấu đen kia có điểm đỏ... Hừ!

Hắn hung hăng nhìn chăm chăm vào Hùng Đại, lại đối Vu Nguyệt Khánh nói: “Không nghĩ tới người thích loại hàng này...”

Hùng Đại bị Phù Dật Kiếm nhìn có chút mất tự nhiên, đối Vu Nguyệt Khánh nói: “Nguyệt, chúng ta đi thôi!”

“Ân!” Vu Nguyệt Khánh đáp, không để ý Phù Dật Kiếm, kéo Hùng Đại trở về.

“Ha ha ha ha!” Còn chưa đi được vài bước, Phù Dật Kiếm đột nhiên cười ha ha: “Vu thánh chủ, người hẳn là còn không có cho bất luận kẻ nào xem qua đi?”

Vu Nguyệt Khánh ánh mắt biến đổi, lại lập tức biến mất. Nhưng đối với Phù Dật Kiếm luôn chú ý hắn mà nói đã muốn biết đáp án: “Nếu người bên cạnh người biết người lừa hắn lâu như thế, không biết sẽ có cảm tưởng gì đây?”

Lời này đúng là nói cho Hùng Đại, Hùng Đại có vóc thể nào cũng nghe thấy lời này chính là ý tại ngôn ngoại.

Mục đích đạt được, Phù Dật Kiếm cười lạnh, đi trước bọn họ một bước.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Một bóng người mượn đêm tối che dấu, lặng lẽ chạy vào Thất Tinh cư, nhìn hắn nện bước trầm ổn nhẹ nhàng, mà đối với hoàn cảnh của nơi này tương đối quen thuộc, bằng không sao có thể dễ dàng đi qua mấy tòa tiểu viện đang mở mà không bị ai phát hiện, đi tới Thiên Hành Cư mà Phù Dật Kiếm ở.

“Thiên Duyên đại sư, người xác định người không có nghe sai?”

“Lão nạp tin tưởng, là chính miệng Huyền Y đạo trưởng nói với ta, xin minh chủ nhất định phải vì võ lâm trừ hại.”

“Ân, nếu xác thực, Phù mỗ nhất định nghĩa bất dung từ.” Thanh âm của Phù Dật Kiếm có chút trầm nặng, nhân ảnh ngoài phòng nhoáng lên một cái, chỉ thấy bên trong bóng hai người vừa động, cao giọng quát lớn: “Ai ở bên ngoài!”

‘Bá bá’ hai tiếng, chỉ thấy loang loáng hốt hiện, Phù Dật Kiếm cùng Thiên Duyên đại sư đuổi ra tới thấy vậy liền nghiêng người tránh đi, phi tiêu hung hăng cắm vào cửa gỗ.

Lại giương mắt, bầu trời đêm tĩnh lặng, chỉ nghe gió nhẹ thổi qua.

“Khinh công thật cao cường...”

“A đi đã phạt. Chấp chí đi, hối ngộ trì (quá cố chấp, đến lúc hối hận cũng đã muộn). Phù Minh Chủ, lão nạp cáo lui.”

“Thiên Duyên đại sư đi thông thả.”

Tiếng lá rơi rụng xào xạc. Đang lúc hắc bạch giao nhau, Phù Dật Kiếm như gió táp chợt lóe qua, hồ trào truy ảnh, trong chớp mắt đã bắt giữ được hắc y nhân kia.

“Người...” Phù Dật Kiếm cả kinh, Hắc y nhân kia hẳn không phải là người lần trước, bởi vì mình đã từng ngửi qua mùi trên người hắn. Tuy rằng chưa cùng người lần trước giao thủ, nhưng nhìn khinh công của hắn cùng nội kinh hẳn là thân nam tử, mà trước mắt người này...

“Phù Dật Kiếm, ta muốn mạng của ngươi.” Thừa dịp Phù Dật Kiếm thả lỏng thủ lực, Hắc y nhân khẩu xuất vọng ngôn, thanh âm khinh thúy đầy âm hận đã tiết lộ thân phận của hắn.

Phù Dật Kiếm từng chiêu đánh ra, tung ánh mê ly, từng bước tựa mây trôi, ước chừng sau năm mươi chiêu, chỉ thấy ngón tay hắn điểm nhẹ, đánh rơi binh khí của hắc y nhân kia. Cũng lại rất nhanh phong bế đại huyệt của hắn, làm cho hắn không thể cử động.

“A...” Hắc y nhân cả kinh, hắn biết Phù Dật Kiếm võ công tốt, nhưng không nghĩ tới võ công của hắn cao thế này, chính mình cứ nhiên ngay cả trăm

chiều cũng chưa tới đã bị hấn chế phục.

“Ngũ cô nương, người mượn danh xuống núi trở lên Vũ Đương, nếu như bị mọi người phát hiện, chỉ sợ người đường lui đã đứt.”

“Hừ, không cần người giả hảo tâm, lúc trước nếu không phải người không chịu tương trợ, sư muội ta sao có thể uổng mạng? Ta muốn người cùng Vu Nguyệt Khánh vì nàng bồi mệnh!” Ngũ Tú Lâm thấy Phù Dật Kiếm đã biết thân phận của nàng, cũng không hề giấu diếm, trong lòng phần hận hóa thành tức giận mãnh liệt.

“Ha ha ha, Ngũ cô nương, chỉ sợ tội danh người gán cho ta quá lớn đi! Người nghĩ rằng ta không biết quan hệ của người cùng La Thái Anh sao? Hai người các người nhìn như quan hệ không tốt, kỳ thật mỗi khi không ai liên làm cái loại sự tình thiên lý bất dung...”

Ngũ Tú Lâm mặt xanh một màu, đứt khoát quay mặt qua một bên.

“Ha ha, Ngũ cô nương không cần tức giận. Trừ ta ra, cũng không có người biết quan hệ của các người. Lại nói tình tự vốn là không thể khống chế, cho nên chuyện của các người ta toàn bộ làm như không biết. Hơn nữa muốn nói tương trợ... Tình huống ngay lúc đó cũng không dung ta đến tương trợ, chỉ có thể nói Vu Nguyệt Khánh đã nắm trong tay đại cục, làm sư muội... Ai!” Thở dài, Phù Dật Kiếm giải khai huyết đạo của nàng, đối về khóe miệng của nàng ra sức khuyên bảo: “Ngũ cô nương, người vẫn là mau xuống núi đi! Nếu bị Vu Nguyệt Khánh phát hiện sẽ không tốt.”

Ngũ Tú Lâm nhìn Phù Dật Kiếm, lời nói vừa rồi thực nói trúng nội tâm của các nàng, loại tình sự vu thể bất dung này các nàng sao có thể nắm trong tay? Một tia cảm kích phức tạp nhen nhóm trong lòng, hướng Phù Dật Kiếm làm một cái lễ, Ngũ Tú Lâm nhặt bình khí lên xoay người rời đi.

Nụ cười của Phù Dật Kiếm không ngừng sâu hơn, thẳng đến khi Ngũ Tú Lâm hoàn toàn biến mất mới lẩm bầm “Vu Nguyệt Khánh, ta đưa cho người phần lễ vật này không biết người có thích không!”

Trong phòng Vu Nguyệt Khánh, Hùng Đại ngồi ở trước bàn trường Bạch y nhân đang tựa vào bên giường, cái trường này, chính là qua ngọc một chút.

“Mắt của người không mỏi sao?” Gấu ngọc, xuẩn ngu này. Vu Nguyệt Khánh thở dài, ngồi dậy, trong mắt lộ ra không kiên nhẫn cùng hàn ý làm cho Hùng Đại rụt cổ lại, khí thế lập tức giảm xuống một bậc.

“Người nói, người rút cuộc lừa ta cái gì? Cái gì chân diện mục? Đừng bởi vì ta đốt nát liền giấu ta, ta chán ghét người khác gạt ta!”

“Ác? Ta đây lừa người, người có thể làm gì?”

“A...” Hùng Đại nhất thời nghẹn lời. Phải a, nếu hấn thực gạt ta, ta liền, ta liền... Ta...

“Mặc kệ, người hôm nay thế nào cũng phải nói cho ta biết mới được.” Phát hiện mình hoàn toàn không thể gây khó dễ cho Vu Nguyệt Khánh, trong lòng Hùng Đại không khỏi có chút lo lắng.

Vu Nguyệt Khánh phi thường nhân nhã, bởi vì trước mặt biểu tình của gấu ngọc thật sự rất đáng yêu. Tựa như sủng vật không có ăn no dùng ánh mắt khát cầu nhìn chủ nhân, phát hiện mình cầu không được, liền sốt ruột găm nhẹ. Gấu ngọc này... Rất buồn cười. Tưởng tượng, hạ thân đột nhiên căng thẳng, Vu Nguyệt Khánh vốn là người có thể khống chế chính mình, cái loại dục vọng này từ trước đến nay hấn luôn khinh thường, bởi vì trước kia đều có thể khắc chế tốt, vậy mà chỉ vì một biểu tình của Hùng Đại, hiện tại đều chống đỡ không được.

Mắt trầm xuống, thanh âm thâm lại: “Lại đây.”

Hùng Đại sùng sốt, nghĩ Vu Nguyệt Khánh muốn nói cho mình biết, lập tức mừng như điên chạy tới, vừa định hỏi đã bị Vu Nguyệt Khánh mạnh mẽ lôi kéo, nhào tới trên giường. Một thứ gì đó quen thuộc đè lên.

Hơi thở giao hòa, Vu Nguyệt Khánh khẽ hôn hai편 môi kia, lại vươn đầu lưỡi, trêu đùa, khiêu khích. Vốn Hùng Đại đối với chuyện hôn môi hoàn toàn không hiểu, nhưng hai ngày này Vu Nguyệt Khánh thường thường ve vãn hấn cũng làm cho hấn hiểu sơ sơ. Hấn đầu tiên là sùng sốt, rồi thử học theo Vu Nguyệt Khánh giật giật đầu lưỡi, lập tức, dục vọng như thiên lôi câu động, Vu Nguyệt Khánh dùng sức nhấn Hùng Đại một cái, chỉ cảm thấy đôi phương run rẩy một chút, cái lưỡi thơm tho vụng về động chạm, hòa bạo dẫn hấp, hai người lần đầu tiên chủ động đòi hỏi lẫn nhau, phối hợp theo nhiệt tình của nhau. Không khí nhất thời tràn ngập ***, khát cầu của tâm linh làm cho bọn họ quấn lấy nhau không thể dừng lại.

Một tiếng thờ nhẹ kinh ngạc, hai mắt Vu Nguyệt Khánh mở to, sát khí tỏa đi khắp nơi, ánh mắt sắc bén như kiếm hướng đến chỗ kẻ vừa tới. Kẻ đó còn không kịp phản ứng, đã bị Vu Nguyệt Khánh chế trụ mệnh môn.

Vừa rồi căn phòng tràn ngập *** ám muội giống như một giấc mộng, hiện tại hàn khí mới làm cho người ta khủng hoảng. Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, Vu Nguyệt Khánh chính là trầm trầm nhìn chăm chú người tới, Hùng Đại mới vừa thấy rõ chuyện gì đã xảy ra, mà kẻ đến thì sợ hãi cảm giác áp bách của Vu Nguyệt Khánh mà mờ to hai mắt.

Đột nhiên, trên giường vang lên một tiếng động. Hùng Đại té xuống giường, hấn kinh hoàng thất thố kéo lại y phục, vuốt tóc lên. Vừa nhấc mắt, đúng lúc đối diện ánh mắt dò xét của người tới kia, Hùng Đại theo bản năng nghiêng đầu, thần sắc tái nhợt bất an trên mặt đã tiết lộ hết thảy.

Người kia tựa hồ hiểu được, làm càn cười nói: “Ha ha! Cả đời Vu Nguyệt Khánh giết người vô số lại nương tay, nếu không phải ta vừa vận nhìn thấy một màn này, hay là ta không phải vừa vận ở trong phòng, chỉ sợ ta vừa rồi liền mất mạng đi.”

Mới vừa nói xong đã cảm thấy khí lực trên tay Vu Nguyệt Khánh gia tăng vài phần, một tiếng đau đớn, người nọ giống như không sợ chết rất nhanh kêu

lên: “Vu thánh chủ người đầy hứa hẹn, cư nhiên cũng làm loại sự tình biến thái này... A... Vu thế bất dung, vu thế bất dung. A!”

Tất thờ, khóe mắt vẫn là ý cười.

“Người... Người giết hần? Không... Sao lại như vậy, sao lại như vậy...” Hùng Đại hoàn toàn tròn tròn mắt, hần không ngừng tự nói, ánh mắt trở nên trống rỗng, hoảng loạn bất an ngồi xồm trên mặt đất.

“Thánh chủ!” Trạ Lam mới vừa tới liền hành cái lễ, có chút khó hiểu nhìn thi thể trên mặt đất.

“Trạ Lam, đem ả xuống.” Lã đạm nói, Trạ Lam nâng thi thể trên mặt đất lên lui ra ngoài, chỉ nghe cánh cửa ‘phanh’ một tiếng đóng lại, để lại Trạ Lam ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng lại làm chút bụi bay lên. Cánh cửa khép chặt, người ở bên trong tựa hồ thực tức giận a!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Vu Nguyệt Khánh không phải không thừa nhận hần có tư tâm, để người đàn bà kia đem lời nói cho hết, đơn giản là muốn cho Hùng Đại sớm thanh tỉnh một chút. Lần trước tái thân mặt thể nào cũng chẳng qua là không xé rách mặt nạ, dục vọng xui khiến, chính mình cường ngạnh mới để cho hai người âm mưu giống tình nhân. Hùng Đại một ngày không nhận rõ sự thực của chuyện này, một ngày không thấy rõ thực tâm của mình, sau đó cũng lại càng ngày càng mê loạn, thậm chí bị tiểu nhân đã kích một chút đều làm cho hần không chịu nổi, còn không bằng làm cho đã kích này tới sớm một chút.

“Không có việc gì đi?” Vu Nguyệt Khánh đi đến trước mặt Hùng Đại, chuẩn bị kéo hần đứng lên, lại bị Hùng Đại vung mạnh tay, đánh vào khăn khăn kêu khóc: “Tại sao ngươi giết nàng? Tại sao a?”

“Trên mặt đất không có câu trả lời cho ngươi a.” Thái độ như rùa rút đầu của hần, làm cho Vu Nguyệt Khánh không vui, lời nói lúc này không khỏi có thêm vài phần lãnh ngạo.

“Tại sao... Không đúng, không đúng... Vu thế bất dung, vu thế bất dung, ha ha ha ha...”

“Đáng chết, ngươi thanh tỉnh một chút được không?” Vu Nguyệt Khánh xách Hùng Đại lên, lại bị hai hàng thanh lệ trên mặt hần làm chấn động.

“Nguyệt, chúng ta là không đúng, chúng ta không có khả năng. Nàng nói rất đúng, ngươi là người đầy hứa hẹn, đứng trên vạn người, nếu bị người khác phát hiện quan hệ của chúng ta, sẽ, sẽ...”

Trái tim Vu Nguyệt Khánh thất lại, không trả lời, ôm lấy Hùng Đại đang bối rối đặt lên giường: “Việc này là ta cưỡng bức ngươi, cho dù bị người khác biết cũng không liên quan đến chuyện của ngươi. Ngày mai ta sẽ cho bọn họ đưa ngươi trở về, như vậy ngươi có thể cùng ta nhất đao lưỡng đoạn.”

“Không, không, đừng!” Hùng Đại khó thở kêu lên: “Không được, ta không quay về. Nếu người khác muốn giết ngươi, mắng chửi ngươi, ta quyết không cho phép.”

“Đủ rồi!” Vu Nguyệt Khánh cười lạnh nhìn hần, từng câu đâm vào những nơi yếu ớt: “Ngươi không có cảm giác với ta, việc này là ta cưỡng bức ngươi. Ngươi có tư cách gì cứu ta?”

“...” Hùng Đại chấn động, khát cầu nhìn Vu Nguyệt Khánh, hé miệng, muốn nói cái gì, lại cái gì cũng không nói được.

Vu Nguyệt Khánh thần sắc lãnh đạm: “Dù sao ả cũng đã chết, ta biết ngươi không thích giết chóc trên giang hồ. Hiện giờ không chết cũng đã chết. Từ giờ trở đi, chúng ta liền phân rõ ranh giới, đợi võ lâm đại hội kết thúc, ta cho Thanh Y đưa ngươi trở về.”

Thấy Hùng Đại vẫn lẳng lặng nhìn hần, tâm không khỏi run rẩy, quay người lại âm thầm đi tới cạnh cửa: “Hôm nay ngươi ngủ đây đi, ta ngủ phòng ngươi.”

Cho đến khi cánh cửa khép lại, Hùng Đại mới chống đỡ hết nỗi thân người suy sụp ngồi xuống, hồn thân khí lực như bị hút đi.

Ta... Ta tại sao nói không nên lời, tại sao? Yết hầu thật là khó chịu, thanh âm phát ra không được? Vừa rồi sắc mặt Vu Nguyệt Khánh rất khó coi, đều là bởi vì ta, ta quá dốt nát, thật là ngu ngốc!!

Thân mình của Hùng Đại từng đợt co rút chặt lại, lạnh run. Đau lòng khó chịu, cơn khó chịu kia giống như cuộn sóng từng đợt từng đợt cao hơn xông về phía hần, dập xuống, hung hăng quán tiến vào trong miệng, trong lỗ tai, trong mắt của hần, làm cho hần hô hấp khó khăn, sắc mặt xanh xao.

Là lỗi của ta, nếu không phải do lời nói của ta, Vu Nguyệt Khánh sao có thể khổ sở, thương tâm đây? Còn có thể bị người kêu thành biến thái, làm sao đây? Phải làm sao đây?

Chấm dứt đi... Chính là tại sao tâm lại đau như thế, Vu Nguyệt Khánh, người dạy dạy ta a!

Một đêm này, chỉ sợ nhất định không ngủ được.

Vu Nguyệt Khánh cũng không có đi ngủ, chính là đứng ở ngoài cửa, đứng tại trong gió lạnh. Hùng Đại chưa bao giờ chạm qua cảm tình, đầu óc lại ngốc, chỉ sợ cho hẳn thời gian vài ngày cũng chưa chắc có thể nghĩ ra kết quả. Nghe tiếng khóc rất nhỏ bên trong, Vu Nguyệt Khánh cố nhẫn cơn bộ của mình, lệnh cho nó không được cử động. Gấu ngốc, tuy lần này có đau đớn một chút, nhưng... Lần sau sẽ không đau như thế nữa.

Cẩn rằng không nghe thanh âm bên trong cánh cửa, Vu Nguyệt Khánh dùng kinh công truy nguyệt vô ảnh ly khai nơi này, hẳn cũng cần bình tĩnh...

Một bộ bạch y, thân ảnh đơn độc trong gió, như u linh nhẹ nhàng di chuyển, rất nhanh lách vào Thất Tinh cư.

Hừ, gần đây cùng nơi này thật là có duyên đi! Cười khẩy nghĩ, phiêu mất lên, nhìn chăm chú nam tử trên cây nửa đường cùng hẳn hội ngộ. Nam tử trên cây bỏ lại cái mặt nhăn, tiếp tục thăm dò đi về phía trước.

Sự hội hợp của hai người quyết không phải là xảo ngộ, mà là bị người có võ công cao thâm dẫn dắt tới.

Không thấy người nọ nữa, một chút động tĩnh cũng không có. Chẳng lẽ hẳn mới là u linh chân chính?

Vu Nguyệt Khánh chậm rãi đi về phía trước, lại nhìn thấy một nhân ảnh quen thuộc: “Thanh Y, người ở trong này làm gì a?”

Thanh Y hoảng hốt, cơn bộ hỗn loạn xoay người lại, biểu tình thác loạn trên mặt lập tức khôi phục lại: “Thuộc hạ khấu kiến thánh chủ.”

Vu Nguyệt Khánh không nói, chậm rãi đi tới nhìn: “Thi thể của ả sao ở chỗ này? Trạm Lam đâu?”

“Cái này...” Thanh Y nghẹn lời, nửa ngày không nói nên lời. Hắn cúi thấp đầu, không dám liếc nhìn Vu Nguyệt Khánh một cái.

“Đem ả xử lý, nếu ngày mai còn để ta thấy thi thể của ả, tự đoạn một tay.”

“Dạ!” Thanh Y ôm lấy thi thể, bay nhanh biến mất trong bóng đêm.

“Thuộc hạ của người tựa hồ không đơn giản đi?” Nam tử trên cây phi thân xuống, vẻ mặt tươi cười đứng ở bên cạnh Vu Nguyệt Khánh.

Vu Nguyệt Khánh xoay người muốn bỏ đi, nam tử kia còn nói thêm: “Ngày ấy ngoại đầu liếc nhìn một cái, mỹ mạo của người liền khắc ở trong lòng, mỗi ngày đều làm cho ta lún sâu không tự kìm hãm được mà muốn chạm vào người.”

Vu Nguyệt Khánh dừng bước, trên người hơi thờ lảnh liệt phát ra càn sâu nặng.

Nam tử giống như không chú ý tới tiếp tục nói: “Cũng không nghĩ đến người cư nhiên chọn con gấu đen kia, thật không biết người nghĩ cái gì? Ta đường đường mình chủ võ lâm xứng với người không phải càn tốt sao? Nói thật ta đã muốn tại trong mộng cùng người...”

Không khí hơi hơi lưu động, huyết chảy xuống dọc theo mặt Phù Dật Kiếm.

Hai mắt hắn khẽ nhú, một chút cũng không để ý vết thương trên mặt kia: “Một kiếm phong hầu, xem ra kiếm này không phải kiếm kia a!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy luồng đạo thân ảnh một trắng một lam ở dưới ánh trăng giao đấu, sát khí cuộn cuộn lay động, trong nháy mắt, đã đánh được hai trăm chiêu.

Tay không tác sát, nhưng lại như lợi kiếm xuyên qua, nơi nơi đánh vào trăm huyết trên cơ thể, chiêu không giả phát. Phù Dật Kiếm cũng không bình thường, vừa phòng bị công kích của Vu Nguyệt Khánh, vừa ra chiêu đánh trả, lại thêm dùng tuyệt học của mình, hóa cánh tay thành kiếm, lực kiếm nhất thế, cùng lúc vừa thu vừa phóng, công thủ hoàn mỹ. Tuy nói võ công của Vu Nguyệt Khánh lấy ngoan, tuyệt, chuẩn làm đặc điểm, nhưng khi thi triển ra lại giống như lá liễu nhẹ nhàng lay động, phiêu dật nhu tình, lực nhu tự nhiên đầy mỹ cảm làm cho người ta vui tai vui mắt. Mà võ công của Phù Dật Kiếm lấy lực làm chiêu, nhất chiêu nhất thức tuy rằng nhìn như bình thường, nhưng biến hóa đa dạng, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Không biết đánh bao lâu, hai người cũng chưa phân thắng bại.

Trong khoảnh khắc, hai người đột nhiên nhảy về sau, nhất tề dùng tay.

“Ha ha ha, quả nhiên hảo công phu. Bất quá thật đáng tiếc, ta chỉ dùng sáu thành công lực có thể cùng người bất phân thắng bại, xem ra người vẫn là ngoan ngoan theo ta tương đối hảo a!”

“Hanh!” Chế nhạo, Vu Nguyệt Khánh nhẹ nhàng phiêu mất liếc hẳn một cái, xoay người rời đi.

“Đối ta khiêu mị nhãn sao? Thật xinh đẹp, thực mê người, đáng tiếc lãng phí... Gấu đen kia cũng không thương thức, ai!” Mới vừa nói xong, Phù Dật Kiếm đột nhiên tránh trái tránh phải, nhìn lại, vừa rồi bay vút đến chính là ba phiến lá cây sớm đâm vào trên thân cây, cắm sâu vào gỗ đến ba phân.

“Được rồi, ta thừa nhận ta dùng toàn bộ lực!” Xoa xoa mồ hôi trên đầu, nghĩ đến vừa rồi nếu không phải mình phản ứng mau lẹ, chỉ sợ trên người đã sớm có ba lỗ: “Bất quá Vu Nguyệt Khánh cũng thực xem như là kỳ nhân, đánh lâu như thế, không vất ra được một giọt mồ hôi, trên người còn có hương

thơm dễ chịu, thật muốn ôm hân vào lòng a! Ha ha a”

Khi trở lại Thiên Quyền Cư, ở ngoài cửa đứng phải Vô Minh

“Ngươi mới trở về à? Oa, cư nhiên chỉ mặc một kiện đơn y! Thiết, nghĩ muốn ở trước mặt ta khoe dáng a!”

Trùng mắt nhìn Vô Minh một cái, Vu Nguyệt Khánh chuẩn bị vào trong nghỉ ngơi.

“Tốt lắm tốt lắm, nói chính sự!” Chua ngoa nói, ánh mắt không ngừng đánh giá vai rộng eo nhỏ kia, còn có dáng người hữu lực cùng làn da trắng nõn lộ ra dưới áo đơn.

Sau khi nghe Vô Minh nhỏ giọng nói vài câu, trên người Vu Nguyệt Khánh sát khí dày đặc lần nữa giương cao.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

“Ngươi xác định hân chính là nội gian?”

Vô Minh gật đầu: “Chẳng qua mặc hậu lão Đại ta còn đang hoài nghi, theo dõi hân nhiều ngày như thế, chỉ biết là võ công của hân phi thường tốt. Nhưng sợ hân phát hiện cho nên vẫn không dám đến quá gần. Cho nên... Bất quá trên giang hồ võ công có thể đạt tới cấp độ này cũng chỉ có vài người. Trừ ngươi ra, chính là Phù Dật Kiếm, Thiếu Lâm chủ trì, Thiên Duyên đại sư cùng sư đệ hân, Huyền Y đạo trưởng của Vũ Đương đang bế quan cùng Huyền Nhược đạo trưởng, Nga Mi chủng môn, Đường môn chủng môn... Bất quá ta xem người này không giống dùng độc, cho nên Đường môn hân là không có khả năng. Ta tương đối hoài nghi là Phù Dật Kiếm.”

Vu Nguyệt Khánh đột nhiên cười cười: “Trước như vậy đi, có tin tức lại cho ta biết.”

“Ừừừ!” Vô Minh nhường mảy, trong mắt tinh quang chợt lóe: “Vu Nguyệt Khánh, kỳ thật ta đã sớm bắt đầu suy nghĩ, một người như ngươi, sao có thể nhận sự trợ giúp của ta cùng Triệt? Chuyện này nếu truyền đến người của ngươi, chỉ sợ sẽ có tổn hại uy danh của ngươi đi?”

“Không cho bọn họ biết không phải là được rồi sao?” Nói xong, Vu Nguyệt Khánh đi vào trong phòng Hùng Đại, chuẩn bị trước lúc hùng đông ngủ một lát.

Vu Nguyệt Khánh, ngươi quả nhiên đã biết điều gì đó. Vô Minh cười, không hề lo lắng, cảm thấy mình từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bội phục người khác.

Sáng sớm, vừa là khởi đầu mới, nhưng lại ảm giấu sóng triều hung mãnh.

Đạo sĩ phụ trách đưa cơm cho Thất Tinh viện truyền đến tiếng kêu thê lương.

“Xảy ra chuyện gì? Phát sinh chuyện gì rồi?” Tiếng nói nổi lên bốn phía, trong nháy mắt, Thất Tinh cư liên vây đầy người.

Phù Dật Kiếm đầy đám người ra liền thấy: “A! Sao lại như vậy... Mau, đi thỉnh Huyền Y đạo trưởng.”

Trong nhất thời, đám người tâm hoảng ý loạn, nóng nảy bất an.

“Cái gì? Thiên Duyên đại sư viên tịch?” Vu Nguyệt Khánh cả kinh, biểu tình lạnh lùng lộ ra thần sắc không kiên nhẫn: “Không thể tưởng được hân nôn nóng như vậy... Mục tiêu kế tiếp là ai đây? Hừ, còn có hai ngày võ lâm đại hội sẽ bắt đầu rồi, xem ra hai ngày này chính là huyết vũ hội đi.”

“Thiên Duyên đại sư lợi hại như thế, đều đã chết ở trên tay hân, người này võ công không phải cao bình thường a! Hân trừ khử Thiên Duyên đại sư liền đại biểu hân có thể chậm rãi chờ đợi, làm không tốt có thể trước tiên đến đoạt ‘Thương Nguyệt Thần Công’, ngươi phải cẩn thận a.”

Vu Nguyệt Khánh tự tin nhếch khóe miệng, trong nụ cười lạnh lùng chợt hiện một chút dục vọng quyết liệt: “Nếu thật sự là ta... Đến có thể đùa với hân một hồi.”

Vô Minh lắc đầu, nghĩ thầm: hiểu chiến, tự phụ, cuồng vọng... Người có võ công cao trừ bỏ ta ra chính là loại đức hình thế này đi?

“Tốt lắm, ta phải đi rồi, sự tình của ngươi cùng Hùng Đại tốt nhất sớm một chút giải quyết, miễn cho ra ngã rẽ gì đó không tốt.”

Hai người chia ra mà đi, giống như vừa rồi chính là trùng hợp gặp nhau.

Đẩy cửa ra, liền thấy Hùng Đại ngồi yên ở trên giường, hai mắt nhìn chăm chú mặt đất, cũng không nhúc nhích.

Vu Nguyệt Khánh thờ dài, đi qua ngồi xuống ôm lấy hắn nói: “Một đêm không có ngủ sao? Nhìn ngươi tinh thần đều kém rất nhiều.”

“Nguyệt...” Hùng Đại lúc này mới kịp phản ứng, chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt trong suốt mà khăn cầu như muốn thổ lộ vô số khổ sở.

Nhìn Hùng Đại bất lực như một đứa nhỏ trước mắt này, dục vọng muốn bảo hộ hắn trong lòng Vu Nguyệt Khánh càng mạnh mẽ.

“Ngươi suy nghĩ cả đêm, không có gì muốn nói với ta sao?”

“Có... Cái kia, ngươi sau này đừng giết người được không?”

Vu Nguyệt Khánh sùng sốt, trừng lớn mắt nhìn hắn: “Ngươi suy nghĩ cả đêm liền nói với ta câu này?”

Hùng Đại không nói, vẫn chỉ khờ dại nhìn hắn, giống như đang đợi hắn đáp ứng.

“Nói cho ngươi biết, kẻ nào chọc ta, ta sẽ giết kẻ đó, cho dù không giết, ta cũng muốn làm cho hắn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, đây là tác phong xử sự của ta, ngươi nếu không thích, ta cũng không miễn cưỡng ngươi!” Nói xong, Vu Nguyệt Khánh đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại bị Hùng Đại ôm cổ: “Buông tay, sao, ngươi là chấp nhận ta giết người?”

“Nguyệt, đừng ép ta, van cầu ngươi!” Nghẹn ngào, Hùng Đại nói: “Ta biết ta dốt nát, ta cũng biết ở trên giang hồ sinh tử là chuyện rất đơn giản, chính là ta không muốn để cho hai tay ngươi nhuộm đầy huyết tinh, lại càng không nguyện nhìn người khác hận ngươi, nghĩ muốn làm sao để giết ngươi... Thậm chí ngươi không sung sướng.”

Vu Nguyệt Khánh thu liễm tức giận, bình tĩnh nói: “Ta chỉ có thể đáp ứng ngươi không hề tùy tiện giết người.”

Hùng Đại gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn ngươi, Nguyệt.”

“Còn có?”

“Ân, cái kia ta có nghĩ tới... Chúng ta...” Hùng Đại ấp a ấp úng, suy nghĩ cả đêm hạ quyết tâm khi nhìn vào biểu tình kiên nghị của Vu Nguyệt Khánh không khỏi có chút chùn bước. Chưa xót nhập tâm, tràn ngập bi thương, không ngừng bốc lên khuấy đảo, gian khổ kiềm nén. Nhưng hắn biết, nếu không nói như vậy, Vu Nguyệt Khánh sẽ bực tức đến tận cùng, phẫn nộ, khinh thường... Trên giang hồ nặng nhất chính là thanh danh, quyết không thể... Quyết không thể.

Đem đau lòng đến chết lặng của mình ép xuống, làm cho cái loại cảm giác sắp chết đi này toàn bộ vùi vào trong đất, Hùng Đại chậm rãi nói: “Nguyệt, chúng ta đem chuyện này coi như không phát sinh qua được không? Ta biết, có đôi khi dục vọng của nam nhân thực khủng khiếp, ngươi nếu muốn... Ta cũng sẽ không cự tuyệt.”

Vu Nguyệt Khánh trợn to hai mắt, không dám tin lời nói vừa rồi mình nghe được: “Đây là kết quả ngươi suy nghĩ cả đêm?” Trời ạ... Ta có phải đánh giá quá cao đầu óc của gấu ngốc này không? Vu Nguyệt Khánh càng nghĩ càng giận: uổng phí ta làm nhiều điều vì ngươi, cho ngươi thời gian để ngươi suy nghĩ kỹ càng, lòng tràn đầy yêu thương, lòng tràn đầy kỳ vọng chỉ đổi lấy loại kết cục này? Bàn tay chậm rãi nắm chặt, móng tay đâm vào làn da cũng không bằng một phần ngàn đau đớn trong ***g ngực kia.

“Nguyệt...” Hùng Đại lo lắng gọi, trên gương mặt kia hiện lên chính là phẫn hận, là thất vọng, lửa giận, bi thương làm cho Hùng Đại không biết phải làm sao. Hắn đột nhiên sợ, rất sợ.

Trong lúc hoang mang, hắn kéo lấy tay của Vu Nguyệt Khánh nói: “Bằng không, bằng không chúng ta cũng có thể trước mặt người khác làm bằng hữu bình thường, chuyện này, việc này chỉ cần chúng ta hai người hiểu rõ là có thể đi!”

“Sao, ngươi còn muốn lập bè đảng ngầm à?” Vu Nguyệt Khánh phẫn nộ mà cười lạnh: “Hừ, ta hận nhất cái loại hành vi giả dối trước một bộ sau một bộ kiểu này. Ngươi nếu không muốn, ta không miễn cưỡng ngươi, không cần ủy khuất như thế theo ta...”

“Không không, không phải, ta không ủy khuất. Nguyệt, ta chỉ là hy vọng ngươi tốt...”

“Phanh đông!”

Cánh cửa bị mạnh bạo phá mở, chỉ thấy Vô Minh ôm một nam tử đi đến: “Mau, lại đây hỗ trợ!”

Vu Nguyệt Khánh lập tức tới đóng cửa lại, đợi Vô Minh đem nam tử kia cẩn thận ôm đến trên giường, Hùng Đại mới hồi phục tinh thần lại, nhìn kỹ kêu lên: “Sư huynh?”

“Hùng Đại, thương thế của hắn không nhẹ, ngươi mau đến xem xem” Vô Minh biểu tình ác liệt nói, thần sắc mệt mỏi lộ ra hốt hoảng cùng lo lắng.

“Triệt làm sao bị thương thành như vậy?” Vu Nguyệt Khánh nhíu mày, sau khi Vô Minh trút áo của Vũ Văn Triệt xuống thì tái người: “Một chưởng này thật lợi hại, may mắn không đánh vào ngực.”

“Đồ máu quá nhiều, xương vai trái vỡ vụn, tỳ huyết chưa tan, phải tĩnh dưỡng, xứng được liệu cùng thi châm, ba tháng hơn mới có thể hồi phục toàn bộ.” Hùng Đại kiểm tra mạch đập của Vũ Văn Triệt, nghiêm mặt nói: “Hơn nữa trong cơ thể còn có một cỗ nhiệt hỏa, xem ra là trúng nội thương.”

“Hùng Đại, Triệt liền kinh nhờ ngươi, ngươi nhất định phải chữa khỏi cho hắn.” Vô Minh vội vàng khẩn cầu.

“Ngươi yên tâm, chớ nói hắn là sư huynh của ta, cho dù không phải ta cũng sẽ đem hết toàn lực điều trị.”

Vu Nguyệt Khánh kéo Vô Minh đến một bên: “Rốt cuộc chuyện là sao vậy? Triệt không phải đi theo bên người Huyền Y đạo trưởng sao?”

“Đều là lỗi của ta!! Nếu không phải ta...” Phần hận tự đánh vào mình, nước nở nói: “Bởi vì từ lúc Thiên Duyên chết, Triệt vẫn đi theo bên người Huyền Y, cho nên loại bỏ khả năng hắn là chủ mưu. Ngày mốt chính là võ lâm đại hội, cho nên án mạng này tạm hoãn lại. Ta cùng Triệt chạy đến trong phòng Thiên Duyên, Triệt nói muốn kiểm tra thi thể của Thiên Duyên, ta ở bên ngoài giúp hắn canh chừng, kết quả...” Đấm mạnh vào cái bàn, hận ý từ trong mắt xuất ra: “Ta mới vừa nghe thấy tiếng đánh nhau liên xông vào, nào biết sẽ như thế... Triệt cư nhiên...”

“Người nọ đâu?”

“Thấy ta đến hắn liền bỏ chạy.”

Trong lúc nhất thời, lửa giận cùng hận ý đan vào, trong phòng tràn ngập huyết vị trầm nặng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Hắn sao rồi?”

“Đã muốn ổn định lại!” Hùng Đại lau mồ hôi, thở hắt ra nói: “Chẳng qua, Vô Minh, ngươi sao quan tâm sư huynh của ta như thế? Ngươi là một đạo sĩ...”

“Trời ạ, ngươi còn không có phát hiện?” Vô Minh thấm chút nước đem dịch dung phấn tẩy đi: “Hiện tại biết ta là ai đi!”

“Hàn Thác? Ngươi...” Hùng Đại chỉ vào Hàn Thác, vẫn là nửa ngày không thể tin được Vô Minh chính là hắn.

“Ai, Hùng Đại, nói thật, bây giờ là thời kì mấu chốt, ngươi làm cho khôn khéo một chút, làm không tốt sẽ máu chảy thành sông.”

Hùng Đại không nói, nhìn Hàn Thác vẻ mặt mệt mỏi, áy náy càng mạnh: “Ngươi yên tâm, tuy rằng ta không giúp được các ngươi cái gì, nhưng ta sẽ cố gắng!”

Hàn Thác ngẩng đầu, đối với lời nói mới rồi của mình cảm thấy có lỗi: “Ha ha, ngươi giúp tốt hơn nhiều, nếu không phải là ngươi, Triệt sẽ mất mạng!”

“Nào có, ta cũng chỉ có thể làm được thế này!” Hùng Đại nghĩ đến bóng dáng Vu Nguyệt Khánh vội vàng rời đi vừa rồi, tự trách thật sâu, ở phía sau hắn lại chỉ có thể đứng ở xa xa, nhìn bóng lưng của hắn, lại thế nào cũng không giúp được hắn. Chỉ sợ không gây thêm phiền toái là tốt rồi! Tự ti, Hùng Đại quay người lại, thấy Hàn Thác ghé vào bên cạnh Vũ Văn Triệt đang ngủ.

Ai... Lo lắng cho tới trưa, cũng mệt mỏi. Phù thêm áo khoác cho hắn, Hùng Đại mất mát đóng cửa rồi đi.

Nơi này cư nhiên ngay cả một chỗ dành cho mình dừng chân đều không có... Nguyệt, ta muốn giúp ngươi, ta không muốn thấy ngươi phiền muộn như vậy. Các ngươi làm chuyện mà ta một chút cũng không biết, ta nên làm sao đây? Trong lòng như ăn phải hoàng liên rất khó chịu, đi hướng nhà bếp, Hùng Đại lại vì Vũ Văn Triệt chuẩn bị được cho buổi tối.

“Sao rồi?”

“Chứng cứ quan trọng nhất bị lấy đi rồi... thời điểm Thiên Duyên chết ngươi thật sự không phát hiện?”

Phù Dật Kiểm vẻ mặt oan uổng: “Thật không có! Tối hôm qua không phải còn cùng ngươi tán bộ...”

Vu Nguyệt Khánh trừng mắt một cái, Phù Dật Kiểm lập tức chuyển lời: “Sau đó không đi ngủ ngay, mà đi nhìn chỗ này chỗ kia một chút, trở về mới nằm xuống chợt nghe thấy tiếng kêu.”

“Hừ, nói không chừng là ngươi quay trở lại giết Thiên Duyên, ngươi nhìn bản mặt cùng biểu tình của hắn rất tỉnh, rõ ràng do người quen gây nên!”

“Nếu ngươi là muốn khen ngợi ta võ công cao cường, ta rất vui ý tiếp nhận, bất quá loại chuyện giết người này ta còn muốn chọn đối tượng, tỷ như nam nhân xấu xí bên cạnh ngươi kia, ta sẽ càng có hứng thú! A... Ngươi muốn giết người a!” Phù Dật Kiểm tức giận trợn mắt, vừa rồi nếu không phải hắn phản ứng mau, sớm đã bị cắt cổ bởi Thiên Duyên.

“Nếu ta lại nghe thấy có người nói nửa điểm thất lễ với hân, quyết không thủ hạ lưu tình.” Vu Nguyệt Khánh âm lãnh nói, trong hàn quang lộ ra tia cảnh cáo, khí thế lạnh lẽo như băng sương không dung cho người khác phản kháng.

Phù Dật Kiếm thờ dãi: “Được rồi, chúng ta nói chuyện chính sự trước. Bất quá ngươi phải biết rằng, ta sẽ không bao giờ dễ dàng chịu thua!” Thấy Vu Nguyệt Khánh không để ý tới hân, cười cười, sắc mặt lập tức biến đổi, khẩu khí cũng nghiêm cẩn lên: “Xem ra là có người dùng độc, hơn nữa biết chuyện này sẽ vì triệu khai võ lâm đại hội mà trì hoãn lại. Thì thế đặt tại trong phòng Thiên Duyên đại sư, hân là vẫn chưa bị dịch chuyển qua, vì bảo lưu hiện trường, lại càng không có ai tới. Xem ra, hung thủ là cầm đi quan kiện gì đó.”

“Mê hồn hương?”

“Ân? Sao ngươi biết?”

“Lúc trước ta cũng có ngửi qua!” Nhớ tới ngày đó ngửi được gì đó ở lão Trương, đích thật là thứ này. Nếu không phải nó, mình sao lại bị đâm bị thương hơn nữa còn trúng độc a!

“Trên y phục của Thiên Duyên đại sư còn lưu lại một chút.” Vu Nguyệt Khánh nhìn nhìn bốn phía, dịch nhân hân là sẽ không ngu xuẩn đến đem chứng cứ lưu lại, tựa hồ không phải tìm lại thứ gì!

Vu Nguyệt Khánh chuẩn bị rời đi, lại bị Phù Dật Kiếm cản lại: “Ngươi xác định không cần ta hỗ trợ? Ta cũng là thật tâm muốn giúp ngươi a!”

“Hừ, kẻ có ý đồ cho dù là thiện tình, cũng thành giả ý!” Châm chọc nói, Vu Nguyệt Khánh linh hoạt theo cửa sổ rời đi. Chỉ để lại một mình Phù Dật Kiếm thâm ý nhìn về phía bóng dáng xinh đẹp kia.

Màn đêm buông xuống, ô vân tế nguyệt (mây đen che khuất ánh trăng), tựa hồ muốn báo trước điều gì.

Dưới ánh nến, Hàn Thác đang thần mật cẩn thận uống thuốc. Hàn Thác dùng phương pháp uy bằng miệng tới miệng làm Hùng Đại sợ hãi.

“Các ngươi... Các ngươi cư nhiên là loại quan hệ này?” Hùng Đại đỏ mặt kêu lên, hân vẫn nghĩ đến hai người này là quan hệ bằng hữu thân thiết, không nghĩ tới cư nhiên...

“Này, ngươi thật đúng là dốt nát a!” Hàn Thác nghĩ ngợi một ngày nên tinh thần hiển nhiên đã khá hơn nhiều, tự nhiên cũng có khí lực mắng Hùng Đại: “Bộ chúng ta là giống quan hệ bằng hữu tốt sao? Mỗi ngày ngủ cùng nhau, như keo như sơn?”

“Ách... Ta chỉ là cảm thấy được các ngươi quan hệ thật tốt quá mà thôi...”

Thật sự là một gia hỏa đơn thuần, xem ra Vu Nguyệt Khánh lúc này phải bận rộn rồi!

“Khụ khụ...”

“Triệt!” Hàn Thác tâm hi kêu lên, ôn nhu nâng hân dậy: “Sao rồi?”

Hùng Đại bắt mạch: “Ân, nội thương đã muốn tốt hơn nhiều, kế tiếp phải tĩnh dưỡng.”

“Thác...”

“Hừ! Đừng nói nữa.” Hai người trong mắt vì kích động mà phiếm thủy hoa (nước mắt), găt gao ôm lấy nhau. Sau khi trải qua sinh ly tử biệt, lo lắng toàn bộ hóa thành chức tình nhiệt ý, sục sục áp vào nhau.

Hùng Đại vốn định nói chút gì đấy, nhưng thấy được bọn họ trong mắt chỉ có lẫn nhau, liền lẳng lặng lui ra ngoài.

Trong đêm đen, chỉ thấy một thân áo trắng đứng ở trong viện tử trống trải, như nguyệt quang khiết bạch sáng tỏ, khiến người phải chú mục. Hoàn hảo tối nay không có ánh trăng, nếu không cũng chỉ có thể làm nền thôi.

Vu Nguyệt Khánh quay người lại, vừa lúc thấy bộ dáng ngẩn người của Hùng Đại. Hai người ánh mắt giao tiếp trong không trung, tranh chấp bị cắt ngang lần trước làm cho không khí có chút xấu hổ.

“Triệt tình?”

Hùng Đại gật gật đầu, lẳng lặng đi tới bên cạnh Vu Nguyệt Khánh, chi chi ngô ngô nửa ngày mới nhỏ giọng nói: “Có điều gì ta có thể hỗ trợ?”

“Đem Triệt chiếu cổ hạo là được.”

“Không phải, ta không phải nói ý này.” Hùng Đại có chút cấp bách: “Ta muốn giúp ngươi! Thật sự! Tuy rằng ta biết ta cái gì cũng không biết... Thực xin lỗi, ta, ta có thể...”

Hùng Đại giống một đứa nhỏ thất thủ cúi đầu, tay không ngừng vịn vào góc áo, ý nghĩ bất an cùng bất lực lại làm cho hân tự trách đến muốn khóc.

Đột nhiên, một thân người lảnh lảnh, mang theo hương thơm đặc biệt đem hân ôm lấy.

“Nguyệt...”

Vu Nguyệt Khánh khẽ cắn vành tai bằng lảnh của hân: “Chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, như thế còn hơn bất kỳ sự trợ giúp nào.”

Cuồng loạn run rẩy, tâm dần dần yên ổn xuống, cái ôm ấp đã lâu không có này dị thường ấm áp. Mà Vu Nguyệt Khánh trong lòng xác thực càng rõ ràng, Hùng Đại một ngày không nghĩ thông, bọn họ liền không thể tái tiến thêm một bước. Bất quá cho dù như thế thì sao a? Hân đã quyết định: chờ việc này chấm dứt, mặc kệ Hùng Đại nghĩ thông hay không thông, hoặc ý nguyện như thế nào, cũng đều mang hân đi, vĩnh không bước vào Trung Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hôm sau, buổi trưa.

Hân Thác mới vừa uy Vũ Văn Triệt uống thuốc xong, Vu Nguyệt Khánh liền đẩy cửa vào.

“Ngủ một đêm, tinh thần tốt hơn nhiều đi?”

“Àn!”

“Ngươi ngủ đi, ta sẽ không chậm trễ các ngươi lâu lắm đâu!” Vu Nguyệt Khánh ngồi vào ghế: “Ngày đó ngươi có nhìn thấy cái gì không?”

Vũ Văn Triệt lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Hân ra tay rất nhanh, khinh công cũng tốt lắm, ta phát hiện hân đứng ở phía sau ta khi hân ra tay đánh ta ngất xỉu. Bất quá trước lúc hân tiến vào, ta có ngửi được bên trong phòng có một mùi hương kỳ quái, trên người Thiên Duyên đại sư cũng có.”

“Chính là mê hồn hương?”

“Phải! Loại hương này rất nhẹ, chỉ đợi một chút, có thể làm cho người ta vụng vụng buồn ngủ, mất đi tri giác.”

“Ài! Nếu lúc ấy ta với ngươi cùng nhau đi vào thì tốt rồi! Ta biết rõ võ công của ngươi không tốt, lại còn...” Hân Thác tự trách bị Vũ Văn Triệt dùng ánh mắt mang ý cười ngăn lại: “Không có việc gì, hoàn hảo ngươi ở bên ngoài, bằng không người nọ thật sự sẽ giết ta!” Hoi chút hoãn lại khẩu khí, nói: “Bất quá trên người người nọ cũng có một loại hương vị!”

“Vị gì? Mùi hôi nách?” Hân Thác đột nhiên tinh thần tỉnh táo, hứng thú dạt dào chớp mắt tò mò hỏi.

Vũ Văn Triệt trừng mắt liếc hân một cái, không để ý tới hân, tiếp tục nói: “Trên Vũ Đương Sơn này khắp nơi đều có hương vị đàn hương, trong phòng Thiên Duyên đại sư cũng có. Ta có học qua đọc được, ở Đường môn chịu qua huấn luyện, cho nên hương vị đối ta mà nói là loại chuyện thực vi diệu. Đương lúc người nọ tới gần ta, ta đột nhiên nghe thấy được một cổ đàn hương rất nặng.”

Ba người cùng nhìn nhau, Vu Nguyệt Khánh cau mày lại: “Ngươi xác định là mùi đàn hương rất nặng?”

Vũ Văn Triệt gật đầu: “Bởi vì sau khi Thiên Duyên đại sư chết, phòng vẫn đóng chặt, không có quét dọn, hương vị trở nên phai nhạt. Cho nên ta khẳng định.”

Trong trường mâu (con mắt dài) phiêu lượn, hiện lên vài đạo dị quang, Vu Nguyệt Khánh cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ, hân tối nay còn có thể tới!”

“Ngươi xác định?” Hân Thác nhìn về phía Vu Nguyệt Khánh tràn đầy tự tin, nghi vấn nói: “Ngày mai chính là võ lâm đại hội, ngày này không đến, hân sẽ vội vàng đến đây kết thúc việc này sao?”

“Hừ, nếu là không kết thúc, chỉ sợ võ lâm đại hội khai mạc, hân sẽ thân bại danh liệt!” Thấy Hân Thác cùng Vũ Văn Triệt khó hiểu: “Nghĩ ngợi cho thật tốt, buổi tối ta lại qua.”

“Thánh chủ!” Hồng Viêm đơn độc đứng ngoài cửa, xem ra tựa hồ đã đứng một hồi lâu.

“Xảy ra chuyện gì?” Khiêu mi đậm nói.

“Trạm Lam cùng Thanh Y mất tích. Từ tối hôm qua ta không có nhìn thấy bọn họ. Không biết...”

“Không cần phải xen vào bọn họ, thời điểm cần xuất hiện, bọn họ tự nhiên sẽ xuất hiện.” Vu Nguyệt Khánh mặt không đổi sắc, giống như sự mất tích

của hai người này hẳn toàn bộ đều biết rõ.

“Đạ!” Hồng Viêm thấy Vu Nguyệt Khánh phản ứng bình thường, liền yên tâm.

“Nguyệt! Thức ăn xong rồi, mau tới ăn cơm đi!” Từ phòng bếp đi ra Hùng Đại bụng theo khay đựng đồ ăn đi tới.

“Không cần, ta muốn đi ra ngoài một chút.” Vu Nguyệt Khánh giúp hắn mở cửa phòng, thấy Hùng Đại đầu đầy mồ hôi, vài sợi tóc dính vào trán, liền đưa tay giúp hắn vén lên. Đi theo phía sau Hồng Viêm nhìn một màn này, thiếu chút nữa bị hù chết. Đây... Đây là thánh chủ sao? Cứ nhiên đối một tên hạ nhân...

“Ài? Người phía sau ngươi là ai a? Miệng hắn mở thật lớn nha, có phải đói quá không?” Hùng Đại nghiêng mặt qua, nghiêm túc nói: “Mau, ngươi ăn trước đi, nếu đói phá hư thân mình có thể không tốt!”

“Ách, này... Không cần.”

“Hùng Đại, người nọ là một trong tứ đại hộ vệ, giống như Thanh Y.”

“Ác!! Vậy lại càng không cần khách khí, mau vào ăn đi, không sao. Nếu ngươi ăn hết, ta lại chuẩn bị một ít là được.”

Hồng Viêm không ngừng toát mồ hôi, người này thật nhiệt tình a! Vu Nguyệt Khánh phiêu mắt mang theo ý cười, Hồng Viêm càng thêm xác định người này quả nhiên không phải nhân vật bình thường, cứ nhiên có thể làm cho thánh chủ bày ra tiểu ngôn, thật sự là rất khủng bố!

“Tạ ơn công tử quan tâm, Hồng Viêm cũng không đói. Thánh chủ chủ tiến vào dùng bữa trước.” Hồng Viêm cung kính nói.

“Ồi chào, ngươi lại không có ý tứ rồi? Đừng sợ, Vu Nguyệt Khánh tính tình tốt lắm, sẽ không để ý đâu. Ngươi xem ngươi kia, mặt mũi trắng bệch, mau vào ăn đi!”

Mặt Hồng Viêm đích xác trắng không còn chút máu... Bất quá là bị Hùng Đại dọa trắng. Vu Nguyệt Khánh tính tình tốt? Chuyện này nói ai tin a?

“Hồng Viêm, tiến vào ăn cơm.” Khẩu khí gần như ra lệnh, lần này lại nghe giống như câu bình thuật.

Hồng Viêm sùng sốt hơn nửa ngày, mới gạt đầu, ngây ngốc bị Hùng Đại kéo vào.

“Đúng rồi, Nguyệt, được của Triệt sắp dùng hết rồi, ta muốn đến dưới núi hái thuốc.”

“Àn! Hồng Viêm, ngươi cùng hắn đi, nhất định phải bảo hộ an toàn của hắn, đã hiểu chưa?”

“Đạ...” Trời ơi, hắn không nghe lầm chứ? Thánh chủ cứ nhiên để người này kêu thần mặt như thế? Nguyệt... Hào lãnh...

Tên Hồng Viêm này, ở Vu Nguyệt Minh xem như có bốn phen nhất, tính tình cũng thận trọng hoà nhã nhất, làm việc cũng là có trật tự có lý lẽ, đối nhân đối sự cũng là công chính vô tư. Cho nên ở trong Minh, Hồng Viêm là Đường chủ hình đường.

Hồng Viêm cái miệng nhỏ ăn cơm, còn không ngừng đánh giá Hùng Đại. Tuy nói người này bộ dạng không đẹp, cũng không tính là tinh tế. Trán rộng sưng tấy, mày rậm mắt thâm, nhãn sắc đơn thuần. Chính là làn da thực đen, hỗn thân trắng kiện rắn chắc, chiều cao cũng coi như khôi ngô, còn mang theo điểm khí tức nông dân, nhưng lúc hắn nói chuyện không có chỗ nào không phải là khẩu khí quan tâm thánh chủ. Cũng đúng, nếu đổi thành người khác nói như vậy, chỉ sợ sớm mất mạng.

“Hồng Viêm, ngươi nhìn đủ rồi chưa?” Ngữ khí lạnh lùng làm Hồng Viêm hoảng sợ, hắn vội thu hồi ánh mắt đánh giá Hùng Đại, cúi đầu, vội vàng giải thích: “Thuộc hạ chính là... Chính là...”

“Xảy ra chuyện gì?” Hùng Đại khó hiểu hỏi.

“Lúc hái thuốc nhớ rõ cẩn thận một chút, đừng chạy quá xa, hái đủ rồi thì trở lại.” Vu Nguyệt Khánh không để ý tới câu hỏi, lạnh nhạt phản phó.

“Àn! Đã biết. Ta còn muốn hái chút dược phòng ngừa mê hương. Miễn cho ngươi cũng bị thương.” Hùng Đại cười cười đứng lên: “Buổi chiều ngươi cũng phải cẩn thận một chút, có mang trên người đan dược cầm máu ta luyện rồi chứ?”

Vu Nguyệt Khánh gạt đầu, nhìn Hồng Viêm ở một bên bị dọa ngây người nói: “Bảo vệ hắn cho tốt.”

“Đạ...”

Đội Vu Nguyệt Khánh đi xa, Hùng Đại cầm lấy công cụ, cười nói: “Ta nói, ngươi sao lại so ngốc với ta a! Thật là!”

“... Công tử, đi thôi.”

“Đừng gọi ta công tử, nghe quái lắm. Ngươi nếu không ngại, kêu ta Hùng Đại đi!”

“Ách, như vậy không tốt, tôn ti bất phân sẽ bị vạ miệng!” Hồng Viêm vẻ mặt nghiêm cần.

“A? Nhưng ta là một đại phu, có thể tôn quý đến thế kia a?”

“Công tử không cần nhiều lời, Hồng Viêm hiểu được.”

Hùng Đại sững sốt, lần đầu tiên thấy người cứng nhắc như thế. Lúng ta lúng túng nói: “Vậy tùy ngươi đi...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Hùng Đại, muốn đi ra ngoài a?” Lúc bọn họ chuẩn bị rời đi, Hàn Thác mở cửa hỏi.

“Phải a, được của sư huynh sắp dùng hết rồi.”

“Có thể đi vào chứ? Muốn cùng ngươi nói chút chuyện.”

“Ác, hảo!” Hùng Đại đáp ứng, quay đầu hỏi Hồng Viêm: “Cùng nhau vào đi chứ.”

“Không được, Hồng Viêm ở chỗ này chờ công tử.”

Thấy biểu tình kiên định trên mặt Hồng Viêm, Hùng Đại chỉ có thể nhún nhún vai, đi một mình vào trong phòng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hắc hắc, ta nói, tiểu tử ngươi không tồi nha!” Hàn Thác đột nhiên cười thần bí, Hùng Đại khó hiểu, liếc mắt một cái nhìn lại, Vũ Văn Triệt cũng đang cười.

“Các ngươi... Không có vấn đề gì?”

“Thiết, ngươi mới có vấn đề! Ta hỏi ngươi, ngươi có phải cùng Vu Nguyệt Khánh tốt hơn rồi không?”

“Này...” Hùng Đại mặt đỏ lên: “Sao hỏi như thế a...”

Hai người thấy Hùng Đại có điểm gì là lạ, Vũ Văn Triệt nằm ở trên giường nói: “Thác nói ngày hôm qua các ngươi ôm nhau, chẳng lẽ các ngươi còn không có hòa hảo?”

Hùng Đại không nói, rầu rĩ ngồi xuống: “Kỳ thật ta rất sợ, nếu để cho người khác biết quan hệ của chúng ta, vậy làm sao a?”

Hai người sững sốt, Hàn Thác hỏi: “Cái gì làm sao?”

“Loại chuyện này vu thể bất dung...”

“Trời a, ngươi...” Hàn Thác vỗ trán kêu thảm: “Ta cũng thật bội phục Vu Nguyệt Khánh, cũng chỉ có hắn dám cùng tên đầu óc không hoạt động như ngươi nói chuyện yêu đương đi! Ai... Quả nhiên tuyệt phối!!”

“Thác!!” Vũ Văn Triệt kêu nhỏ, dùng ánh mắt ý bảo hắn mau chóng nói chuyện đứng đắn một chút.

“Khụ khụ, vậy, Hùng Đại, trước tiên ta hỏi ngươi, ngươi vì Vu Nguyệt Khánh suy nghĩ như thế, chứng minh ngươi nhất định thực thương hắn. Ngươi đã thương hắn...”

“Thương?”

“A?” Hàn Thác sững sốt hai giây, kinh hãi kêu: “Không phải chứ, ngươi ngay cả yêu hay không yêu hắn đều không có nghĩ tới? ? Trời a... Không hổ là Hùng Đại, ta đánh giá rất cao trí lực của ngươi! !”

“Thác...” Nhịn cười, Vũ Văn Triệt nhắc nhở hắn.

“Ha ha a... Được rồi! Vậy, ta hỏi ngươi, ngươi thích hắn chứ?”

Hùng Đại lúc này không có tự hỏi, lập tức nói: “Thích a! Cùng hắn một chỗ cảm giác rất tốt! Chẳng qua... Yêu thì, ta không có nếm trải qua, không biết đó là loại cảm giác gì.”

“Ân, như vậy nói người đi, nếu đem mỗi một chuyện từ lúc Vu Nguyệt Khánh nhận thức người đến hiện giờ đã làm toàn bộ đổi thành người khác làm, người sẽ nhận thức giống nhau sao?”

Hùng Đại giương đầu lên nghiêm túc tự hỏi, từ ngày đầu tiên nhận thức hắn, đến lần đầu tiên xa nhau mà tưởng niệm, lại gặp gỡ bất ngờ, người Vũ Dương lúc ngủ cùng phòng, cùng với...

Hàn Thác cùng Vũ Văn Triệt cùng nhau mở to hai mắt nhìn Hùng Đại kia khuôn mặt nhất thời nhú mồm, nhất thời cười, nhất thời bị, nhất thời hi, hơn nữa còn có biểu tình buồn nôn chính là đột nhiên đỏ mặt, hai người nhìn đến sững sờ, tựa như đang nhìn một màn ảo thuật biến hoá muôn vàn trong nháy mắt rất thú vị.

“Không được, nếu đổi người khác... Đây, đây không phải là rất...” Hùng Đại khẩn trương, đến lời nói bên miệng trong nửa ngày cũng nói không nên lời.

“Ha ha, tốt lắm tốt lắm, này không được sao? Điều này đủ để chứng minh người yêu hắn.” Hàn Thác thực khẳng định cười nói.

“Đây... Chính là yêu sao?” Hùng Đại giống như đứa nhỏ nóng lòng ham học hỏi.

“Phải a! Yêu là bất luận kẻ nào, sự, vật hoặc chuyện nào đều không thể thay thế được. Bất quá chân lý trong đó, phải đợi chính người tự lĩnh hội. Người xem ta cùng Triệt, không phải tốt lắm sao?”

“Nguyên lai là như vậy... Chính là, ta còn lo lắng, nếu bị người khác biết quan hệ của ta cùng hắn...”

“Trời ơi, lại quay về điểm xuất phát!”

“Thác, để ta nói.” Vũ Văn Triệt tuy rằng cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng vẫn cố gắng nghiêng đầu nói: “Kỳ thật ta cũng từng lo lắng qua, nhưng nếu bảo ta cùng Thác tách ra, ta tình nguyện chịu đựng ánh mắt cùng ngữ khí khác thường của người khác.”

“Triệt...”

“Thác...”

Hai người không e dè trước mặt Hùng Đại bắt đầu thân mật, cũng may Hùng Đại đang cúi đầu tự hỏi. Đột nhiên, hắn nhảy dựng lên nói: “Phải, ta không nghĩ cùng hắn tách ra, nếu không còn được gặp lại hắn, ta...” Hùng Đại sững sờ, lập tức đỏ mặt cúi đầu, lại phieu mắt nhìn, hai người kia vẫn trầm say trong nụ hôn nồng nhiệt. Thế là cười thầm trộm đóng cửa mà rời đi.

“Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài thôi!”

“Đại!” Hồng Viêm đáp ứng, lại kỳ quái phát hiện biểu tình của Hùng Đại cùng với trước lúc đi vào rõ ràng bất đồng, giống như... Xua tan mây đen chính là thái dương. Ôm theo một bụng tò mò, Hồng Viêm cùng Hùng Đại hướng núi Thái Tử đi đến.

“Tựa hồ tâm tình công tử rất tốt?” Có thể bởi vì nơi này không phải Vu Nguyệt Minh, Hùng Đại cùng người khác cũng không giống nhau, cho nên Hồng Viêm thật sự nhin không được trong lòng tò mò hỏi.

“Ân a! Vẫn là do ta làm phức tạp mọi chuyện, hiện tại nghĩ muốn thông, trong lòng đương nhiên thư thái!”

“Làm phức tạp mọi chuyện? Chẳng lẽ cùng thánh chủ có liên quan?”

“Đúng vậy! Bất quá không thể nói cho người biết, hắc hắc, ta muốn là người thứ nhất nói cho Nguyệt. Nhanh lên, chúng ta chỉ hái phần được cho bốn ngày là được. Ta muốn nhanh trở về, chuẩn bị cho tốt cơm chiều, chờ Nguyệt một hồi đến!!”

“Vâng...” Hồng Viêm choáng váng, người trước mắt này sao nhất thời hưng phấn giống như đứa nhỏ a? Rốt cuộc là cái chuyện gì đây? Thật muốn biết.

Một hắc y nhân, giữa ban ngày ban mặt, bám vách tường mà đi, thuần thục nhảy đến ngoài cửa khách phòng, đẩy cửa, lách mình vào trong, chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Trong nháy mắt khi nhìn lại, bóng đen vừa rồi giống như chính là ảo giác.

Chỉ thấy bên trong trần ngập một cỗ hương thơm thân nhiên, mà trên giường là hai người sớm mơ màng đi vào giấc ngủ, không còn tri giác.

Hắc y nhân rất nhanh tới gần, giờ kiểm lên...

“A!”

“Hanh hanh, bị lừa đi! Không cần nhìn, Triệt đã được đổi đến một nơi an toàn.” Hàn Thác dùng chủy thủ chống đỡ kiểm dùng sức đẩy, hai người lập tức tách ra một khoảng: “Nói cho người biết, loại mê hương này hoạt động rất kém, chỉ có thể dùng một lần. Ta chưa từng gặp qua người dốt nát như người, cư nhiên còn dùng hai lần, đại não người là phát triển ra sao a?”

Hắc y nhân nhìn không ra biểu tình, nhưng chỉ nghe hô hấp của hắn liền chứng tỏ hắn đã có chút phần nộ, hắn rút kiếm sử dụng kiếm pháp nhanh mà chuẩn hướng Hàn Thác đâm qua, Hàn Thác liên tục ứng đối, lập tức ngay cả thời gian mở miệng nói chuyện cũng không có.

Hai người ở trong không gian nhỏ hẹp đánh mấy chục hiệp, Hàn Thác dần dần tỏ ra yếu thế, hần nhân cơ hội nhảy đến một bên, kêu to: “Vu Nguyệt Khánh, người muốn xem đến chừng nào a? Còn không xuống dưới đây hỗ trợ?”

Hắc y nhân cả kinh, lập tức đẩy cửa nhảy ra. Chỉ thấy một người toàn thân trắng như tuyết ngạo nghễ đứng ở giữa, khí vũ hiên ngang, khí thế lãnh nhược băng sương làm cho người ta lâm vào chấn động, không thể rời mắt.

Hai người đấu khí trên không trung giao chiến kịch động, cả hai đều bế khí ngưng thần, chờ đợi khoảnh khắc hết sức căng thẳng kia.

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Thần sắc sắc bén, sát khí hỗn loạn, làm cho không khí lúc này như liệt hỏa điên cuồng gào thét, ngay tại lúc phong khởi vân dừng, Hàn Thác đập cửa mà ra, một thanh lợi kiếm hướng trên người Hắc y nhân đâm tới.

Nhưng Hắc y nhân sớm đã có cảnh giác, cùng Hàn Thác qua hai chiêu, nhân cơ hội thoát ly, nhảy lên trên mái hiên. Cười lạnh nói: “Vu Nguyệt Khánh, người có bản lĩnh liền đuổi theo a! Ha ha ha ha ha.”

“Thác, người lưu lại.”

“Ân!” Trong nháy mắt, thanh âm vẫn còn mà người đã vô tung.

Hai người như tia chớp truy đuổi, đều sử dụng khinh công tăng cao nhất, trong chớp mắt, hai người liền tới giữa Kiếm Hà Cầu cùng Vũ Tích Cầu, dưới chân, chính là hạ lưu Kiếm Hà nước chảy róc rách thanh triệt.

“Sao vậy, không kịp đợi muốn giết người diệt khẩu? Hay là nói mục đích của người lần này chính là nó?”

“Thương Nguyệt Thần Công?” Hắc y nhân kích động kêu lên, thanh âm chói tai thấp trầm, tuy rằng thanh âm của người luyện võ đều có một cỗ hỗn hậu, nhưng không khó nghe ra, thanh âm của người này còn có một loại cảm giác cứng cáp.

“Hừ, sao vậy, có phải rất muốn đúng không?” Vu Nguyệt Khánh lạnh lùng nở nụ cười, quyển sách trên tay được ánh mặt trời chiếu lên tựa như dạ minh châu chói mắt.

“...” Hắc y nhân không nói gì, nhưng ánh mắt lại bắt đầu trở nên thâm u.

“Ta thật nghĩ không ra, vì bản nội công tâm pháp này, người cư nhiên phí công tốn sức lớn đến như thế, đem ta từ nơi xa như vậy kêu đến, nhưng cũng may là ta vất vả đến đây, nếu không...” Trong mắt hiện lên một mảnh nhu tình, rồi sau đó thay thế bằng một mảnh hàn quang: “Ta nghĩ nội gian người an bài ở Vu Nguyệt Minh nhất định đã nói với người đi? ‘Thương Nguyệt Thần Công’ này là cấm công, không chỉ không thể luyện, hơn nữa luyện theo tất sẽ tẩu hỏa nhập ma, nhưng... Nếu như có thể cố gắng đạt thành, liền có thể trường sinh bất lão.” Dừng lại một chút, thấy Hắc y nhân tựa hồ cũng không có ý định nói chuyện, Vu Nguyệt Khánh lại nói: “Người thân là một nhất đại tông sư, cư nhiên mơ mộng trường sinh bất lão? Không chỉ có như thế, còn đem đứa con của mình đưa đến một nơi xa xôi mà hoàn toàn xa lạ làm nội gian, tâm người thực tàn nhẫn thế sao?”

“Cảm ơn!” Hắc y nhân cuối cùng nhìn không được mở miệng cả giận nói: “Người hiểu cái gì? Vì thiên thu đại nghiệp của ta, hần lại là con ta, cho dù vì bá nghiệp của ta làm một chút cống hiến thì đã sao?”

“Hừ, bá nghiệp của người? Kia cũng phải xem ta có đồng ý hay không mới được!” Dứt lời, Vu Nguyệt Khánh trong mắt tinh quang chợt tắt, tay từ bên hông chợt hiện, nương theo những ngón tay tinh tế đâm ra chính là một trường kiếm dài bốn thước màu ngân bạch tựa tuyết.

“Nếu người có thể thắng ta, ta không ngại đem sách này đưa người.” Cười lạnh, đem thư để vào trong ***g ngực, kiếm như hàn băng, cùng khí tức thấu ra trên người Vu Nguyệt Khánh tương ứng hòa hợp, giống như băng sơn vạn năm, khí thế rực rỡ kia có thể làm cho địch nhân hồn phi phách tán.

Bên kia, Hàn Thác không còn thấy bóng dáng hai người, mới chạy vào trong phòng, đóng chặt cửa sổ, đẩy bung tấm ván gỗ trên giường, mở ra một đạo ám tầng: “Triệt, người không có chuyện gì chứ?”

Trên mặt Vũ Văn Triệt chỉ thấy tái nhợt cùng mờ mịt, nhưng hần vẫn cười cười nói: “Ta không sao, người yên tâm.”

Hàn Thác đau lòng không thôi, vừa định lấy tay áo thấm mồ hôi cho hần, liền nghe thấy bên ngoài có động tĩnh. Sắc mặt nghiêm lại: “Người chờ một chút, ta đi xem xét.”

“Ân, cẩn thận một chút.”

“Nhanh lên a!” Hùng Đại chạy như bay theo núi Thái Tử một đường về đến, được thảo chưa để đầy trong bị, vì thế nảy lên nảy xuống, giống như cảm

ứng được khoái hoạt của chủ nhân mà cùng vui theo.

“Dạ...” Hồng Viêm không dám tin nhìn tấm lưng kia, người này thật không có luyện qua võ công? Cư nhiên chạy nhanh thế này? Bất quá nhìn dáng người cường tráng, cũng có thể giải thích tại sao thể lực của hắn lại có thể như thế rồi!

“Sur huynh, Hàn Thác, ta đã trở về!”

“Nguyên lai là ngươi a...” Hàn Thác mở cửa nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên hỏi: “Ngươi sao về đây nhanh như thế?”

“Ác, chuyện ngươi nói với ta trước đó, ta nghĩ thông rồi, muốn sớm một chút cùng Nguyệt nói chuyện!” Hùng Đại lộ ra nụ cười ngọt ngào. Nếu là bình thường, Hàn Thác nhất định sẽ hung hăng cười nhạo hắn một trận, chính là hiện tại...

Hồng Viêm ở một bên lại vào lúc này phát hiện có điểm gì đó không đúng! Bởi vì biểu tình của Hàn Thác rất quái, hơn nữa trong viện còn trầm trầm trong một loại không khí cổ quái. Đó là chỉ có nhân tài thân kinh bách chiến mới có thể nghe thấy được, là sát khí còn sót lại.

“Xin hỏi thánh chủ ở nơi nào?”

Hai người chưa từng dự đoán được Hồng Viêm sẽ có câu hỏi như thế, toàn bộ ngây ngẩn cả người.

“Hồng Viêm, ngươi sao lại nói như thế?” Tim Hùng Đại đột nhiên căng thẳng, hỏi: “Có phải Nguyệt xảy ra chuyện gì không? Hàn Thác!!”

“Này...” Thật không ngờ được bọn họ sẽ về sớm thế này, Hàn Thác thật sự không biết có nên nói cho bọn hắn biết tình hình thực tế không.

Vào lúc này, lại có một đạo lam ảnh xuất hiện ở cửa viện, là Phù Dật Kiếm.

Hắn đảo mắt liếc nhìn mọi người trong viện một lượt, cao giọng hỏi: “Vu Nguyệt Khánh đâu?”

Hùng Đại biến sắc, vội kêu lên: “Hàn Thác, ngươi nói mau a!”

“Được rồi được rồi, ta nói là được. Vừa rồi Hắc y nhân đột kích, ta cùng hắn đánh qua mấy chiêu, hắn có thể chính là kẻ chủ mưu, hiện tại Vu Nguyệt Khánh cùng hắn dùng khinh công hướng Từ Tiêu Cung mà đi...”

Hùng Đại vừa mới chuẩn bị chạy đi, liền phát hiện Phù Dật Kiếm sớm không thấy bóng dáng, trong lòng khó chịu, bỏ lại bao được chạy vội đi. Hồng Viêm cũng cánh giới đi theo phía sau.

Ba người một đường chạy tới Kiếm Hà, chỉ thấy lưỡng đạo thân ảnh giao nhau theo kiếm quang chọt hiện diệu ứng lẫn nhau. Ngươi tới ta đi, kiếm đi gió lệch, cực kỳ nguy hiểm, khiến cho nhìn không chớp mắt, dời tầm mắt không được.

Lòng Hùng Đại như muốn nhảy ra, ánh mắt của hắn hoàn toàn theo không kịp động tác của hai người.

“Từ vân kiếm pháp!” Hồng Viêm thấp giọng nói, nhưng tai Phù Dật Kiếm lại tinh mẫn nghe được, hắn tĩnh tâm bế khí, lấy tình chế động thờ ơ lạnh nhạt trước kiếm chiêu của hai người.

Không biết đánh bao lâu, Vu Nguyệt Khánh đã đứng tấn thượng phong, nhưng Hắc y nhân đặc biệt lão luyện, luôn lấy hữu thắng vô, lại thêm khinh công tránh được. Vu Nguyệt Khánh xoay người một cái, kiếm phong can quét, hắc y nhân lui bước liên tục, thiếu chút nữa ngã xuống. Nhưng vào lúc này, tay áo Hắc y nhân vung lên, vài cây châm nhỏ hướng Vu Nguyệt Khánh bay vút tới.

“Nguyệt, cẩn thận!!!” Vừa lúc đứng ở phía dưới Hùng Đại đem một màn này nhìn đến nhất thanh nhị sở, hắn chạy nhanh về hướng Vu Nguyệt Khánh, định lấy thân ngăn mấy cây kim châm.

Vu Nguyệt Khánh trước tiên cả kinh, sau đó là giận dữ, vội vàng giấu khí thu kiếm, để tránh thương tổn đến Hùng Đại. Hai người va chạm một cái, Vu Nguyệt Khánh ôm thắt lưng Hùng Đại xoay người, kim châm đâm vào trong bùn đất, mà hai người không đứng vững ngã vào trong Kiếm Hà.

“Thánh chủ!!” Hồng Viêm kêu lên, Phù Dật Kiếm cũng chạy theo tới.

“Đáng chết, ngươi làm gì mà hướng lại đây? Ngươi có biết ngươi thiếu chút nữa mất mạng không? Con gấu nước này!!” Khó khăn ngăn lại cơn tim còn đang đập mãnh liệt.

“Thực xin lỗi, Nguyệt, ta lúc ấy sợ ngươi sẽ có chuyện, cho nên...” Hai người toàn thân sũng nước, Hùng Đại thật vất vả từ giữa sông ngồi lên, ủy khuất nói, vừa ngẩng đầu nhìn...

“Đáng chết, hắn chạy mất rồi!” Vu Nguyệt Khánh nhú nhú mày, chợt phát hiện ba người ở đây toàn bộ đều ngây ngẩn.

Phù Dật Kiếm là vẻ mặt mê đắm, Hồng Viêm sắc mặt quái dị, mà Hùng Đại thần tình tái nhợt, bàn tay chỉ về phía hắn run rẩy không thôi: “A! ! Nguyệt, ngươi... Ngươi...”

Vu Nguyệt Khánh từ trong mắt bọn họ cảm giác được điều gì, đưa tay sờ mặt, hai mắt Hùng Đại đảo lên, ngã mạnh xuống sông.

Chương 32

“Hắn sao rồi?” Thanh âm lãnh khốc từ trong miệng Vu Nguyệt Khánh thốt ra, nếu không phải nhìn về mặt lo lắng của hắn, chỉ sợ còn có thể nghĩ rằng hắn không quan tâm đến Hùng Đại!

“Chỉ là bị kinh hách, ngất đi thôi.” Triệt dùng cánh tay không có bị thương bắt mạch cho Hùng Đại đang ngủ một bên, nói.

“Ta thật sự là bội phục ngươi nha! Còn tưởng rằng các ngươi thật sự thẳng thắn thành khẩn mà gặp nhau rồi chứ!” Hàn Thác ở bên cạnh châm chọc, đối tình huống của hai người cảm thấy buồn cười. Đầu tiên là Hùng Đại không hiểu rõ rốt cuộc yêu hay không yêu, sau lại là Vu Nguyệt Khánh căn bản không cho Hùng Đại biết diện mạo nguyên bản của hắn, hai người thật đúng là một đôi dở hơi, tuyệt phối tuyệt phối, ha ha ha!

“Thác...” Vũ Văn Triệt trừng mắt liếc hắn một cái, đối Vu Nguyệt Khánh nói: “Ngươi đem hắn ôm đi đi, hắn ngủ một hồi sẽ thôi.”

Ký ức, tràn về tiến vào đại não, thời điểm lần đầu tiên gặp Vu Nguyệt Khánh...

“A!” Hùng Đại ngồi bật dậy, từng ngum từng ngum hấp khí, hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, chỉ thấy hình bóng của Vu Nguyệt Khánh ở tiền thính, cười cười nói: “Nguyệt, ta vừa rồi có một giấc mộng, rất quái a!”

“Mộng gì?”

“A!!! Ngươi... Ngươi...” Hùng Đại kinh hoảng thất thố lùi về trên giường, bộ dáng như nhìn thấy quỷ kia làm cho Vu Nguyệt Khánh nhú mày.

“Đây không phải là mộng, là thật. Ngươi vừa rồi bất tỉnh, lại đây!” Nguyên lai Vu Nguyệt Khánh vừa rồi là ở tiền thính giúp hắn ninh nóng khăn mặt.

Hùng Đại dường như còn chưa chấp nhận sự thực này, vẫn dùng khoeo mắt nhìn Vu Nguyệt Khánh, liếc nhìn một cái, cúi xuống, lại liếc nhìn một cái, rồi lại cúi xuống.

“Ta nói đến đây, có nghe thấy không?” Uy nghiêm rít lên, làm Hùng Đại sợ tới mức nhảy dựng. Bò đến mép giường, Hùng Đại vẫn có chút không thích ứng tiền tử ty ty phát giận... Ác, trời ạ! Tại sao nàng là Vu Nguyệt Khánh? Hay là nói Vu Nguyệt Khánh chính là nàng?

Mắt lạnh nhìn đôi lông mày của Hùng Đại đang nhú lại, trông mắt không ngừng đảo quanh, Vu Nguyệt Khánh đành phải làm như không nhìn thấy hắn trung ra bộ mặt cổ quái, tự mình lau mồ hôi cho hắn.

Đột nhiên nghĩ đến lời nói lúc trước, trong đầu một mảnh hỗn loạn: nên làm sao đây? Không khí thật khẩn trương a! Ta còn nói qua muốn thú hắn! Ác, trời ạ! Nguyệt trước kia nhất định chê cười ta! Ta sao lại ngu ngốc thế này!

“Ngươi a! Thời điểm lần đầu tiên gặp ngươi cũng là lúc ngươi vì người khác mà khóc... Thực nhìn không ra là một nam nhân tướng tá cao lớn như thế này!”

“...”

“Nhìn ta!”

Hùng Đại lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp không gì sánh được. Trong lòng từng đợt lạnh run, chung quy cảm thấy giống như đang nằm mơ.

“Mặc kệ ta lúc trước, hay là ta hiện tại, ngươi đều phải đối đãi công bằng, nghe hiểu chứ? Sau này không cho phép trốn tránh ta, cũng không cho phép cúi đầu.”

“Ác...”

“Ngươi hình như trả lời rất miễn cưỡng?” Vu Nguyệt Khánh nheo mắt lạnh giọng hỏi.

“A, không có không có!” Hùng Đại sợ hãi nói, thấy ánh mắt của hắn lại mất tự nhiên hạ xuống.

Vu Nguyệt Khánh thờ dài, vốn định hoàn toàn bá đạo làm cho hắn quên đi mà tiếp nhận, rồi lại nhớ tới Hùng Đại tuy rằng không thông minh, nhưng có đôi khi tinh thần vẫn là rất bùng.

Đột nhiên hắn nắm chặt lấy tay Hùng Đại, ôm thắt lưng của hắn dùng lực, hung hăng hôn đôi môi đỏ mọng trên gương mặt đang kinh hoàng kia, cuồng bạo khai mở gặm cắn, hấp dẫn, như muốn đoạt đi tất cả hô hấp của hắn, ngàn triệu vạn lần, chiếm đoạt thần trí.

“A...” Hùng Đại hừ nhẹ, lập tức trầm say trong nụ hôn nồng nhiệt, hai tay như đã quen mà phóng tới trên vai Vu Nguyệt Khánh, chậm rãi quàng qua. Hai người nguyên bản thân tâm (thể xác và tinh thần) sắp tách ra lại chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ, sở tức hai người lúc này kích tình phát ra trong nháy mắt có vẻ đặc biệt mãnh liệt.

Vu Nguyệt Khánh áp Hùng Đại ngã xuống giường, *** lâu ngày dâng lên hướng bọn họ đánh úp...

“Hô...” Thật vất vả mới có được một chút không khí, Hùng Đại mới từ trong sương mù lấy lại tinh thần, nhân ảnh trước mắt làm cho hắn sững sờ.

Giương mặt bị *** nhiễm hồng cư nhiên lại quen thuộc mà xa lạ như thế. Tay run nhẹ giơ lên, tại trên làn da trơn nhẵn nhẹ nhàng vuốt ve, sự lạnh lẽo kia lại mang theo điểm nhiệt độ của xúc cảm làm cho tim Hùng Đại ần ần dao động. Khó có thể tin, người trong mộng yêu thích cư nhiên cùng người trong hiện thực yêu thích là một người, này... Quá đột ngột! Bất quá... Tại sao trong lòng lại có điểm cao hứng nỉ? Cảm giác thật vui vẻ...

Đột nhiên hạ thân bị ngạnh vật nào đó đè lên, mặt Hùng Đại trắng bệch, rồi lại đỏ lên, nhỏ giọng thì thầm “Nguyệt... Này không tốt lắm đi? Hiện tại mới buổi chiều a! Chờ buổi tối...”

“Câm miệng! ” Vu Nguyệt Khánh gân xanh nảy ra, sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Đừng nhúc nhích, chỉ ôm một lúc.”

“Ác... Chính là như vậy đối thân thể thật không tốt!” Hùng Đại ghé vào trong lòng Vu Nguyệt Khánh ngẩng đầu, khi nhìn thấy trong mắt Vu Nguyệt Khánh tràn ngập *** vội nói: “Ách, coi như chưa nói, ha ha ha ha...”

Yên tĩnh hồi lâu, cảm giác ngạnh vật kia hơi mềm chút, Hùng Đại mới hoạt ra, nhìn thẳng vào Vu Nguyệt Khánh: “Nguyệt, ta muốn sờ sờ ngươi!”

Vu Nguyệt Khánh biểu tình không thay đổi, giống cam chịu. Hùng Đại vui vẻ: “Biết không? Thời điểm ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi là nghĩ muốn sờ ngươi!”

“Ác? Sắc tâm của ngươi trời dậy thực sớm đi!”

“Hắc hắc, nào có! Chính là ngẫu nhiên nằm mơ thôi! Bất quá sau khi cùng ngươi tách ra, ta không có mộng qua nữa.” Ngón tay tại ngũ quan tinh xảo kia vuốt ve, rất sợ để sót nơi nào.

Trán hai người tựa vào nhau, hơi thở quấn quýt, tình thú ái muội, thân nhiên mỉm cười, tâm cùng tâm giống như đều dính chặt vào nhau.

“Nguyệt...”

“Án?”

“Trước lúc ta đi hái thuốc, Thác nói với ta chút chuyện.”

Vu Nguyệt Khánh không nói gì, còn chăm chú mà lười nhác chớp lông mi thật dài, con ngươi đen như bảo thạch vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú Hùng Đại.

“Ta xin lỗi vì những gì ta nói lúc trước, khiến ngươi tức giận!”

“Ác? Ngươi còn biết ta tức giận?”

“Nguyệt!” Cùng loại thanh âm làm nũng làm cho Vu Nguyệt Khánh cười, nếu ở thời điểm mới vừa biết hắn mà thấy loại biểu tình này, chỉ sợ chính mình đã sớm đem hắn đá đến một bên.

“Ta chính là lo lắng ngươi, sợ ngươi bị người khác cười nhạo, cho dù để bọn họ cười ta cũng không sao, chính là... Ta chính là không muốn để bọn họ đối với ngươi như thế!” Hùng Đại khẩn trương giải thích, tại trước bộ dáng mê đắm của Vu Nguyệt Khánh, cổ áp lực kia có điều so với trước đây lớn hơn vài lần. “Sau đó ta mới biết được, là yêu ngươi mới có thể khiến ta lo lắng cho ngươi đến vậy. Nhưng ta không nghĩ tách ra khỏi ngươi, không nghĩ cả đời cũng không thấy được ngươi, cho nên... Cho dù người khác cười nhạo, ta cũng phải ở cùng ngươi.”

Ánh mắt chân thành, lời thề son sắt đều làm cho Vu Nguyệt Khánh cảm thấy yên tâm, chuyện quan trọng giải quyết rồi, còn một trận chiến cuối cùng, sau khi trận chiến này chấm dứt, mọi chuyện cũng theo đó mà chấm dứt.

“Cái kia...”

“Án?”

“Nguyệt, ta muốn cắn cái mũi của ngươi một chút...”

Áp ứng hơn nửa ngày, Hùng Đại cuối cùng nói ra tâm nguyện lớn nhất, cũng là tâm nguyện lúc ban đầu của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Nắng chiều nhuộm thắm bầu trời, hồng quang toả ra bốn phía, Vu Nguyệt Khánh cùng Hùng Đại cưỡi suốt trong phòng cuối cùng cũng xuất môn.

“Ôi, trời của ta ơi, các ngươi cuối cùng cũng đi ra! Cho dù cùng xích lô gặp lại nhau cũng không cần cho tôi hiện tại đi? Chúng ta đều sắp chết đói!!”

Mặt Hùng Đại đỏ hồng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta đi nấu cơm.” Rồi mới rất nhanh chạy ra.

“Sao vậy, đồ ăn Vũ Dương đưa không thể ăn sao?”

“Hắc hắc, không có biện pháp, tay nghề của Hùng Đại thật quá tốt!” Hàn Thác cười cợt, hoàn toàn không đem lãnh nhãn lãnh ngữ của Vu Nguyệt Khánh để trong lòng: “Ài? Trên mũi của ngươi... Sao có dấu răng a?”

“... Không có gì!” Vu Nguyệt Khánh cảm tức không đếm xỉa đến Hàn Thác, đi thẳng vào trong phòng.

Hàn Thác sớm đoán được vài phần, nhếch cười tiếc hận nói: “Ai, thật sự là đáng thương cho cái mũi xinh đẹp kia, ngươi nói trên khuôn mặt bạch ngọc nếu có cái dấu kia thì quá xấu nha!”

Vu Nguyệt Khánh dừng cước bộ, quay mặt lại liền có vài đạo hàn quang bắn qua, áp lực bức người, sát khí ngút trời. Hàn Thác mồ hôi lạnh chảy dài, đưa tay sờ sờ cổ, cứ như Vu Nguyệt Khánh vừa mới chém đầu của hắn. Ngậm miệng cười gượng, thật ngoan ngoãn ngồi vào bên người Vũ Văn Triệt.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, một lam bào nam tử tuần tú nho nhã đi đến, cùng tà khí trên người hắn không hợp nhau.

“Ngươi tới làm gì a?” Hàn Thác bức bối nói.

Người nọ không để ý tới Hàn Thác, nhìn thẳng về phía Vu Nguyệt Khánh, trong mắt toát ra tia tán thưởng không e dè, thần sắc yêu mến.

“Ta lúc ấy hỏi ngươi, ngươi cư nhiên không thừa nhận chúng ta có duyên gặp mặt, Vu Nguyệt Khánh, ngươi thực tuyệt tình a!”

Hàn Thác rung mình một cái, quyết định coi như cái tên buồn nôn này không tồn tại. Hơn nữa dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết Vu Nguyệt Khánh tuyệt đối sẽ không cho phép hắn ở trong này nói bậy linh tinh.

“Phù Minh Chủ, nếu đã đến đây rồi cứ việc nói thẳng đi.”

“Ha ha ha, không hổ là Vu Nguyệt Khánh, thú vị thú vị!” Phù Dật Kiềm tán thưởng vài tiếng, ánh mắt lại không kiêng nể đánh giá Vu Nguyệt Khánh. Nhưng Vu Nguyệt Khánh ngồi ở chỗ kia không chút sứt mẻ, hoàn toàn đem Phù Dật Kiềm trở thành một kẻ vô hình, khiến cho người da mặt dày như Phù Dật Kiềm cũng phải thu hồi ánh mắt.

“Ngươi cùng người nọ Kiếm Hà tỷ thí thực phần khích! Tuy rằng người nọ mượn cơ hội chạy thoát, nhưng người mà ta bố trí lại thấy hắn biến mất ở phía trên Tử Tiêu Cung. Hơn nữa ta còn ở vùng phụ cận Kiếm Hà tìm được thứ này!” Phù Dật Kiềm xuất ra một chiếc khăn tay.

Vu Nguyệt Khánh giương mắt nhìn, trong ánh mắt thâm thúy hiện lên một tia cười lạnh.

“Hắn là trong lúc vô ý làm rơi, rồi lại bị gió thổi đi, cho nên hắn mới không có phát hiện! Bất quá xem ra... Ngươi đã sớm đoán được thân phận của hắn a?”

Vu Nguyệt Khánh cũng không để ý đến hắn, ngược lại đứng lên bắt đầu đuổi khách: “Phù Minh Chủ nếu không có việc gì để nói nữa thì mời trở về!”

“Ài? Chẳng lẽ ngươi không nghĩ cần chiếc khăn này làm bằng chứng?” Phù Dật Kiềm có chút kinh ngạc, nhưng sau đó do Vu Nguyệt Khánh dừng dừng hừ nhẹ liền không nhận được bật cười: “Là ta quá lo lắng, đối Vu thánh chủ mà nói, tự nhiên là có biện pháp a!”

Trong phòng một mảnh thanh tĩnh, Vũ Văn Triệt cùng Hàn Thác tựa vào trên giường chợp mắt, nhưng tay của hai người còn đang không ngừng vui đùa với nhau. Vu Nguyệt Khánh thì không đếm xỉa đến sự tồn tại của người khác, uống trà đọc sách.

Phù Dật Kiềm dứt khoát ngồi xuống, nhìn chăm chú Vu Nguyệt Khánh bên cạnh. Cho dù là một bên mặt, cũng đẹp như thế, nhìn hoài không chán a! Thật sự là cực phẩm! Làn da kia, thật xinh đẹp, giống như ánh trăng xuyên thấu qua... Ài? Sao trên cái mũi có cái dấu gì a? Hình như là... Dấu răng??

Phù Dật Kiềm không thể tin được dụi dụi mắt, trời ơi, hắn không nhìn lầm đi?

“Ách, Vu Nguyệt Khánh, ngươi... Trên mũi của ngươi...”

Đối với hắn giật mình, Hàn Thác ‘!!’ bật cười một tiếng. Vu Nguyệt Khánh tức giận gấp sách lại, lạnh lùng nói: “Phù Minh Chủ, mời trở về!”

Ngay tại thời điểm vạn phần gương gạo này, Hùng Đại bụng đồ ăn tiến vào: “Ăn com, các người nhất định đói bụng lắm đi? Ai? Người sao lại ở đây?”

Phù Dật Kiếm khinh miệt liếc nhìn Hùng Đại một cái: “Sao nào, có ai quy định ta không thèm đây sao?”

“Người...” Hùng Đại vô cùng bức bối, hấn chán ghét Phù Dật Kiếm, đây lần đầu tiên hấn chán ghét một người như thế.

“Uy, người nhìn cái gì mà nhìn a?” Hùng Đại ngăn ở trước mặt Vu Nguyệt Khánh, ngăn được ánh mắt của Phù Dật Kiếm. Nhưng trong lòng như bị lửa đốt, người này... Ánh mắt của người này rất tà khí, cư nhiên dám nhìn Nguyệt của ta như vậy.

Tầm mắt của Phù Dật Kiếm bị ngăn cản nên khẽ nhíu mày, khí thế sắc bén bức thẳng vào Hùng Đại.

“Ha ha ha ha! Hùng Đại, đó là của người!” Hàn Thác đã sớm xem Phù Dật Kiếm không vừa mắt, nếu không phải mấy năm trước cùng hấn có chút giao tình, đã sớm đuổi hấn ra ngoài.

“Hàn Thác, người đây là ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn ta hướng huynh trưởng của người báo cáo sao?”

“Thiết, sợ người sao?” Hàn Thác hận nhất người khác uy hiếp hấn, lập tức hướng Hùng Đại châm ngòi: “Hùng Đại, người phải biết rằng, người này chính là tình địch của người, đừng bị hấn đánh bại a!”

Hùng Đại vừa nghe, ưỡn thẳng ngực, mày rậm giương lên: “Chúng ta muốn ăn com, người đi nhanh đi!”

“Người...” Phù Dật Kiếm vừa rồi đã có chút chùn bước khi thấy Hùng Đại lập tức trở nên hùng hổ, không khỏi có phần tức giận, tên nam nhân xấu xí này cư nhiên dám cùng hấn cương?

Phải biết rằng, khi chim mẹ vì bảo hộ chim non, thì ngay cả chó săn cũng không sợ. Đương nhiên, Vu Nguyệt Khánh cũng không phải là chim non gì cả! Chỉ thấy Vu Nguyệt Khánh đứng lên, đem Hùng Đại ôm lấy, thân mật ghé vào lỗ tai hấn nói: “Không cần phải để ý hấn, chúng ta đi ăn com. Tối nay sớm nghỉ ngơi.”

“Ấn!! Ta thêm com giúp người!” Hùng Đại vui vẻ, bộ dạng ngốc nghếch nghe lời cùng vừa rồi tựa như là hai người.

“A nha!” Hàn Thác đuổi lưng một cái: “Triệt, người cứ nằm, ta sẽ uy người ăn com.”

Lập tức, ba người ở trước bàn com chuyện trò vui vẻ, đem Phù Dật Kiếm quên đến không còn một mảnh.

“Các người...” Phù Dật Kiếm đương nhiên căm tức, nhưng vì hấn là minh chủ võ lâm địa vị cao quý, điểm tự hạn chế vẫn phải có. Cho nên lập tức cười nói: “Ta không quấy rầy các người, ngày mai võ lâm đại hội tái kiến!” Dứt lời, tiêu sái phát tay áo chạy lấy người.

“Ngày mai chính là võ lâm đại hội... Vu Nguyệt Khánh, người có thể có chuẩn bị?” Sau một mảnh lặng im, Hàn Thác nghiêm mặt hỏi.

Vu Nguyệt Khánh mỉm cười: “Người chần lưu lại chiếu cố người của mình là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

H! H! H!

Sau khi dùng xong com chiều, Vu Nguyệt Khánh cùng Hùng Đại trở lại gian phòng cách vách, vì ngày mai là ngày đã định diễn ra võ lâm đại hội.

Một chậu nước trong, vài giọt châu dịch. Vu Nguyệt Khánh lau khô mặt rồi thấy Hùng Đại như có điều suy nghĩ mà nhìn chăm chú vào hấn.

“Xảy ra chuyện gì?”

“A? Không có...” Hùng Đại nhỏ giọng nói, cúi đầu, lại nghĩ đến việc gì, đứng lên đi đến bên cạnh Vu Nguyệt Khánh, giúp hấn treo khăn mặt lên, lại đem chậu nước kia để qua một bên. Mấy việc này không biết bắt đầu từ khi nào liền tất cả đều là do hấn làm.

“Có chuyện cứ nói đi!” Vu Nguyệt Khánh nhẩn cười, nhìn vẻ mặt mâu thuẫn của gấu ngốc là biết chắc chắn hấn có chuyện bất mãn. Nhìn hình ảnh phản quang từ gương đồng, hấn đang làm việc mỗi ngày phải làm, không biết đã khuyên hấn bao nhiêu lần bảo hấn đừng làm nữa, nhưng hấn vẫn không nghe. Tên ngốc này, nôm tính cũng không phải mạnh bình thường, tựa như... Như chú chó nhỏ khi thì nhu thuận khi thì quật cường! Không... Con chó thì khá thông minh, vẫn là trâu ngốc hợp với hấn hơn.

Không biết Vu Nguyệt Khánh trong lòng mơ màng, Hùng Đại ngồi vào bên cạnh hấn, ánh mắt tham lam như lóc xoáy, muốn cuốn con người tuyệt sắc

điểm lệ kia vào thật sâu bên trong. mỗi lần nhìn đều kinh hồng, mỗi lần nhìn liền mê luyến, mỗi lần nhìn đều khuyh đảo, yêu điểm cùng thanh nhã kết hợp với hơi thở lạnh như hàn băng chỉ sợ làm cho người ta đứng xa xa nhìn một cái cũng cảm thấy thỏa mãn a.

Nhìn con người thâm u như sao, Hùng Đại có chút buồn bực nói: “Nguyệt, đến bây giờ ta còn không dám tin người đang ngồi ở bên cạnh ta. Bất quá, cái thời điểm tên Phù Dật Kiếm kia nhìn người, ta cảm thấy rất tức giận.”

“Ác?” Vu Nguyệt Khánh có chút buồn cười đáp lại: “Tại sao? Những người khác nhìn ta thì người sẽ không tức giận sao?”

“Không phải, những người khác nhìn người ta cũng sẽ mất hứng, nhưng là tức giận thì... Bởi vì tên Phù Dật Kiếm bại hoại kia nhìn người bằng ánh mắt háo sắc, cứ như hận không thể đem người nuốt vào. Ta không thích!”

Trên mặt Vu Nguyệt Khánh hiện lên một mặt cười nhạt, ngồi sát vào một bên của Hùng Đại, thân mật ghé vào lỗ tai hân ái muội nói: “Ta đây vẫn là dịch dung thành bộ dáng lúc trước được chứ?”

“Tốt tốt! Chính là... Như vậy ta liền không được ngắm bộ dáng hiện tại của người...”

Sắc mặt Vu Nguyệt Khánh trầm xuống: “Nếu ta nguyên bản chính là bộ dáng lúc trước?”

“Àn, ta đây thật có thể tiếp nhận. Bất quá sau khi biết người còn có bộ dáng khác... Ta liền...” Hùng Đại có chút ấp úng nói: “Kỳ thật ta cũng biết, dựa vào diện mạo của một người để đi thích hoặc chán ghét người đó là rất không công bằng. Tuy rằng ta cũng không làm như thế, nhưng người thì khác, ta, ta muốn cứ như vậy nhìn người cả đời.”

Dưới lời nói ám áp chân thành của Hùng Đại, Vu Nguyệt Khánh sững sốt: phải a, người này thế nhưng chỉ là con gấu ngốc a, sao có thể cùng thế nhân giống nhau chứ?

“Sau này ta quyết không thăm dò người nữa!”

“A?” Hùng Đại không có nghe thấy câu nói nhỏ nhẹ kia, sững sốt nhìn chăm chú Vu Nguyệt Khánh.

“Ha ha! Không có gì. Bất quá ngày mai ta phải dịch dung đi ra ngoài, tối nay có phải nên hảo hảo quý trọng hay không?”

Vu Nguyệt Khánh mị nhãn không gì sánh được, càng hướng chi cái tay bị ‘tử’ ở đây chính là Hùng Đại? Chỉ thấy khuôn mặt Hùng Đại đỏ bừng, ngượng ngừng cúi đầu, khều một tiếng.

Hai người lập tức quay cuồng đến trên giường, Vu Nguyệt Khánh như chờ không nổi, ngón tay tập trung nội lực, nhẹ nhàng kéo, áo của Hùng Đại ‘xoẹt’ một tiếng đã bị chia làm hai nửa, bờ ngực kiên trắng cứng rắn mà hữu lực lộ ra trước mắt.

“Biết không? Trừ tiểu mộng có tính co giãn của người ra, ta thích nhất chính là nơi này.” Thanh âm của Vu Nguyệt Khánh đã gần như khàn khàn, tay không ngừng vuốt ve trước ngực của Hùng Đại.

“A?” Hùng Đại sững sốt, ngây ngốc, lời nói chưa kịp thông qua đại não đã xuất ra khỏi miệng: “Vậy những nơi khác thì không thích?”

“Ha ha ha ha!” Vu Nguyệt Khánh cười ha ha, không nghĩ tới gấu ngốc đáng yêu này còn có thể nói lời tán tỉnh a!

Hùng Đại sững sốt, hồi hận kêu to: “Nha! Người, người cứ coi như ta không có hỏi qua đi...” Trời ơi, ngượng chết người mà.

“Điều này sao có thể? Người nếu hỏi, ta phải trả lời người. Ta thích!” Vu Nguyệt Khánh nhìn thẳng vào hai mắt của Hùng Đại, chớp mũi muốn chạm vào nhau: “Nơi này, nơi này, nơi này... Ta đều thích!” Vừa nói, vừa nhát nhát khẽ hôn theo môi của hắn, mắt, mũi... Cho đến yết hầu. “Còn có tay của ta chạm tới nơi nào, đều thích hết.”

“Ngao...” Hùng Đại hô nhẹ một tiếng, bởi vì Vu Nguyệt Khánh đã cầm lấy phân thân của hắn: “Nguyệt...” Kêu lên, tay của Hùng Đại đặt lên đầu vai trắng nõn mảnh khảnh kia, nhưng xúc cảm không giống như thoát nhìn, bất luận nơi nào trên cơ thể gầy gò đều thật sung mãn, hơn nữa làn da trơn nhẵn, đôi tay thô to của Hùng Đại ở trên người Vu Nguyệt Khánh tận tình vuốt ve.

“Nguyệt, làn da người thật đẹp, so với ta tốt hơn nhiều...”

“Thích không?”

“Thích!”

Vu Nguyệt Khánh hạ thấp thân mình, để cho hai tay của Hùng Đại không ngừng ở trên người dạo chơi, mà hắn cũng không rảnh rồi, kinh nhu mà cuồng bạo hôn lên đôi môi hồng đang lao đao kia, tình tở bên trong đảo khuấy, đoạt lấy tất cả không khí và hô hấp, hoàn toàn chủ đạo, khơi dậy *** người dưới thân. Hai người giống như dã thú không ngừng tác cầu nhiệt độ, thân thể, dục vọng cùng tình cảm lẫn nhau.

“Nguyệt, thật thoải mái...” Hùng Đại xuyên vào trong mái tóc dài đã phân tán ra, đầu lưỡi linh hoạt của Vu Nguyệt Khánh đang cùng anh khâu hồng nhạt của Hùng Đại treu đùa, một bàn tay nâng thắt lưng của hắn lên, tay kia thì không ngừng kích thích phân thân đã trở nên cứng rắn.

“Xem, biến lớn rồi!”

“Đừng, đừng như vậy.” Nghe Hùng Đại nói thế, Vu Nguyệt Khánh lại càng xấu xa để hấn hơi ngồi dậy, buộc hấn nhìn dục vọng trường thọ của mình, phân thân nổi đầy gân xanh ngọ ngoạy trong bụi cỏ đen.

Hùng Đại ôm chặt lấy thắt lưng mảnh khảnh của Vu Nguyệt Khánh, miệng lại không được nhả rời tại trên bờ vai của hấn cắn một cái.

“Ân... Ta sao không phát hiện ngươi thích cắn người như thế chứ? Nguyên lai vẫn là con chó thích hợp với ngươi hơn!”

Hùng Đại không để ý tới lời của Vu Nguyệt Khánh, thuận theo vai một đường tìm, giống con chó nhỏ liếm lông gương mặt Vu Nguyệt Khánh, không buông tha lấy một chỗ nhỏ nào, cuối cùng, hấn dừng tại chóp mũi.

Thật sự là xinh đẹp, hình dạng đẹp quá, rất lạnh... Quả nhiên giống như một lớp tuyết dày.

“A... Ngươi...” Vu Nguyệt Khánh kêu khẽ một tiếng, nguyên lai Hùng Đại lại cắn mũi hấn...

Bất quá Vu Nguyệt Khánh cũng không phải dễ chọc, hấn lập tức tách tầng bảo hộ của mật huyết ra, một ngón tay tiến vào, không lưu tình chút nào làm cho Hùng Đại cuồng khiếu: “Đau quá!”

“Hừ, ngươi còn biết đau?” Mặc dù có chút oán giận, nhưng thấy trên gương mặt của Hùng Đại ngốc nghếch kia toát lên mê loạn cùng ám hồng, khiến Vu Nguyệt Khánh càng tản ra hưng phấn.

Cảm giác nơi đó tựa hồ thích ứng một chút, Vu Nguyệt Khánh lại cho thêm một ngón tay.

Dưới sự xung kích của khoái cảm, phân thân Hùng Đại vốn đã cứng rắn càng giương cao, dịch thể vui sướng màu trắng phun ra.

“Uy, ngươi sớm tiết a!”

“Nào có...” Phát tiết qua một lần Hùng Đại lo lắng có chút không đủ.

Nhưng Vu Nguyệt Khánh cũng không tính dễ dàng buông tha hấn: “Tối nay còn rất dài đây...” Dứt lời, tay lại dùng kỹ xảo nhu niệp phân thân nhuyễn xuống kia, nắm bóp một hồi, nó lại ‘trọng chấn hùng phong’.

Sự khó chịu ở phía sau làm cho Hùng Đại vừa thoải mái, lại vừa khổ sở. Ba ngón tay khiến nơi đó căng đầy, nóng bỏng, từng đợt sóng *** tràn ngập toàn thân, bên miệng rên rỉ không ngừng, hơn nữa thỉnh thoảng Vu Nguyệt Khánh lại hạ xuống từng nụ hôn nhỏ trên người hấn, càng làm cho Hùng Đại ngứa ngáy khó nhịn, tựa như có ngàn vạn con trùng đang di chuyển.

“Nguyệt... Ta...” Lúc này, Hùng Đại ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không nên lời.

Thấy thời cơ đã đến, Vu Nguyệt Khánh nâng hấn dậy, điều chỉnh hô hấp: “Đến, lần này do ngươi chủ động, ngồi lên trên!”

“Cái gì?” Hùng Đại choáng váng, thế nhưng hấn vừa ngẩng đầu nhìn, biểu tình của Vu Nguyệt Khánh làm hấn vô cùng kinh ngạc. Quyến rũ mê người, đôi mắt câu hồn, môi đỏ mọng kiêu diễm. Biểu tình *** mũ như thế, tư thế *** loạn như thế, nhưng trong mắt hấn, hết thấy đều là đẹp nhất.

“Mau, ta giúp ngươi!”

Ba ngón tay rút ra làm cho trong cơ thể Hùng Đại trống rỗng, lại càng tích mịch khó chịu, mật huyết chưa khép lại mấp máy như mời gọi, hứ không làm cho người ta khó chịu.

Vu Nguyệt Khánh đỡ lấy thắt lưng Hùng Đại, tách cái móng vuốt kia ra, để hấn chậm rãi ngồi xuống.

“Đừng, chậm một chút, chậm một chút...”

Dục vọng quá lớn xuyên vào mật huyết thâm u nhỏ nhắn, đau đớn khó có thể chịu, tuy rằng không phải lần đầu ân ái, nhưng cảm giác này lại càng mãnh liệt.

Chậm rãi, mật huyết trống rỗng kia bị lấp đầy, vài tia đau đớn, vài phần khoái cảm.

Vu Nguyệt Khánh bắt đầu động, nâng hai chân của Hùng Đại lên, trên dưới trừu xuất.

“A!” Hùng Đại thét chói tai, phần eo vì không thoải mái mà nhẹ nhàng hạ xuống, cảm giác tốt hơn, hai phần khoái cảm đan vào nhau lại càng làm cho bọn họ ngã vào trong bể dục không cách nào kiềm chế.

“Mau, ngươi cũng động một chút.”

Động đưa theo, trên giường phát ra thanh âm chi chi.

“A ——” Sau mấy lần hức thật mạnh, hai người đồng thời đạt tới cao trào.

Bể dục thâm trầm, một đêm vô tịch.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Thật sự là người gặp việc vui thì tinh thần sáng khoái a! Những lời này một chút cũng không sai. Tuy rằng trải qua một đêm triền miên, sáng sớm Vu Nguyệt Khánh cùng Hùng Đại tinh thần vẫn tràn đầy như cũ.

“Người hãy đi trước đi, ta dịch dung xong sẽ ra.”

“Ân! Nhanh lên a!” Nói xong, Hùng Đại chủ động ở trên mặt Vu Nguyệt Khánh ‘chặt’ một cái, đích thân đóng cửa rồi đi.

Nụ cười trên mặt Vu Nguyệt Khánh trong nháy mắt tại lúc cánh cửa đóng lại đó chợt tắt rồi trở nên lạnh như băng: “Hong Viêm!”

“Có thuộc hạ!” Hong Viêm từ cửa sổ nhảy vào, hành lễ nói.

“Thanh Y tìm được rồi chứ?”

“Đã tìm được, mọi chuyện đã chuẩn bị xong.”

“Ân! Nếu trong này có nửa điểm sai lầm, người cũng không cần nhìn thấy đứa nhỏ mới chào đời của người!”

“Dạ!” Hong Viêm tinh thần căng thẳng, vẻ mặt nghiêm cẩn.

“Thác, sư huynh!! Sáng rồi, rồi giường!”

“Uy, không phải chứ, sớm như thế tôi đã gọi chúng ta?” Thác đánh cái ngáp đứng lên mở cửa, vẻ mặt ủ rũ cùng vành mắt thâm đen làm cho Hùng Đại thoải mái cười to: “Thác, người tối hôm qua làm kẻ trộm sao? Ai? Sư huynh, sắc mặt người cũng không tốt a?”

Vũ Văn Triệt cười gượng hai tiếng, nhưng Hàn Thác không tốt như thế, miệng không e dè lớn tiếng nói: “Thiết, người nghĩ rằng chúng ta muốn a? Nếu không phải người ngày hôm qua kêu quá lớn, sao chúng ta có thể không ngủ a?” Nói xong không để ý Hùng Đại mặt đỏ bừng tiếp tục oán giận: “Gian phòng kia ngay sát bên a, tưởng không tính là dày, thực một các người ngày hôm qua còn có tinh thần như vậy! Thật là, cũng không muốn nghĩ thân thể của Triệt còn chưa có hảo, đây không phải là cố tình tìm chúng ta gây phiền toái sao?”

“Thác!!” Vũ Văn Triệt bất mãn trừng mắt nhìn Hàn Thác một cái. Hàn Thác chớp mắt: “Ta nói chính là sự thật có được không? Nếu không phải ngày hôm qua chúng ta lấy tay giải quyết... A!”

Vũ Văn Triệt quăng cái gối đến trên đầu Hàn Thác, Hùng Đại mới từ trong ngượng ngùng phục hồi tinh thần lại, thấp giọng nói: “Ta đi làm điểm tâm!”

“Thật là, người sao ngay cả điều này cũng nói a? Người...”

“Hắc hắc, Triệt, đừng nóng giận, người xem bộ dạng ngốc nghếch của Hùng Đại kia, phải khai phá khai phá...”

Trong chính điện Từ Tiêu điện, chương môn các phái tề tụ đầy đủ, diễn ra các màn tình quan hệ hữu nghị.

“Huỳnh Nhược đạo trưởng, chúc mừng chúc mừng!” Phù Dật Kiếm vừa lên điện liền hướng Huỳnh Nhược đạo trưởng chúc: “Được tin đạo trưởng vừa mới xuất quan, lại đứng ngay võ lâm đại hội, có thể nói là song hỷ lâm môn đi!”

“Ha ha ha, đâu phải đâu phải! Lần này có mình chủ quang lâm mới là phúc phận của Vũ Dương a!” Huỳnh Nhược đạo trưởng — sư huynh của Huỳnh Vô đạo trưởng, chương môn phái Vũ Dương cười nói.

“Nghe nói đạo trưởng lúc bế quan đến bốn tháng hơn, không biết Đạo Trưởng đã ngộ ra điều tâm đắc gì a? Không ngại nói cho mọi người một chút?”

“Này...” Huỳnh Nhược đạo trưởng sắc mặt cứng đờ, trùng hợp chương môn các phái cũng đều nghe được Phù Dật Kiếm nói, cùng hướng Huỳnh Nhược đạo trưởng lãnh giáo.

Nhưng đúng lúc này, Huỳnh Vô đạo trưởng mang theo Thiên Vô đại sư của Thiếu Lâm đi tới đại điện, mọi người đều biết Thiên Duyên đại sư ngày hôm trước đã đi về cõi tiên, cho nên không khí vui mừng nhất thời toàn bộ biến mất, trên đại điện cũng tĩnh lặng dường như không còn tiếng động.

“Chương môn.” Huỳnh Vô làm cái lễ liền đi tới một bên, Thiên Vô đại sư sắc mặt bi thiết, tiếng nói khàn khàn: “Huỳnh Nhược đạo trưởng, sư huynh của ta ngày hôm trước chết thảm, nguyên nhân chết lý kỳ, nhân lúc võ lâm đại hội, xin các vị chương môn, Phù Minh Chủ chủ trì công đạo.”

Huyền Nhựt hành lễ: “Thiên Vô đại sư xin yên tâm, Thiên Duyên đại sư không chỉ là Thiếu Lâm cao tăng, lại là kỳ tài võ lâm trăm năm khó gặp, cho dù hôm nay không phải võ lâm đại hội, Vũ Đương chúng ta cũng sẽ dùng hết khả năng tra ra hung thủ. Huống chi Thiên Duyên đại sư lại ở Vũ Đương bị ngộ hại, chúng ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm a! Lại nói Phù Minh Chủ cũng ở đây, nhất định sẽ không để cho hung thủ kia nhờn nhạo ngoài vòng pháp luật. Thịnh Thiên Vô đại sư yên tâm.”

“A di đà phật, bản tăng trước hết tạ ơn chư vị.”

“Ha ha, đâu có đâu có!”

“Thịnh đại sư nén bi thương!”

Đám võ lâm nhân sĩ kia lại vây quanh Thiên Vô đại sư, nhao nhao an ủi hoặc cam đoan, trên đại điện lại ồn ào lên.

Giờ Thìn, Vu Nguyệt Khánh mới mang theo Hùng Đại chậm rãi đi vào đại điện, mọi người vốn cũng đã chờ đến có chút không kiên nhẫn liền chấn hưng tinh thần, mỗi người đều hướng mắt nhìn chăm chú Vu Nguyệt Khánh.

Đột nhiên, Hùng Đại phát hiện trong đám người có người là khuôn mặt tươi cười, bởi vì thật sự là rất rõ ràng, thuận theo khoe mắt nhìn qua, cư nhiên là Phù Dật Kiếm. Biểu tình của Hùng Đại lập tức trở nên âm trầm tên bại hoại này, nhất định lại đánh chủ ý vào Nguyệt!

Vu Nguyệt Khánh cười lạnh, hẳn không nghĩ ở trong này lãng phí nhiều thời gian, đứng ở trung tâm đại điện nói: “Lần này mục đích võ lâm đại hội triệu khai, chỉ sợ chính là vì ta đi? Có lẽ là vì ‘Thương Nguyệt Thần Công’ của phái ta mới đúng.” Dứt lời, cầm lấy một quyển sách bìa ngoài màu xanh viền vàng, trên sách viết bốn chữ bắt mắt ‘Thương Nguyệt Thần Công’.

Tất cả mọi người chộn rộn, hận không thể lập tức nhào lên đoạt sách.

“Ha ha ha ha, ngưỡng mộ đại danh Vu thánh chủ đã lâu, hôm nay vừa gặp quả nhiên không giống bình thường. Người trẻ tuổi, chính là ‘khoái nhân khoái ngữ’ a!” Huyền Nhựt đạo trưởng đột nhiên nói, mà mọi người cũng vì việc này dừng mọi động tĩnh lại, nhìn quét qua Huyền Nhựt cùng Vu Nguyệt Khánh.

“Hừ, cái gì ngưỡng mộ đã lâu? Huyền Nhựt đạo trưởng, chúng ta ngày hôm qua không phải mới gặp qua sao?”

Huyền Nhựt trong mắt hiện lên một đạo tia sáng quý dị, lập tức nghiêm mặt nghi hoặc nói: “Sao Vu thánh chủ nói thế? Bản đạo sáng nay mới xuất quan, hôm qua sao lại có thể cùng người gặp qua chứ?”

“Thanh âm của một người có thể biến đổi, nhưng thân hình một người thì không thể biến đổi được. Cho dù có dùng ‘súc cốt công’ (công phu co rút xương cốt) cũng không thể sau khi đấu trên mây trăm hiệp vẫn bảo trì không thay đổi.”

Mọi người cả kinh, hoàn toàn không rõ Vu Nguyệt Khánh nói cái gì, chính là cảm thấy được không khí dần trở nên quái dị, cho nên cũng không có ai đi ra hỏi han giảng giải.

“Vu thánh chủ, giang hồ đồn đãi nói ‘Thương Nguyệt Thần Công’ có thể trường sinh bất lão, tuy rằng không xác thực, nhưng lời đồn đãi này lại mang đến một loạt tai họa cho võ lâm. Càng có người vì việc này đi tìm Vu Nguyệt Minh, uống công ăn cắp thần công. Không biết có việc này không?”

“Có.”

“Xin hỏi những người đó đâu?”

“Toàn bộ đã chết. Vu Nguyệt Minh cơ quan trùng điệp, bên ngoài lại là một mảnh rừng cây hoang dại, Huyền Nhựt đạo trưởng sẽ không nghĩ đến những kẻ như thế còn có thể toàn mệnh trở về đi?” Một cái cười lạnh, đối lấy các môn phái liên tục hít khí. Bởi vì những người này không ít là do danh môn chính phái phái đi, nhưng mọi người lại không thể công khai chỉ trích Vu Nguyệt Khánh, trong lòng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Nguyệt...” Hùng Đại nghe được chuyện đã chết nhiều người, tâm cũng một trận run sợ.

Vu Nguyệt Khánh quay đầu lại dùng mắt an ủi hắn, lớn tiếng nói: “Hừ! Những người đó ngay cả hai cửa ải này đều xông không qua, còn mấy tên trộm nhãi nhép đến tìm tòi, bị dã thú cắn chết, xem như tạo hóa của bọn chúng. Nếu là rơi vào tay ta... Ha ha!” Biểu tình tàn khốc súc huyết, tiếng cười âm lãnh làm cho mọi người phần hận đan xen, lửa giận bùng bùng.

Bên miệng Huyền Nhựt đạo trưởng hiện lên một nụ cười quỷ kế: thành công, lúc mọi người phần nộ, đó là lúc Vu Nguyệt Khánh nguôi mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

“Vu thánh chủ, người sao có thể nói như thế chứ? Cho dù bọn họ có không đúng thế nào, uống mạng như vậy cũng không tránh khỏi rất đáng thương, giấu lại thân nhân, bằng hữu của bọn họ, ai... Người cư nhiên còn nói lời châm chọc?”

“Đúng vậy, quá mức quá mức!”

“Hừ, thật không hồ là người trong ma giáo.”

“Đại ma đầu!”

... Mọi người nhao nhao mắng chửi, trong lúc nhất thời, Vu Nguyệt Khánh liền từ khách nhân biến thành ma đầu.

Hùng Đại cảm thấy không khí có chút kì lạ, sao những người này cãi nhau còn hay hơn so với hát hí khúc vậy?

Vu Nguyệt Khánh giữ tay Hùng Đại lại, ý bảo hắn không nên nói gì.

“Ha ha, ta là ma đầu? Chỉ sợ so với chư vị, Vu mỗ còn chưa bì kịp tâm tư cùng thủ đoạn của các vị đấy?”

Thanh âm đột nhiên trầm tĩnh xuống, mỗi người trên mặt đều hiện lên một loại thần sắc khó coi. Huyền Nhược thấy tình huống không đúng, vội hỏi: “Xem ra bản ‘Thương Nguyệt Thần Công’ này thật sự là hại người rất nặng a! Tuy rằng bản đạo luôn luôn bềquan, nhưng liên quan đến việc này, ta đã nghĩ ra một chủ ý rất hay. Không biết mọi người có nguyện ý nghe bản đạo nói một câu hay không?”

“Ác? Huyền Nhược đạo trưởng thỉnh giảng!” Phái Hoa Sơn đường môn lập tức hưởng ứng Huyền Nhược.

“Ha ha!” Huyền Nhược gật gật đầu, rất có khí thế trưởng giả nói: “Hiện giờ lời đồn liên quan ‘Thương Nguyệt Thần Công’ rộ lên không dứt, làm cho trên giang hồ phải rung chuyển bất an, vì hòa bình của võ lâm, ta đề nghị Vu thánh chủ đem thần công công hiến ra, nếu chân tướng lời đồn đích xác có thể trường sinh bất lão, không chỉ là phúc phận của võ lâm, lại là việc trọng đại của cả nước a. Nếu không thể trường sinh bất lão, tức có thể chặt đứt lời đồn, để Vu thánh chủ người ít đi một chút phiền toái, càng có thể khiến võ lâm lần thứ hai khôi phục hòa bình. Mọi người cảm thấy như thế nào?”

Huyền Nhược sớm đoán được bọn họ sẽ đồng ý, chờ thần công vừa đến tay, liền thay một quyển giả thư, ha ha...

Quả nhiên, lời này vừa nói xong, đám người lập tức sôi trào lên, toàn bộ đều đồng ý cùng bảo chủ ý này của Huyền Nhược đạo trưởng hảo, rộng lượng, không hồ là một thế hệ tông sư.

“Nếu tất cả mọi người đồng ý, vậy Vu thánh chủ, mời người giao ra...”

“Uy, các người quá mức đi!” Hùng Đại thật sự nhìn không được, hắn còn chưa từng gặp qua loại người ghê tởm lại mặt dày như thế này!

“Hắn đây là gì, các người đồng ý thì hắn sẽ lấy ra sao? Hắn còn chưa nói gì! Chẳng lẽ các người lấy nhiều khi dễ ít?”

“Người là cái thứ gì? Dám cùng chúng ta nói chuyện như vậy...” Đệ tử của một phái rút đao mắng chửi, rất hung ác, nhưng hắn còn chưa nói quá ba câu đã bị điểm á huyết, đồng thời, ba phiến lá cây như phi đao đâm vào ba đại huyệt của hắn, làm cho hắn không chỉ có nói không nên lời, lại còn đau đến lăn lộn khắp nơi trên mặt đất, về mặt trở nên vụn vụn, tứ chi toàn bộ cuộn lại, bộ dáng thật đáng sợ.

Mọi người cả kinh, trong nháy mắt chuyện này phát sinh chỉ sợ không mấy người thấy rõ ràng.

Vu Nguyệt Khánh cao giọng nói: “Nơi này thời điểm nào lại đến phiên người nói chuyện? Hừ, nếu không phải nể mặt hắn, người đã sớm chết.” Khí thế bức bách kinh người kia, nhân thân như từ thần làm cho mọi người nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần, càng miễn bàn đến việc không ai có lá gan đi chỉ trích Vu Nguyệt Khánh.

“Mọi người có thể không biết, ‘Thương Nguyệt Thần Công’ ở giáo ta là cấm công!” Vu Nguyệt Khánh cười lạnh nhìn biểu tình không tin hoặc là kinh ngạc của mọi người, tiếp tục nói: “Bắt đầu từ tổ tiên của ta — Vu Trọng Lâu, sách này đã bị liệt vào sách cấm. Bởi vì lúc ấy tứ đại hộ vệ bên người ông tổ đều đồng lòng luyện thần công này, nhưng mỗi khi bọn họ luyện đến tầng thứ năm, sẽ cảm thấy tâm lực mệt nhọc quá độ, lực bất tòng tâm, nhưng trong cơ thể đã có một cỗ chân khí cường đại lưu động. Ban đầu vẫn chưa để ý, khi bọn họ luyện tới tầng thứ sáu, cỗ chân khí kia bắt đầu nghịch lưu, trong tứ đại hộ vệ có ba người tẩu hỏa nhập ma mà chết, người kia thì toàn thân gân mạch nghẹn đến nổ tung, máu bắn qua bảy lỗ mà chết.”

Nghe xong lời của Vu Nguyệt Khánh, tất cả mọi người đều bị dọa, trong mắt bắt đầu xuất hiện thần sắc do dự cùng sợ hãi. Huyền Nhược thấy không đúng, vội hỏi: “Hanh hanh, loại thần công như thế này, sao lại để tứ đại hộ vệ luyện chứ? Rõ ràng là người đang nói dối!”

“Đúng vậy... Sao có thể là hộ vệ luyện chứ?”

“Trả lời đi, không cách nào nói nổi a!”

Không để ý tới hoài nghi của bọn họ, Vu Nguyệt Khánh đột nhiên cùng Thiên Vô đại sư lên tiếng nói chuyện: “Xin hỏi đại sư, Dịch Cân kinh, Tẩy Tủy Kinh của quý tự thuộc loại nội công nhưng cũng xem như là thần công?”

Thiên Vô đại sư sừng sốt, chấp tay nói: “A di đà phật! Nếu nói là thần công, cũng chỉ có thể tính thần công của Thiếu Lâm tự chúng ta đi!”

“Ai, đại sư quá khiêm nhường, người nào không biết võ công của Thiếu Lâm Tự bác đại tinh thâm, từ thần công này, hoàn toàn xứng đáng a!” Phù Dật Kiếm nhân cơ hội khen ngợi. Tuy rằng đây là lời nói thật, nhưng hắn vừa nói còn vừa hướng Vu Nguyệt Khánh ném cái mị nhãn, làm cho Hùng Đại một bụng lửa nóng. Bất quá cũng may Vu Nguyệt Khánh hoàn toàn không nhìn hắn, mới khiến cho Hùng Đại lại đắc ý lên.

“Nhưng cho hỏi chút nội công này chỉ có phương trượng mới có thể học sao?”

“Không phải!” Thiên Vô đại sư ăn ngay nói thật: “Chỉ cần đạt tới yêu cầu học kinh thư, tự nhiên có thể học.”

“Ồ phải ta, tứ đại hộ vệ cũng là trên vạn người, dưới một người. Huống hồ võ công là một chuyện, nói đến chính là thiên phú, cùng loại người vì tư lợi, dối trá để tiện như các ngươi là không giống nhau.”

“Uy, Vu Nguyệt Khánh, miệng của ngươi sạch sẽ chút đi. Chúng ta mở võ lâm đại hội, mời ngươi đến, mời ngươi giao ra thần công là cho ngươi mặt mũi, ngươi đừng quá kiêu ngạo!” Chương môn phái Nga Mi căm tức nói.

“Hừ, ta tình nguyện không lấy thứ mặt mũi này.” Vu Nguyệt Khánh khinh thường hừ lạnh, nhưng thái độ của hắn như vậy cũng chọc giận người của các đại phái.

Huyền Nhược âm hiểm tươi cười, đang muốn phát động mọi người đối chiến Vu Nguyệt Khánh, nào biết câu nói kế tiếp lại cướp đi lực chú ý của mọi người.

“Thiên Vô đại sư, ngươi không phải muốn tra ra nguyên nhân chết của Thiên Duyên đại sư sao?”

Thiên Vô đại sư cả kinh: “Vu thánh chủ, ngươi biết?”

“Ta đã cùng hung thủ kia giao thủ, hơn nữa, kẻ đó còn luyện tà công ma quái. Tuy rằng hắn cực lực che dấu, nhưng thật không khéo, ta từng nhìn qua tà công kia, cho nên cho dù hắn có giấu diếm thế nào cũng vẫn lộ nguyên dạng.”

“Vậy... Hung thủ kia đâu?” Thiên Vô đại sư có chút kích động hỏi.

“Chạy, nhưng để lại chứng cứ.”

Mọi người hít khí một tiếng, Huyền Nhược lại có tật giật mình, hắn cười nói: “Hừ, đương kim thiên hạ có ai so với Thiên Duyên đại sư lợi hại đâu? Vu thánh chủ, hay là... Ngươi mới là hung thủ giết chết đại sư!! Hiện tại lại ở đây biên lời nói dối lừa gạt mọi người!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Vu Nguyệt Khánh không vì lời nói của Huyền Nhược sở động, tiếp tục nói: “Kẻ giết chết Thiên Duyên đại sư, đồng thời cũng là người tàn lòi đồn về ‘Thương Nguyệt Thần Công’, đó là muốn khiến võ lâm trở nên rung chuyển bất an, bức ta mang thần công đến Trung Nguyên, tham gia võ lâm đại hội.”

“Hắn là ai vậy?” Thiên Vô đại sư có phản kích động.

“Hắn chính là kẻ tổ chức võ lâm đại hội lần này, chương môn phái Vũ Đương.”

“Cái gì?” Đám đông kinh hô, ngược lại Thiên Vô đại sư không nói gì.

“Ha ha ha, Vu Nguyệt Khánh, ngươi nói lời này buồn cười quá đi? Không nói đến ta luôn luôn bế quan tu luyện, hơn nữa Thiên Duyên đại sư võ công cao cường, trừ ngươi ra, vốn không còn người có năng lực như thế giết hắn. Lại nói ta bế quan bốn tháng hơn, căn bản không biết chuyện có liên quan đến Thương Nguyệt Thần Công, vẫn là sau khi xuất quan sư đệ Huyền Vô nói cho bản đạo. Ngươi vu oan ta như thế, có ý gì?”

“Ngươi có ý giấu diếm tin tức ‘Thương Nguyệt Thần Công’ có thể tẩu hỏa nhập ma, mượn danh bế quan nhân cơ hội xuống núi bịa đặt khắp nơi, hy vọng làm cho chúng phái trước tiên tìm được thần công này, rồi ngươi mới đoạt lại, đồ tổn thời gian lại dùng ít sức. Chính là ngươi không nghĩ tới người của các phái có đi không có về. Nhưng không quan hệ, còn có võ lâm đại hội, ngươi phái người đến mời ta tham gia, cũng viết thư dùng ngôn ngữ chọc giận ta... Thậm chí phái nội gian mà mười tám năm trước ngươi xếp vào Vu Nguyệt Minh tới thăm dò ta, vì hắn, ta muốn nhìn xem ngươi là loại người như thế nào, cho nên ta mới tới đây.” Nói rồi, mắt mang theo tiểu ý nhìn xuống Hùng Đại, Hùng Đại nghe mà chưa hiểu rõ hết, thấy Vu Nguyệt Khánh nhìn hắn, cũng không quản là tâm tư biểu tình gì cũng cười theo.

“Nếu không phải xem ở phân thượng nội gian kia là đứa con của ngươi, còn có lần này ta thu hoạch rất khá, ngươi nếu tự mình nhận thức, ta cũng tha cho ngươi một mạng.”

Mọi người thấy Vu Nguyệt Khánh nói đến hữu mô hữu dạng (rõ ràng gãy gọn), không khỏi đều có vài phần hoài nghi, nhưng Huyền Nhưộc ở trên võ lâm cũng là người có danh khí, cho nên còn chưa thấy rõ tình thế, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Vu Nguyệt Khánh, ngươi đang nói bậy cái gì? Cái gì đưa con, cái gì nội gian? Ta niệm tình ngươi là đứng đầu một phái, không cùng ngươi so đo, ngươi đừng quá mức, nếu không...”

“Nếu không thì sao? Dùng một thân tà công kia của ngươi cùng ta đánh sao?” Vu Nguyệt Khánh cười lạnh: “Hơn nữa ta có chứng cớ, ngươi nói dối cái gì?”

Không khí lập tức trầm nặng rất nhiều, ánh mắt của mọi người không hẹn mà toàn bộ cùng liếc về phía Huyền Nhưộc.

“Hừ, ta đây có thể nhìn xem ngươi có chứng cớ gì?” Huyền Nhưộc có phần tức giận nói, bày ra bộ dáng trong sạch.

“Chúng cớ chỗ Phù Dật Kiếm.”

“A? Sao lại ở đó?” Mọi người cả kinh, thời điểm nào Vu Nguyệt Khánh cùng mình chủ võ lâm họp tác?

Huyền Nhưộc cũng là cả kinh, nếu Phù Dật Kiếm làm chứng cho lời của hắn, tình huống sẽ rất bất lợi a...

Phù Dật Kiếm dưới sự chú mục của mọi người đi lên phía trước, thanh thanh yết hầu nói: “Không sai, kỳ thật lúc Vu Nguyệt Khánh cùng kẻ chủ mưu kia đánh nhau, ta cũng có ở đó, bọn họ đánh suốt mấy trăm chiêu. Hơn nữa vừa khéo, lúc đánh nhau, từ trên người Hắc y nhân rơi ra thứ giống thế này, ta trùng hợp nhìn thấy, liền nhặt lên.”

Xuất ra chiếc khăn kia, mọi người tất cả đều ngạc nhiên.

“Đây là...”

“Là dây cột tóc của chương môn Vũ Đương?”

Dây cột tóc của chương môn, không chỉ có màu sắc không đồng nhất, còn có chứa đồ án đặc biệt dùng để biểu lộ thân phận.

Huyền Nhưộc cả kinh, vừa định giả bộ trong sạch giải thích, đã bị Vu Nguyệt Khánh chặn miệng: “Sao vậy? Muốn nói là ngươi làm rơi? Hừ, vậy xin hỏi đạo trưởng, trong lúc ngươi đang bế quan, khăn trùm đầu này sao lại rơi ra chứ?”

“Này... Thời điểm ta xuất quan liền không thấy nó...”

“Chẳng lẽ bị rút mất bốn tháng, ngươi cũng không biết? Đây chính là một trong các tín vật của chương môn a, nếu là bị người lấy đi... Ha ha, Huyền Nhưộc đạo trưởng có nên đưa ra một lời giải thích không?”

“Hừ, mặc kệ dây cột tóc này là sao không thấy, tin rằng nhất định là có kẻ vu oan ta! Hơn nữa lời nói của một kẻ phẩm chất vô sỉ cực kỳ như ngươi, mọi người sẽ tin sao?”

“Uy, ngươi sao nói như thế?” Hùng Đại nổi giận: “Rõ ràng chính là ngươi lừa nhiều người, lại hết lần này tới lần khác bảo Nguyệt nói bậy.”

“Hùng Đại...” Vu Nguyệt Khánh kéo hắn qua, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Huyền Nhưộc lớn tiếng cười, tiếng cười kia giống như là đang châm biếm bọn họ: “Trạm Lam, đem người dẫn vào.”

Tất cả mọi người nhất tề quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo lam tuần nhã mang theo một đôi vợ chồng chừng năm mươi tuổi đi đến.

“Cha, mẹ?” Hùng Đại tròn tròn mắt: “Các ngươi sao lại đến đây?”

Hai vị lão nhân vẻ mặt khản trương thoáng cái sụp đổ, chạy tới ôm lấy Hùng Đại khóc lớn kêu gào: “Ngươi đưa con bất hiếu này, đến một phong thơ cũng không thấy bóng dáng, bảo hai lão chúng ta làm sao sống a!”

“Vị này là một trong tứ đại hộ vệ của Vu Nguyệt Minh —— Trạm Lam, sáng nay hắn tìm tới ta, bởi vì chịu không nổi tính cách tàn nhẫn bạo liệt của Vu Nguyệt Khánh, cho nên nguyện thú nhận tội hắn đã phạm.”

“Tại hạ Trạm Lam, từ nhỏ liền đi theo bên người Vu Nguyệt Khánh, hắn tính tình luôn luôn bất hảo, ai muốn chọc giận hắn, chớ nói thi thể hoàn chỉnh, mà ngay cả thân nhân của hắn cũng bị hạ độc thủ. Đến tột ‘Thương Nguyệt Thần Công’ tuy rằng không đúng, nhưng tất cả đều chết dưới tay Vu Nguyệt Khánh, bị chết cực kỳ khủng khiếp, tất cả diện mục đều hoàn toàn thay đổi, tay chân đứt lìa nát vụn. Vu Nguyệt Khánh lại còn luôn miệng nằng nặc chửi người Trung Nguyên dối trá, muốn đem tất cả mọi người đều giết chết. Không chỉ như vậy, hắn còn đem đại phu không có võ công lừa theo bên người, cưỡng ép chiếm hữu hắn, cũng uy hiếp hắn nếu không theo, liền giết cả nhà hắn.”

“Không, không phải!” Hùng Đại cực lực phủ nhận, thần tình lo lắng.

“Chẳng lẽ hắn không có uy hiếp muốn giết cả nhà ngươi?” Trạm Lam mỉm cười tra hỏi, khí chất tao nhã có chút âm hàn.

“Có thì có, bắt quá...”

“Hắn không có cường ép chiếm hữu ngươi?”

“Kỳ thật không tính...”

“Tất cả mọi người nghe thấy rõ đi?” Huyền Nhược cắt lời Hùng Đại: “Kẻ không bằng loài cầm thú như Vu Nguyệt Khánh, ai còn có thể tin tưởng lời của hắn, hắn không chỉ có sát hại vô tội người, lại càng muốn giết chết toàn bộ chúng ta.”

“Không, không phải, Nguyệt hắn không phải người như thế! !” Hùng Đại khẩn trương, vừa định nói gì nữa liền bị phụ thân lôi kéo, chỉ thấy Hùng phụ thân thân tình đỏ bừng, hướng Hùng Đại đánh một bạt tai.

‘ba’ một tiếng, làm cho toàn trường lặng ngắt như tờ.

“Ngươi đưa con đáng khinh này, cư nhiên vì loại người như thế biện hộ, ngươi... Đầu óc ngươi là làm sao phát triển a? Ngươi thậm chí bị hắn... Bị hắn... Cái kia, ngươi còn... Ngươi, ngươi, ta đánh chết ngươi tên ngu ngốc này...”

Hùng phụ giơ tay lên, Hùng Đại theo phản xạ tránh đi, khoe mắt chỉ thấy ngân quang chợt lóe, đánh chửi của phụ thân nửa ngày không có động tĩnh. Hùng Đại vừa mở mắt nhìn, chỉ thấy Vu Nguyệt Khánh dùng kiếm chỉ vào cha mẹ, hai vị lão nhân khiếp sợ ngay cả miệng cũng chưa khép lại, đứng run rẩy ngay tại chỗ.

Hùng Đại cả kinh, vội nắm cánh tay của Nguyệt: “Đừng, Nguyệt, bọn họ là cha mẹ ta a!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Trong mắt Vu Nguyệt Khánh tràn đầy hàn quang lãnh liệt, khí thế bức nhân làm Hùng phụ Hùng mẫu sợ tới mức hồn vía lên mây, Hùng Đại đau khổ cầu tình, hắn biết Vu Nguyệt Khánh chỉ là bởi vì phụ thân muốn đánh hắn cho nên mới tức giận.

Liền ngay lúc Vu Nguyệt Khánh chuẩn bị buông kiếm, Huyền Nhược đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Mọi người nhìn xem, người này cư nhiên ngay cả lão nhân không biết võ công đã gần năm mươi tuổi cũng không buông tha. Đủ để thấy lòng dạ hẹp hòi, ngoan độc vô tình. Lời của loại người như vậy sao có thể tin tưởng! Phù Minh Chủ, xin hỏi ngươi có thấy gương mặt của hắc y nhân kia không?”

“Không có!”

“Hừ, nhất định là Vu Nguyệt Khánh phái người giả dạng, ăn cắp đồ của ta lại nhân cơ hội để ngươi nhặt được!”

Phù Dật Kiếm không nói, nhưng các phái nhân sĩ lại trào dâng tình quân chúng, hận không thể lập tức giết Vu Nguyệt Khánh, cướp đoạt thần công, vì đệ tử, huynh đệ đã chết báo thù.

“Nguyệt, bọn họ...” Hùng Đại khẩn trương, chiều hướng trước mắt này chỉ sợ nhất định phải thấy máu mới có thể chinh lý, nên làm sao? Nếu Nguyệt bị thương khả làm sao đây!!

Vu Nguyệt Khánh quay đầu chăm chú nhìn Hùng Đại, mắt tràn ngập nhu tình, hai người dường như đang liếc mắt đưa tình trước hàng trăm người...

Hùng phụ thấy tình cảnh như vậy, trong lòng bốc hỏa, vội vàng kéo Hùng Đại qua.

“Ngươi thẳng con bất hiếu này, cư nhiên dám cùng hắn... Cùng hắn... Ngươi, ngươi tức chết ta. Hiện tại ngươi liền theo ta trở về, có nghe thấy không!”

“Nhưng là...” Hùng Đại lo lắng Vu Nguyệt Khánh, nhưng trước mặt phụ thân đã tức giận đến gương mặt đỏ bừng, thực làm hắn khó xử.

“Ngươi... Ngươi xem xem, người khác là nhìn ngươi thế nào? Ngươi nếu còn không trở về, ta coi như không có đứa con trai là ngươi!” Hùng phụ quát, Hùng mẫu thì tại một bên khóc lóc.

Hùng Đại sững sờ, lúc này mới chú ý tới, nhìn quanh bốn phía, mỗi người trên mặt không phải tươi cười hèn mọn, đó là vẻ mặt khinh thị chán ghét... Hắn chấn động mạnh, sự tình hắn sợ nhất vẫn là bị phát hiện sao? Không... Không... Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy...

Sắc mặt Vu Nguyệt Khánh trầm xuống, bởi vì hắn thấy rõ Hùng Đại biểu lộ ra không ổn định, cái loại sợ hãi đến lùi bước này đều làm cho hắn đau lòng... Hai tay nắm chặt thành nắm, đầu ngón tay tê buốt đến tận xương, tâm đau như bị đao chém vào... Đau đến có phần chết lặng.

“Hừ, loại hàng như thế này, cho rằng ta có thể lưu luyến sao? Nhìn xem tính tình của con người đi!” Lời nói lạnh nhạt của Vu Nguyệt Khánh đem Hùng Đại ngã vào vực sâu tự trách nhưng lại bị sợ hãi mãnh liệt kéo lại, hắn không dám tin nhìn Vu Nguyệt Khánh, câu nói tuyệt tình vừa rồi là hắn nói sao?

“Nguyệt... Người, người mới vừa nói cái gì?” Hùng Đại lộ ra nụ cười khó coi.

“Đừng cười, khó coi chết đi được! Mấy ngày nay không có gì thú vị, cùng người vui đùa một chút, hừ, tưởng thật sao?” Lời nói vô tình lại một lần nữa đẩy Hùng Đại vào vực sâu, tiếng cười nhạo từ bốn phía không ngừng đổ vào trong tai, che đậy thế nào cũng không được. Còn có ánh mắt phi nhô hèn mọn của mọi người, toàn bộ giống như gió độc hướng hắn quất tới, kim châm đâm vào tim, trên người giống như bùng ra mấy trăm lỗ, máu tươi dồn dập hướng những chỗ đó chảy ra...

Không, hắn không tin, không tin trong mấy ngày nay thái độ của Vu Nguyệt Khánh đối với hắn là giả! Điều đó không có khả năng!

“Nguyệt, người xảy ra chuyện gì? Có phải ta làm sai điều gì hay không? Ta biết ta dốt nát, người đừng giận ta được không?”

“Đừng chạm ta!” Vu Nguyệt Khánh chán ghét tránh đi sự đụng chạm của Hùng Đại, mũi kiếm một vung ra: “Người đã quên ta từng nói qua sao? Chạm vào ta thì chặt hai tay, hanh hanh, người có phải là không muốn lưu lại đôi tay của người không?”

“Nguyệt!! Người... Sẽ không, sẽ không... A! ! !”

Hùng Đại đau đớn kêu lên, lợi kiếm rất nhanh ở trên gương mặt ngăm đen của hắn vẽ nên một đường rách dài mà sâu, máu lập tức chảy ra. Liền giống như trái tim của Hùng Đại... Thân thể cũng thế, đau đến không thể nói nên lời.

Hùng Đại lẳng lặng nhìn chăm chú Vu Nguyệt Khánh, chỉ thấy Vu Nguyệt Khánh cười lạnh một cái, kiếm quang giương lên —— bang bang, hai tiếng khinh giòn, kiếm quang giao kích. Bất quá Hùng Đại mới nháy mắt một cái, liền có một người đứng chắn phía trước, là Phù Dật Kiếm!

“Đu rồi đi? Cho dù người là đùa bỡn hắn, cũng không cần như thế?” Phù Dật Kiếm nhướn mày, trong mắt lóe ra tia nghi hoặc.

“Hừ, nể mặt mình chủ, liền tạm thời tha người!” Vu Nguyệt Khánh khinh thường nói.

“A Đại, A Đại! Người... Người thật ngoan độc a!” Hùng phụ lúc này mới lấy lại tinh thần, thấy đứa con toàn bộ choáng váng, trên mặt máu lại chảy không ngừng. Vừa đau buồn vừa tức giận, nhưng sợ hãi khí thế của Vu Nguyệt Khánh mà không dám nhiều lời, vội vàng cùng Hùng mẫu tha Hùng Đại ly khai đại diện.

Mọi người trào phúng, đồng thời với sự lãnh khốc vô tình của Vu Nguyệt Khánh cảm thấy sợ hãi.

“Trạm Lam, người làm việc cho phụ thân người, ta không trách người.” Vu Nguyệt Khánh đột nhiên nói ra lời kinh người: “Nhưng người lại giấu diếm ta nhiều năm như thế, giấu diếm hảo hữu đã đem người trở thành huynh đệ nhiều năm như thế, giấu diếm người toàn tâm toàn ý thích người, đối với người tốt nhiều năm như thế. Thậm chí khiến hắn vì người đi tìm cái chết!!”

Trạm Lam cả kinh, biểu tình trên mặt bắt đầu biến đổi.

“Vu Nguyệt Khánh, người đang nói lung tung cái gì?” Huyền Nhưộc cảm thấy sự tình phải được nhanh chóng giải quyết, bằng không nhất định sẽ có biến: “Mọi người cùng tiến lên, đem tên ma đầu này diệt trừ, vì vô lâm trừ hại!”

“Ha ha ha, Huyền Nhưộc, ma đầu chân chính là người đi? Luyện tà công thất truyền của ma giáo, hơn nữa chuyện liên quan đến ‘Thương Nguyệt Thần Công’, người ở ba mươi năm trước đã biết, chẳng qua lúc ấy người chỉ là một tiểu đạo sĩ, thế là người trăm phương ngàn kế, hao hết tâm cơ cướp lấy ngôi vị chương môn, đồng thời đem con trai ruột của người, cũng chính là Trạm Lam an bài vào Vu Nguyệt Minh. Người thật sự nghĩ là thần không biết quỷ không hay sao? Trạm Lam tới thời điểm học võ công cũng rất mau, đây là tại sao? Bởi vì có nội công tâm pháp của Vũ Dương các người trợ giúp! Cha ta đã sớm phát hiện, nên cố ý cho người như ý nguyện, xem người muốn chấp hành cái kế hoạch này thế nào, cho nên lần này ta mới có thể đến Trung Nguyên...”

Trạm Lam nghe thế, đầu sớm cúi thấp xuống. Hắn ở Vu Nguyệt Minh sống mười mấy năm, nói không có cảm tình là không có khả năng! Không riêng gì hoàn cảnh nơi đây, văn hóa, cư dân, cũng có bằng hữu, huynh đệ, cùng nhau sống vai tác chiến, chịu khổ vui đùa chính là sinh tử chi giao, cũng có... người luôn hướng tình yêu về hắn... Hắn sao có thể không biết, chỉ là cho rằng không biết mà thôi, cuối cùng lại lợi dụng hắn, thương tổn hắn...

“Hồng Viêm, mang Thanh Y tiến vào!”

Vu Nguyệt Khánh vừa nói xong, không biết từ đâu chợt hiện lên một bóng đen, cùng với khinh công nhanh chóng nhảy vào trong điện. Hơn nữa trong tay của hắn còn ôm theo một người. Đội Hồng Viêm đem người nọ đặt trên mặt đất, mọi người mới nhìn thấy rõ.

Mọi người kinh ngạc, bởi vì trên thân thể người này không chỉ có khắp nơi là máu, hơn nữa trên người tất cả đều là vết thương, gân tay, gân chân cũng chặt đứt, trên mặt đã nhìn không ra diện mạo vốn có, nhìn đáng sợ của hắn, giống như ngay cả nói chuyện cũng không thể.

“Thanh Y !!!” Trạm Lam tê liệt gào lên, nhào tới. Cho dù thấy không thấy rõ mặt của người kia, nhưng hắn cũng lập tức nhận ra... Ánh mắt, chưa bao giờ thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39

“Vu Nguyệt Khánh, cho dù hấn là thuộc hạ của ngươi, ngươi cũng không thể đem hấn hại thành cái dạng này a!!” Huyền Nhượng giả vờ bị thống nói.

“Hừ, ta hại thành cái dạng này? Trạ Lam, ngươi nhớ rõ mình quy phái ta? Kẻ phản bội sẽ bị chặt đứt gân tay gân chân, phế võ công, trục xuất khỏi Vu Nguyệt Minh.”

“Trạ Lam nhớ rõ...” Thanh âm thống khổ, Trạ Lam quỳ gối trước mặt Thanh Y, ngón tay khẽ vuốt mặt của hấn.

“Ngươi không chỉ có nhớ rõ, càng nhất ngữ nhất thập nói cho phụ thân của ngươi, có phải hay không?”

“Phải... Thánh chủ là nói?”

“Không tồi, Huyền Nhượng, Thanh Y chính là bị ngươi hại thành cái dạng này!! Ngươi còn dám không thừa nhận?”

“Ngươi... Vu Nguyệt Khánh, ngươi đừng tái ngâm máu phun người, nếu không ta đối với ngươi không khách khí!” Huyền Nhượng giờ kiểm thế uy.

“Hừ, bởi vì ngươi hiểu rất rõ điều lệnh của Vu Nguyệt Minh, cho nên ngươi đem yết hầu của Thanh Y cắt đi, khiến hấn không thể nói chuyện, như vậy, hấn sẽ không thể nói ra bí mật cùng âm mưu của ngươi!”

“Không, ngươi đã đáp ứng ta buông tha hấn! Ngươi vì cái gì...” Trạ Lam nhào tới Huyền Nhượng gào to.

“Trạ Lam, ngươi đừng nghe hấn, điều này sao có thể là ta làm chứ? Hấn là muốn khiêu khích quan hệ của chúng ta a!!”

“Đủ rồi đủ rồi, đều là ta không tốt, ta không nên mềm lòng, ta chịu đủ rồi!! Ta không nghĩ lại làm quân cờ của ngươi! Hiện tại Thanh Y đã trở nên như vậy... Ngươi quá mức rồi, tại sao lại muốn đả thương hấn!” Giọng mặt tuấn tú của Trạ Lam mặt trở nên dữ tợn: “Đều là lỗi của ta... Nếu không phải ta vì giúp ngươi, Thanh Y sẽ không thể biến thành như vậy! Tại sao ta là con của ngươi!!!”

Cả điện đều kinh hãi, tầm mắt hoài nghi lập tức cùng quét tới trên người Huyền Nhượng

“Ngươi... Ngươi...” Huyền Nhượng luống cuống, nhưng hấn lập tức lại trấn định xuống: “Trạ Lam, hừ, ngươi cứ nhiên làm bộ đầu hàng, tất cả điều này có phải đều là quỷ kế của ngươi cùng Vu Nguyệt Khánh không?”

“Huyền Nhượng, ngươi cứ nhiên ngay cả con ruột cũng không nhận?” Vu Nguyệt Khánh châm biếm nhìn chăm chú vào hấn. Huyền Nhượng bị ánh mắt khinh thị của hấn kích đến oán giận, ánh mắt của hấn giống như đang nói chính mình đã thua trận! Không, sẽ không như vậy liền thua trận, chỉ cần giết tên phản đồ nói lung tung này...

Tâm kế của Huyền Nhượng sớm bị Vu Nguyệt Khánh chú ý, ngay tại một khắc khi hấn chuẩn bị xuống tay, Vu Nguyệt Khánh lợi kiếm nâng lên, hướng đúng mục tiêu đâm tới, độc châm Huyền Nhượng bắn ra liền bị đánh rơi trên mặt đất, thanh âm khinh giễu như đâm vào trong lòng mọi người.

“Ta lúc nhỏ, đã bị hấn đưa vào Vu Nguyệt Minh, hấn mặc dù là cha ta, nhưng thời gian ta cùng hấn sống chung một chỗ còn chưa đầy một năm. Bởi vì hấn luôn vội vàng mà đến, vội vàng mà đi. Trừ bỏ dạy ta tâm pháp Vũ Dương, nói nhiều nhất đó chính là muốn ta giúp hấn cướp lấy ‘Thương Nguyệt Thần Công’...”

“Cái gì? Sao có thể như vậy?”

Tiếng nghị luận truyền vào trong tai Huyền Nhượng, nhưng hấn mở miệng không được, mới vừa rồi lúc bị Vu Nguyệt Khánh cắt ngang, đã bị Vu Nguyệt Khánh điểm huyệt, thủ pháp của hấn quá nhanh, hơn nữa lực chú ý của mọi người lại tập trung ở trên người Trạ Lam, cho nên...

“Chính là ta phát hiện, thần công kia là cấm công, luyện sẽ tẩu hỏa nhập ma... Nhưng hấn không tin, vẫn nghĩ muốn nó. Thế là đợi thời cơ thích hợp, hấn liền mệnh ta dẫn thánh chủ đến Trung Nguyên, bởi vì hấn sớm bố trí tốt nhân thủ, nơi nơi bủa đặt...”

“Trương thúc là bị giết chết rồi thay thế?”

“Phải... Bởi vì hấn phát hiện ta cùng phụ thân thù từ bí mật qua lại...” Trạ Lam dứt lời, kỳ tâm cũng nhận hết thống khổ tự trách cùng bi thương: “Thánh chủ, thỉnh ban ta cái chết, hy vọng thánh chủ có thể mang tro cốt của ta trở về, an táng ở bên mộ của Thanh Y...” Nói xong, Trạ Lam hướng Vu Nguyệt Khánh dập đầu ba cái thật mạnh, liền nhào về phía độc châm rơi xuống, chuẩn bị tìm kiếm cái chết.

Nhưng vào lúc này, động tác mau lẹ của Trạ Lam đột nhiên dừng lại, thân thể không nhúc nhích cố định tại không trung.

“Cách không điểm huyệt?” Phù Dật Kiếm nhìn ra sớm nhất, câu này vừa nói lại làm cho mọi người kinh ngạc, không khỏi bội phục cùng e ngại võ công của Vu Nguyệt Khánh hơn vài phần.

“Muốn chết? Ta còn chưa đồng ý đâu!” Hừ lạnh một tiếng, Vu Nguyệt Khánh một phen kéo Trạm Lam qua để hấn cùng Thanh Y nằm chung với nhau, và đề thấp thanh âm nói: “Hồng Viêm, một hồi dẫn bọn hấn rời đi trước.”

Hồng Viêm bất động thanh sắc, chỉ dùng ánh mắt đáp ứng.

“Huyền Vô đạo trưởng, Thiên Vô đại sư, đến bây giờ, các người cũng không nguyện ý nói ra sự thực sao?”

Lời nói của Vu Nguyệt Khánh làm cho người ta mê hoặc, lại chỉ có Huyền Nhược bị điểm huyết là ần ần kinh hãi. Lúc này, hấn đang dùng nội lực giải khai huyết đạo. Hơn nữa vừa rồi Vu Nguyệt Khánh điểm huyết chỉ là vì làm cho Huyền Nhược cảm miệng, cho nên thủ pháp cũng không có quá nặng.

Huyền Vô cùng Thiên Vô nhìn lướt qua nhau, Huyền Vô là sư đệ Huyền Nhược, đầu tiên là thờ hất ra, trầm nặng lắc lắc đầu: “Cái chết của Thiên Duyên đại sư, tất cả đều là bởi vì ta dựng lên. Có một ngày, lúc đệ tử đi đưa cơm cho chưởng môn đang bế quan, bởi vì có chuyện, nên ta liền thay hấn đưa cơm. Nào biết bên trong căn bản không có người, chưởng môn đang bế quan căn bản không ở bên trong. Trong lòng ta hoài nghi, không biết thế nào, liền liền tưởng đến chuyện Vu Nguyệt Minh! Nghĩ đến thời gian lúc lời đồn nổi lên bốn phía, nhớ tới sư huynh cố ý phân phó ta phát thiệp mời cho Vu Nguyệt Minh... Đêm đó ta liền đi tìm Thiên Duyên đại sư, đem tất cả sự tình thổ lộ, cũng cầu đại sư tương trợ. Đại sư thấy ta hoài nghi như vậy, liền nghĩ ra kế thăm dò.”

“Không sai, Thiên Duyên đại sư đêm khuya từng tìm đến ta. Lúc ấy hấn cũng đã cảm giác có người theo dõi hấn, cho nên đặc biệt nói một chút cho người ngoài cửa sổ nghe, kết quả...” Phù Dật Kiếm cũng là vẻ mặt trầm đau!

“Hừ, nói đến nói đi, các người căn bản không có chứng cứ là ta làm!” Huyền Nhược thấy trong hai huyết đạo đã giải khai một bên, bên kia cũng sớm giải khai, ngữ khí cuối cùng trở nên cường ngạnh lên.

“Một khi đã như vậy, xin hỏi đạo trưởng người tại sao không có bế quan? Đó là bởi vì người đang bế quan, cho nên bất cứ chuyện gì cũng hoài nghi không đến trên đầu của người, không phải sao?” Phù Dật Kiếm giận dữ hỏi.

“Hừ, người có phải là hung thủ hay không, chứng cứ rất đơn giản!” Vu Nguyệt Khánh cười lạnh, hấn đã tính toán canh giờ Huyền Nhược giải khai huyết đạo, hết thầy đều giống với kế hoạch của hấn. Chỉ thấy lúc này, hấn lại xuất ra thần công, chữ màu vàng kim hiện tại không chỉ có chói mắt, lại càng thêm hào nhoáng.

Chỉ thấy quyền sách kia ở trong tay Vu Nguyệt Khánh bắt đầu tự nhiên cháy lên, một lát liền trở thành tro bụi.

Mọi người thờ nhẹ, cũng có tiếc hận, bất chợt có một thanh âm lớn hơn nữa lấn át những thanh âm khác.

“A!! Người!!” Huyền Nhược gầm lên giận dữ, huyết đạo cuối cùng cũng giải khai. Tức giận công tâm, nội lực của hấn thân khuếch tán chung quanh, đưa tới gió to gào thét. Hồng Viêm ôm lấy Thanh Y cùng Trạm Lam, tại thời điểm mọi người không mở mắt ra được biến mất khỏi đại điện.

“Vu Nguyệt Khánh, người cư nhiên dám hủy quyền sách này?” Rít gào như sấm, Huyền Nhược trừng lớn hai mắt, trong mắt là thống hận cùng giận dữ, biểu tình lại dữ tợn đến đáng sợ: “Tâm huyết mười mấy năm của ta, đến bây giờ cư nhiên hai bàn tay trắng!!! Đều bị người cùng đưa con vô si phá hủy! Người nạp mạng cho ta đi!” Nghĩ đến mười mấy năm tỉ mỉ an bài bị hủy trong một sớm, nghĩ đến thần công mầu nước tha thiết ở trước mắt bị đốt mất, nghĩ đến đưa con một lòng trung thành với mình phản bội hấn, đã kích chông chất làm cho Huyền Nhược phần nộ không thể áp chế, nghiêng răng thống hận. Mục tiêu của hấn, giấc mộng của hấn, toàn bộ bị hủy, toàn bộ không còn!

Huyền Nhược phát điên tự một thân nội lực, tà công khí thể làm cho tất cả mọi người khó chịu, nội lực kém một chút thì đều thống khổ không thôi. Trong toàn bộ đại điện, cũng chỉ có Vu Nguyệt Khánh có thể vững như Thái sơn.

Mất thấy Huyền Nhược sắp rơi vào ma đạo, Huyền Vô lại càng vô cùng đau đớn: “Sư huynh, đừng a!”

“Đúng vậy, người nếu lập tức quay đầu lại, người còn có thể làm Vũ Đương chưởng môn của người, cũng không tính là hai bàn tay trắng a!” Vu Nguyệt Khánh lãnh lạnh phúng nói khiến Huyền Nhược sùng sốt, Vũ Đương Sơn, chốn xinh đẹp này, nơi đường đục hấn cả đời, lần này sẽ chia lìa sao? Nhưng... Đã không có đường lui!

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Huyền Nhược tâm hung ác, tay cầm trường kiếm, lấy thiên huyền đã cải biến đâm về phía Vu Nguyệt Khánh. Vu Nguyệt Khánh há phải là kẻ đầu đường xó chợ, hơn nữa đã cùng Huyền Nhược giao thủ một lần, lúc này lại ứng đối tự nhiên.

Kiểm pháp hai bên đều lấy biến hóa làm sở trường, nhưng kiếm pháp của Huyền Nhược vì nhờ có năng lực của tà công, cho nên tràn đầy ngoan độc. Vu Nguyệt Khánh tuy rằng cũng lấy chuẩn, ngoan làm sở trường, nhưng lại là kiếm pháp mình học mười mấy năm, khí phách trong kiếm hộ tống chủ

nhân lại làm cho Huyền Nhựt chống đỡ không kịp.

Mà Huyền Nhựt nguyên lai công phu Vũ Đương cùng tà công lại một cái chỉ dương, một cái chỉ âm, không chỉ không thể phụ trợ, ngược lại hoàn toàn không thể sử dụng. Huyền Nhựt vốn là tông sư võ học, tà công đối hắn mà nói cũng không khó luyện, nếu có thêm Vũ Đương huyền tông tâm pháp, đừng nói là Vu Nguyệt Khánh, chỉ sợ toàn bộ võ lâm nổi lên cũng không phải đối thủ của hắn.

Hai người từ trong đại điện, đánh tới bên ngoài đại điện, nhảy lên mái hiên, trong nháy mắt lại tới Kiếm Hà.

Lúc này, hai người đã đấu gần năm trăm chiêu. Vu Nguyệt Khánh rất lãnh tĩnh, mà Huyền Nhựt lại bởi vì trong thời gian dài này không đánh bại được hắn, thậm chí là đã thương hắn một kiếm mà càng ngày càng gấp.

Phịch một tiếng, hai người thoáng cái tách ra.

Vu Nguyệt Khánh như biết ý nghĩ của Huyền Nhựt, mỉm cười nói: “Người đã quên sao? Ta nói rồi, tà công ngươi luyện ta từng thấy qua! Hơn nữa, nó cùng Thương Nguyệt Thần Công giống nhau là chỉ chỉ âm... Ha ha, ta luyện chính là Thương Nguyệt Thần Công a!”

“Người!!!!” Huyền Nhựt kinh hãi, lúc này trong đầu hắn đã muốn trở thành một mảnh trống rỗng.

“Sách tuy rằng không còn, nhưng ta nhớ rõ, viết mấy quyển cũng không thành vấn đề! Đáng tiếc nha, ngươi lại không nhẫn nại, bằng không, lấy thân phận chủ môn Vũ Đương của ngươi... Ai, quên đi, ngươi đã không phải là chủ môn Vũ Đương nữa, nghe xong cũng vô dụng!”

“Hỗn đản, ta muốn giết ngươi!!” Bị tức đến học máu, Huyền Nhựt liền giương kiếm chém qua, đột nhiên, trong nháy mắt hắn tiếp cận Vu Nguyệt Khánh, nhìn thấy nụ cười băng lãnh như từ thần...

Một kiếm đâm xuyên qua xương tỳ bà, Huyền Nhựt không dám tin nhìn Vu Nguyệt Khánh.

“Người...”

“Hanh hanh, ngươi chính là quá nóng vội, ngươi cũng chờ vài thập niên, chờ thêm vài ngày thì có làm sao đâu? Cũng bởi vì như thế, ngươi mới thất bại!”

“Ngươi sao biết ta sẽ dùng chiêu này?” Huyền Nhựt miệng phun máu tươi, vẫn là chưa từ bỏ ý định hỏi.

Vu Nguyệt Khánh lắc đầu, phiêu mắt đến đâm vào tâm nhân sĩ dám chạy theo phía sau, hảo tâm nói một câu cuối cùng: “Một chiêu này trong tà công là chiêu dễ dàng đánh thắng nhất, ngươi đã nóng vội, muốn mau một chút giết ta, không dùng chiêu này, chẳng lẽ ngươi còn có thể dùng chiêu khác sao?”

Huyền Nhựt mắt nhắm lại, khuôn mặt tái nhợt, hắn đã không còn hi vọng chỉ có thể chờ chết.

“Sự tình đều giải quyết rồi?” Thất Tinh viện, Thiên Quyền Cư, Hàn Thác đi theo Vũ Văn Triệt hỏi. Thấy Vu Nguyệt Khánh không trả lời đột nhiên cười cười: “Xem ta hỏi cái gì này? Ngươi cũng đến, sao có thể không giải quyết?”

“Đi thôi! Còn có người chờ các ngươi cứu!”

“Ừ, ngươi lại tùy ý sai sử chúng ta, rất không thành ý đi!”

“Trên vai Triệt chính là?” Vu Nguyệt Khánh nhíu mày nhìn hai khối gỗ đang cố định trước sau trên bả vai bị thương.

“Phải cố định bả vai, như vậy có thể tránh cho ở dưới bất kỳ tình huống quá mức nào dẫn đến bị thương.” Vũ Văn Triệt giải thích, đột nhiên hắn hướng khoe mắt nhìn thoáng ra ngoài, nói: “Đường như có người tìm ngươi a!”

Vu Nguyệt Khánh quay đầu nhìn, cư nhiên là Phù Dật Kiếm.

“Ta có lời muốn hỏi ngươi.”

Ba người không đáp, sáu ánh mắt toàn bộ nhìn chăm chú Phù Dật Kiếm. Phù Dật Kiếm sững sờ một chút, cười lộ lên, có chút nghiêm túc đối Vu Nguyệt Khánh hỏi: “Tại sao ngươi không giết Huyền Nhựt?”

“Ta đã từng đáp ứng một người, không thể tùy tiện giết người. Hơn nữa Huyền Nhựt võ công hoàn toàn biến mất, hắn giết Thiên Duyên, các ngươi tự nhiên sẽ không tha cho hắn.”

“Ha ha, đáng tiếc người ngươi đáp ứng kia căn bản không ở bên cạnh ngươi. Ta thật là kỳ quái ngươi lúc ấy tại sao lại làm như vậy? Nếu vì bảo hộ hắn, ngươi tại sao còn muốn thương tổn hắn? Trực tiếp đánh bất tỉnh hắn rồi để hắn đi không phải tốt hơn sao?” Phù Dật Kiếm tự nói cho chính mình, mà ba người kia đã sớm xách theo tay nải đi mất, thẳng đến khi Phù Dật Kiếm phục hồi tinh thần lại mới kêu to: “Ừ, ba người các ngươi quá đáng đi? Chờ ta một chút! Vu Nguyệt Khánh, ngươi đừng nghĩ muốn vứt bỏ ta dễ dàng như thế, hừ!!”

Trong khách *** của Lâm thôn.

“Thương thế của Thanh Y sao rồi?”

“Ta biết có loại cao được thất truyền, bởi một thời gian dài hơn nữa rèn luyện cùng mát xa điều độ có thể làm cho tay chân hần lần thứ hai khôi phục khoẻ mạnh, nhưng không thể dùng võ. Còn yết hầu, đã bắt lực.”

Không khí một mảnh trầm nặng, Trạm Lam bị điểm huyết hai mắt lại ngập nước

“Trạm Lam, ngươi nghe rồi chứ? Thanh Y, đây là quả báo khi ngươi dám giấu điểm tin tức, chính ngươi gánh vác, Vu Nguyệt Minh không cần phản đồ. Hai người các ngươi từ lâu không còn là người trong phái, tự giải quyết cho tốt.”

Nghe vậy, trong mắt Trạm Lam cùng Thanh Y, một tràn ngập cảm kích, một tràn ngập day dứt cùng mắt mắc.

Vu Nguyệt Khánh vẫn là không chút biểu tình, đối với đủ loại tâm tình của hai người đều lạnh lùng nhìn. Bước ra cửa, thấy Hàn Thác tựa vào bên tường nói: “Chuyện nơi đây liên kính nhờ các ngươi.”

“Không thành vấn đề, bắt quá con gấu kia, ngươi nên mang đi a, bằng không nói không chừng ngày nào đó tâm tình chúng ta không tốt, cũng sẽ đem hai tên gia khỏa này bỏ lại.”

Vu Nguyệt Khánh không nói, cỡi xuống cương ngựa chuẩn bị tốt, nhảy lên, thúc mã chạy như bay.

Thẳng đến khi dánh dấp kia nhanh chóng biến mất ở phía chân trời, một người kỵ mã phi nước đại đến.

“Vu Nguyệt Khánh đâu?” Phù Dật Kiếm lớn tiếng hỏi, thấy Hàn Thác thần tình xỏ xiên cùng số lượng ngựa, mới vội vàng mừng vài câu, lập tức lại hướng xa xa chạy vội đi.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

“A Đại đâu?” Hùng phụ nhíu mi, mấy ngày qua đầu lão lại bạc hơn.

“Đi ra ngoài! Ai, đứa nhỏ này, có thể làm sao a! Vốn đang có thể giúp hần lo liệu một hôn nhân tốt đẹp, ai biết... Thật sự là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm a!” Hùng mẫu cũng là thần tình lo lắng. Từ sau khi trở về, Hùng Đại giống như thay đổi thành một người khác, cả ngày đần mịt ra, cũng không nói lời nào, mỗi ngày lúc mặt trời mọc thì đi, mặt trời lặn thì về, một ngày cũng không biết ở bên ngoài đi loạn thể nào, cũng không biết có ăn uống gì không, khổ người to lớn kia, lập tức liền gầy không ít. Lại nói việc làm ăn của Thiện Dục Đường, lại xuống dốc không phanh. Cũng không biết ai đem chuyện Hùng Đại truyền ra ngoài, toàn bộ mọi người trong thành đã biết. Nói cái gì đại phu Thiện Dục Đường là thờ nhị gia võ lâm nhân sĩ nuôi dưỡng, còn bị vứt bỏ sau khi vô tình đùa bỡn, làm cho trên người một thân bệnh tật, lập tức sắp chết, Thiện Dục Đường cũng không sạch sẽ, tất cả đều là bệnh độc... Loại đồn đãi kiểu này đêm không hết lại càng nói càng ngoa.

“Ai!” Hai lão lại thở dài, không chícó bọn họ làm ăn kém, ngay cả việc làm ăn của nữ nhi nữ tể cũng bị liên lụy, toàn gia có thể nói là ảm đạm a!

Ngay tại lúc bọn họ nói chuyện, Hùng Đại đi một mình ở trên đường cái, mọi người nhìn, mọi người soi mói, mọi người chỉ chỗ, mỗi một chỗ đều có nghị luận, nhưng hần không hề thay đổi nét mặt, bởi vì hần phải làm quen với chuyện này, phải cảm thụ loại ánh mắt khinh miệt này, phải cảm thụ loại không khí khác thường này, phải cảm thụ loại ngôn ngữ bẽ mặt này, chỉ có như vậy... Chỉ có như vậy hần mới có thể cảm thấy được mình vẫn là một người đang sống.

Từ sau khi trở về, Hùng Đại tựa như bị mất đi linh hồn... Không cảm thấy sự tồn tại của mình, toàn bộ thế giới đều vụn vẹo, hần nắm chặt tay bởi vì tức giận. Vừa nghĩ tới tất cả mọi chuyện, đều làm cho hần hít thở không thông, cho nên hần phải liều mạng tìm lại bản thân lúc trước... Hoặc là liều mạng muốn cho mình nhớ rõ cảm giác ngày cuối cùng đó...

Như cái xác không hồn xuyên qua đường cái phồn hoa, đi tới thanh Phật tự tối hẻo lánh trong rừng, chỉ có ở trong này, mới có thể giống như trở lại thời điểm mới vừa biết Nguyệt, như vậy khoái hoạt, không lo nghĩ.

Muốn giải thích hoài nghi của hần, muốn vì hần chữa thương, muốn giúp hần gác đêm, muốn bồi hần ngủ... Muốn bay xuống thác nước trong nháy mắt, muốn hần học máu mà mất tích...

Hùng Đại giờ tay chạm vào vết thương trên mặt, bên miệng lẩm bẩm: “Nguyệt, ngươi sao còn chưa tới! Ta biết ngươi nhất định sẽ tới, ngươi sẽ không bỏ rơi mặc kệ ta! Nguyệt...”

“Ta thật vất vả mới đuổi tới ngươi, ngươi cứ như vậy đối với ta? Rất thương tâm đi!” Phù Dật Kiếm che ngực bi thiết nói, bộ dáng kia đích xác làm cho người ta lo lắng. Nhưng nếu đối tượng là Vu Nguyệt Khánh nói...

“Ngươi lúc nào thì dứt?”

“Uy, người quá đáng đi? Được rồi được rồi, nếu ta buông xuống ý đồ đối với người, người có thể tốt với ta một chút hay không?” Thấy Vu Nguyệt Khánh không đáp lời, Phù Dật Kiếm thử hỏi: “Đều đến Hán Dương Thành, tại sao người không trực tiếp đi tìm cái tên dốt nát kia... Ách, đại phu? Ngược lại hướng nơi hẻo lánh như thế mà đi?”

“Hắn ở trong này!”

“Thật sự? Không thể nào đâu, người sớm phải người hỏi thăm?” Phù Dật Kiếm thu hồi kinh ngạc, lộ ra nụ cười tuần mỷ: “Ta thật không biết, tại sao người lại đã thương hắn như vậy? Nếu như lời của ta, chỉ cần đánh bất tỉnh hắn rồi để cho hắn đi.”

“Ta không nghĩ cùng một tên hồ đồ ngu ngốc cả đời. Cho nên muốn theo ta cả đời, hắn phải thanh tỉnh!”

“Ách...” Đối với loại thuyết pháp này của Vu Nguyệt Khánh, Phù Dật Kiếm chỉ có phần bội phục. Cũng chỉ có loại nhân tài như Hùng Đại mới thích hợp với loại bá đạo không hỏi đến ý muốn của người khác này.

“Nếu hắn bởi vì nguyên nhân này nghĩ không thông, trở nên ngu ngốc thì làm sao?”

Vu Nguyệt Khánh không hề trả lời, nhảy xuống ngựa, đem dây cương trực tiếp ném cho Phù Dật Kiếm: “Ngựa người giúp ta đưa khách *** trong thành, buổi tối gặp lại tại đó.”

“Uy, ta không phải người hầu của người!! Trách không được Hàn Thác nói người như vậy...” Phù Dật Kiếm sờ sờ cái mũi, phát hiện Vu Nguyệt Khánh trước mặt hắn hoàn toàn một chút khí thế cũng không có! Bất đắc dĩ, đành phải dắt hai con ngựa trở về.

“Thánh chủ!” Đột nhiên một thân ảnh xuất hiện ở trước mắt, Vu Nguyệt Khánh nhìn vào chỗ sâu trong rừng cây nói: “Hồng Viêm, người có thể trở về trước.”

“Dạ!” Tiếng còn mà người thì không.

Vu Nguyệt Khánh dùng khinh công trác tuyệt nhảy lên, nháy mắt liền biến mất ở trước cửa tự miếu.

Hùng Đại co cuộn lại, chân trần ngồi dưới đất, trên mặt đất từng đợt hàn ý đâm vào da của hắn, khớp xương phát lạnh, nhưng hắn không mấy may thấy khó chịu, ngược lại giống như hưởng thụ, thực thích loại cảm giác này.

Đột nhiên, một cổ hương vị thoang thoảng nhiễu loạn suy nghĩ của hắn, hắn không tự giác kêu lên: “Nguyệt...” Bỗng dưng, đầu hắn nhoáng lên một cái, về mặt đột nhiên kích động, miệng mở nửa ngày, cũng chưa nói ra được một câu. Ánh mắt âm trầm càng như thấy hy vọng mà toát ra ngọn lửa, hắn chống cây đứng lên, nhưng chân đã tê dại, hơn nữa cảm giác thấu xương vừa rồi kia làm cho khớp xương lạnh cứng vừa khẽ động, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Như vậy vài lần Hùng Đại mới đứng lên được: “Người đã đến rồi...”

Hai người đều không có mở miệng, chính là lẳng lặng nhìn, Vu Nguyệt Khánh chậm rãi đi vào, hai mắt lưu động theo tình yêu mãnh liệt, tại gương mặt gầy mà tiêu tụy kia nghiêm túc đánh giá. Hùng Đại đồng thời cũng dùng ánh mắt tham lam thật sâu chăm chú nhìn Vu Nguyệt Khánh, rất sợ dời mắt, hắn sẽ biến mất!

Qua hồi lâu, Vu Nguyệt Khánh mới mở miệng: “Theo ta trở về, vĩnh viễn không hề tiến vào Trung Nguyên, người nguyện ý chứ?”

Hùng Đại nở nụ cười: “Nguyện ý!”

“Vĩnh viễn không thể gặp cha mẹ người, người nguyện ý sao?”

“Nguyện ý!”

“Vĩnh viễn đứng ở bên cạnh ta, người nguyện ý sao?”

“Nguyện ý!”

“Vĩnh viễn yêu ta, người nguyện ý sao?”

“Nguyện ý!” Lúc này, Hùng Đại rốt cuộc nhìn không được, nước mắt trong suốt theo hốc mắt rơi xuống, lau thế nào cũng không hết, lau thế nào cũng không xong.

Vu Nguyệt Khánh cũng nhìn không được, ôm chặt lấy Hùng Đại, giống như muốn đem hắn nhu tiến vào trong xương cốt, siết lấy thật chặt.

“Hiện tại ra đi, không cho phép hối hận, cũng không thể hối hận.”

“Ân!” Hùng Đại đáp nhẹ, hai người hơi thở hoà tan, thân thể dán chặt, tại nơi thanh tĩnh này, tình cảm dâng trào.

Vu Nguyệt Khánh mon trón gương mặt Hùng Đại, thấp giọng hỏi: “Còn đau không?”

Hùng Đại lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Trong lòng càng đau! Nguyệt, lời người nói ngày đó là giả đúng không? Ta biết nhất định là giả, bằng không người sẽ không đến. Ngày đó người nhất định thực tức giận, ta rõ ràng đáp ứng người sẽ không so đo ánh mắt của người khác, nhưng... Ta không làm được.”

Nguyệt, ta sau này sẽ cố gắng, ngươi có thể đừng nói những câu như thế nữa, cũng đừng rời khỏi ta có được không?”

Vu Nguyệt Khánh thấp trầm nở nụ cười, gấu ngốc này, còn có thể làm nũng sao?

“Sẽ không, vĩnh viễn cũng không.”

Giương đầu nhìn thoáng qua đôi hài trên mặt đất, ánh mắt lại nhìn chân của Hùng Đại, một phen ôm lấy hắn: “Nhẹ đi nhiều quá... Chúng ta đi thôi!”

“Ân!” Hùng Đại nhớ tới thời điểm Vu Nguyệt Khánh lần đầu tiên ôm hắn, thời điểm nhảy qua thác nước...

Hai người ly khai tự viện sau rừng, không biết tung tích. Mà Phù Dật Kiếm trong Hán Dương Thành khách *** mãi cho đến khi mặt trời lặn ở núi tây mà vẫn không thấy nhân ảnh!!

“Vu Nguyệt Khánh, ngươi gạt ta!!” Sau khi điên cuồng tức giận chửi mắng cả một đêm, ngày hôm sau vừa ra khỏi khách *** liền nghe thấy đại phu Hùng Đại của Thiện Dược Đường ở thanh phật tự biến mất. Nghe nói là bị thần tiên đón đi, chỉ để lại một đôi hài.

Đồng thời, lời đồn nổi lên bốn phía, Thiện Dược Đường lập tức lại thành thánh địa!

Chính văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Vu Nguyệt Minh đích thật là nhân gian tiên kính, nằm sát bên Vân Nam, sông núi tiền mỹ, linh khí động lòng người, như tiên như họa.

Hùng Đại vô cùng thích nơi này, không chỉ là bởi vì địa linh nhân kiệt, hơn nữa là vì nơi đây có Vu Nguyệt Khánh. Hai người khi trở về, bởi vì Hùng Đại không muốn ăn không ngồi rồi, Vu Nguyệt Khánh liền cho hắn làm công việc như trước, ở Vu Nguyệt Minh làm đại phu.

Giờ Tí, hai người ở trên giường kịch liệt vận động, hai người một nhún nhường, một cưỡng bức, giường hiện ra trong ánh nến lay động.

Giờ sừ, Hùng Đại cuối cùng có thể nói một câu: “Nguyệt, đổi cái giường rung rinh này đi, ta chung quy cảm thấy như có một ngày có thể phá hư...”

“Ân, ngày mai liền đổi, ngươi không mệt sao?”

“Mệt mệt... Ta mệt chết đi được!” Hùng Đại hơi sợ hãi nói, Vu Nguyệt Khánh cười, đem hắn cuốn vào trong lòng, cùng nhau ngủ.

Giờ dần, Hùng Đại luôn luôn ngủ rất say, nhưng Vu Nguyệt Khánh ngủ không say được như vậy. Vốn người luyện võ luôn có cảnh giác cực cao, bất quá Vu Nguyệt Khánh giống như đứa nhỏ, không phải nơi này cọ cọ, chính là chỗ đó sờ sờ, làm cho con buồn ngủ của Hùng Đại hoàn toàn mất sạch, dục vọng lại còn đứng thẳng.

“Nguyệt, ta...”

“Ân? Xảy ra chuyện gì?” Vu Nguyệt Khánh mơ hồ mờ mắt, cười và nói: “Âc, ngươi không thành thật nha!!” Thế là mới vừa chiến đấu kịch liệt lại tiến hành tiếp...

Giờ mẹo, Hùng Đại rời giường, xương sống thắt lưng đau nhức, nhưng thói quen dậy sớm khiến hắn không thể lười biếng trên giường, chỉ phải đứng lên. Vu Nguyệt Khánh dưới tình huống không có Hùng Đại sao có thể ngủ được chứ? Thế là cũng rời giường.

Một đi luyện kiếm, một đi nấu cơm!

Đừng tưởng rằng Vu Nguyệt Minh không có nấu cơm, là bởi vì Hùng Đại thích nấu cho Vu Nguyệt Khánh ăn...

Giờ Thìn, sau khi cơm nước xong liền không nhìn thấy bóng dáng Hùng Đại, lúc này hắn hẳn là đi được lư hoặc là đi hái thuốc. Được lư là mới dựng nên, đặc biệt vì Hùng Đại mà xây, thuận tiện cho hắn ở bên trong phối dược, điều dược, chế dược.

“Thấy Hùng đại phu không?”

“Hỏi thánh chủ, Hùng đại phu trước đó nói đi hái thuốc!” Tiểu nha hoàn cung kính nói.

Vu Nguyệt Khánh gật đầu cho nha hoàn lui ra, không nhanh không chậm ngồi ở trên tiền thính uống trà.

Giờ Ty, cuối cùng có người ngồi không yên, chạy tới địa điểm hái thuốc nhìn xem, một người cũng không có, chỉ thấy hai hạ nhân mỗi người đều vác theo hai cái sọt chứa đầy dược thảo trở về.

“Hùng đại phu đâu?”

“Hồi thánh chủ, Hùng đại phu về được lư trước rồi!” Hai người này cũng là đại phu, bình thường làm thủ hạ linh tinh cho Hùng Đại, có khi hái thuốc, nhưng quyết không tiến được lư nửa bước.

Vu Nguyệt Khánh dùng khinh công đi vào được lư, chỉ thấy Hùng Đại đang ở bên trong lao碌.

Mỉm cười, bước vào được lư, từ đằng sau ôm lấy hắn: “Hảo đại phu của ta, chuyên tâm đến vậy a?”

“Nguyệt, ngươi đã đến rồi? Chiều hôm qua khi nghị chẩn phát hiện rất nhiều người đều bị tiểu mao bệnh, cho nên chuẩn bị điều chế một ít dược trị thương cùng cảm mạo dược phòng thân cho bọn hắn.”

“Ta cho ngươi nghị chẩn, cũng không phải là để toàn bộ bọn họ chiếm tâm của ngươi!”

“Nào có...” Hùng Đại đỏ mặt.

“Còn không có? Ngươi xem ngươi chột dạ là mặt đều đỏ!” Vu Nguyệt Khánh mặt trầm xuống, Hùng Đại liền khản trương: “Ta thật không có...”

Vu Nguyệt Khánh lấy tay trượt vào trong quần áo Hùng Đại: “Muốn ta tin tưởng ngươi sao?”

“A...” Một tiếng rên rỉ, Hùng Đại ngay cả nói cũng không nói ra được...

Buổi trưa, hai người cuối cùng rời khỏi được lư, người trước là cao hứng cùng thỏa mãn, người sau thì là xấu hổ xen lẫn buồn bực.

Giờ Mùi, Hùng Đại đi nghị chẩn, Vu Nguyệt Khánh mệnh Hồng Viêm một bên bảo hộ, đồng thời ghi lại danh sách, thu tiền dược... Đương nhiên là giấu điểm Hùng Đại. Mà chính hắn lại đi ra ngoài để ý sự vụ trong Minh.

Giờ Thân, Hùng Đại còn đang nghị chẩn, Vu Nguyệt Khánh còn đang công sự.

Giờ Dậu, cơm chiều, Hùng Đại bởi vì cao hứng làm chuyện tốt mà đem chuyện mất hứng buổi sáng quên đến không còn một mảnh, còn chuẩn bị một bàn thức ăn mỹ vị, tất cả đều là những món Vu Nguyệt Khánh thích ăn.

Giờ Tuất, hai người cùng nhau mộc dục (tắm rửa), Hùng Đại vì Vu Nguyệt Khánh chà lưng. Ở trong nước lại bị ăn sạch sẽ.

Giờ Hợi, ôm theo Hùng Đại bất tỉnh đi vào trong phòng, để hắn an tĩnh ngủ...

Giờ Tí, bị Vu Nguyệt Khánh quấy rầy mà tỉnh... Nhắc nhở phải đổi giường...

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Hùng Đại ở trong Minh sống gần hai năm, đột nhiên bắt đầu nhớ nhà. Hơn nửa đứa con của Hồng Viêm mới vừa 2 tuổi, chính là thời điểm bím người, cho nên thường xuyên nhìn không thấy người. Từ Tĩnh đã gả ra ngoài vào một năm trước, rất lâu không có trở lại. Trạm Lam cùng Thanh Y lại không phải là người của Vu Nguyệt Minh, càng không thể trở về. Đến tối đêm lui, bình thường trừ bỏ gặp Vu Nguyệt Khánh, thì chính là hạ nhân...

Mà bình thường Vu Nguyệt Khánh đối hắn quản rất nghiêm, không chỉ có chuyện trên giường không thể phản kháng, lời hắn nói cũng không thể không nghe, đối với loại hiện tượng này, Hùng Đại sớm đã có chút phản cảm. Hơn nữa sống chung hai năm ở Vu Nguyệt Minh, cái tính cách thành thật hiền lành kia nhiều ít cũng có chút thay đổi.

“Nguyệt, ta muốn về quê nhà xem một chút! Được không?”

“Không được!” Vu Nguyệt Khánh không cần suy nghĩ liền một hơi cự tuyệt.

“Nguyệt, ta thật sự rất nhớ cha mẹ ta...”

Vu Nguyệt Khánh không hề để ý đến hắn, Hùng Đại đành phải ngồi một bên gần người.

Qua hồi lâu...

“Suy nghĩ cái gì?” Vu Nguyệt Khánh từ đằng sau ôm hân, ở bên tai thổi khí nói.

Hùng Đại không nhịn được nữa, đẩy hân ra: “Nghĩ cái gì cũng phải nói cho người, ta còn có là người sống tự do không?”

Vu Nguyệt Khánh sùng sốt, nhìn chăm chú Hùng Đại: “Người không sao chứ?”

“Không... Phiền quá đi! Người không có việc gì thì đi xa một chút!”

Vu Nguyệt Khánh sắc mặt lạnh lùng, trầm thanh nói: “Người đang nói cái gì?”

“Nói một lần người còn nghe không hiểu a? Thật là, chẳng lẽ người lằng tai? Cưng nhiên muốn ta nói hai lần... Thiệt!” Hùng Đại giận dữ đứng dậy, đi nhanh ra ngoài, lưu lại một mình Vu Nguyệt Khánh sùng sùng tại chỗ.

“Ai, phiền chết được! Điều này muốn quản, việc kia cũng muốn quản.” Hùng Đại thở hổn hển nói, vừa nói vừa ném đá vào trong dòng sông: “Nhảm chán chết được, mỗi ngày làm tình, cũng không phải ngựa giống...”

Vu Nguyệt Khánh ở một bên nghe lên thiếu chút nữa ngã sấp xuống, chỉ thấy Hùng Đại còn nói: “Nếu hân quản ta nữa, ta liền cùng hân phân rã!! Hừ, ta cho người coi thường tôn nghiêm của ta, ta cho người quản so với mẹ ta còn rộng hơn!! Ta cho người mỗi ngày động dục... Đáng chết!”

“Khụ khụ... A Đại, người có phải là tức giận hay không? Hay là nội tiết mất cân đối?”

“Người sao đến đây?” Hùng Đại cả giận nói: “Người không thể cho ta một chút không gian sao? Phiền chết được!! Ta lệnh cho người, không được lại qua đây, nếu không ta với người chia tay!!”

Vu Nguyệt Khánh cũng nổi giận, Hùng Đại bình thường nghe lời cưng nhiên liên tục đối hân nói chuyện như vậy? Một phen đề lại Hùng Đại đang muốn ly khai, sắc mặt Vu Nguyệt Khánh bắt đầu tối lại: “Người hôm nay phát điên cái gì? Nếu là cầu dục bất mãn có thể nói thẳng! Đừng tưởng rằng ta niệm người bị bệnh mấy ngày đối với người hảo một chút liền không biết cao thấp!”

Vu Nguyệt Khánh cường hôn Hùng Đại, nhanh tay tại phân thân của Hùng Đại dùng kỹ thuật cao siêu âu yếm... Hùng Đại khởi điểm có chút giãy giụa, sau đó dứt khoát để Vu Nguyệt Khánh tự hành tự động, thân thể không hề có chút phản ứng.

Vu Nguyệt Khánh cố gắng khiêu khích, nhưng Hùng Đại lại không hề có phản ứng...

“Người...” Vu Nguyệt Khánh luống cuống, Hùng Đại về mặt dờ dẩn, không kiên nhẫn nói: “Người sờ xong rồi đi! Sờ xong rồi thì tránh ra!!”

Nói rồi, một phen đẩy Vu Nguyệt Khánh ra, rất nhanh rời đi.

Đây là thứ gọi là nguy cơ tình cảm sao? Chuông báo động trong lòng Vu Nguyệt Khánh vang lớn.

Tồn một chút thời gian, cuối cùng Vu Nguyệt Khánh tìm được Hùng Đại tại chổ của Hồng Viêm, chỉ thấy hân đang cùng đứa con của Hồng Viêm ngoạn đến hăng say đi!

“Thánh chủ, ngài sao đến đây?” Hồng Viêm thấy Vu Nguyệt Khánh vừa mới chuẩn bị hành lễ, đã bị Vu Nguyệt Khánh ngăn trở.

“Lúc hân tới biểu tình thế nào?” Vu Nguyệt Khánh nhỏ giọng hỏi.

“Ách... Tốt lắm a, cũng giống như bình thường!” Hồng Viêm khó hiểu, vẫn theo tình hình thực tế nói.

Vu Nguyệt Khánh phát tay cho Hồng Viêm lui ra, đi đến phía sau Hùng Đại, hỏi: “Thích đứa bé này sao?”

Hùng Đại lập tức dừng động tác hống đứa nhỏ lại, đứng lên, quay đầu căm tức kêu to: “Người tới làm gì a? Người thật phiền a!! Người không có chuyện gì làm sao? Hồng Viêm, ta đi trước! !”

Trùng mắt nhìn Vu Nguyệt Khánh một cái, Hùng Đại bước nhanh rời đi.

Hồng Viêm mồ hôi lạnh ứa ra, trời ơi, đây là xảy ra chuyện gì??

“Đứng lại, Hùng Đại, có nghe thấy không?” Vu Nguyệt Khánh đuổi tới, biểu tình trên mặt đã đủ để nói cho mọi người, nhẫn nại của hân đã đến cực hạn.

“Người muốn tạo phản sao?”

Hùng thấy bị ngăn trở, chỉ phải thờ dãi: “Người thật phiền nha!”

“Người nói cái gì? Người...”

“Nguyệt, bái biệt người, đừng dùng khuôn mặt xinh đẹp kia của người làm loại vẻ mặt này được không? Có thể tạo ra nếp nhăn, đến lúc đó ta lại phải điều phối mỹ mạo cao cho người (thuốc làm đẹp)!!”

“Ta lại không cần ngươi điều!”

“Vậy ngươi nói chính là ta tự tìm phiền toái a? Ta đây không phải có bệnh? Hừ, không điều sẽ không điều!! Ngươi nghĩ rằng ta thích như vậy a!!”

“Đủ rồi, Hùng Đại, ta cho ngươi biết, nếu ngươi còn như vậy...”

“Sao nào? Chẳng lẽ ta lại không thể phát cú sao?”

“Có thể, nhưng là có phát điên giống như ngươi vậy sao?”

“Ngươi mới điên a!! Ta phiền rồi đây, ngươi ít quán ta! Bằng không ta lập tức rời khỏi nơi này, về với ông bà!!”

“Ngươi... Hừ!” Vu Nguyệt Khánh cũng không phải người hào tính tình, lập tức phát tay áo mà đi.

Hai người đối lưng mà đi, làm cho tất cả không khí hạ xuống tới 0 độ.

“Vu Nguyệt Khánh, ngươi tên ngu ngốc này, ta muốn cùng ngươi tách ra!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Đêm, sự yên tĩnh bị đạo thanh âm này cắt ngang, hắc ám bên trong gian phòng lập tức nhen nhóm ánh nến.

“Ngươi nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!!”

“A... Nguyệt, ta nói cái gì?” Hùng Đại một thân mồ hôi lạnh ngồi dậy từ trong chăn.

Vu Nguyệt Khánh nheo lại mắt, khí lưu uy nghiêm tại hai người trong lúc đó bắt đầu khởi động. Hùng Đại cười gượng, trong lòng lại nghĩ: đánh chết hán cũng không thể đem cảnh trong mộng vừa rồi nói ra!! (Ra này giờ em nó nằm mơ =)))))

“A Đại, có phải hay không ta gần đây đối với ngươi không tốt? Ân?”

“Không có không có! Ngươi vẫn đối ta tốt lắm a!”

“Thật sự? Không có gì bất mãn?”

“Không có không có! Tuyệt đối không có bất mãn!”

“... Vậy đi ngủ sớm một chút đi!”

“Hào hảo!!” Hùng Đại nhanh chóng ngủ tiếp, rất sợ bị Vu Nguyệt Khánh phát hiện chỗ có nửa điểm không thích hợp. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng lại mơ thấy loại mộng này nha, bằng không bị phát hiện, chỉ sợ thọ mệnh sẽ ít đi mười năm a!! Lúc này, Hùng Đại đem ý nghĩ muốn về nhìn quê nhà quên đến không còn một mảnh, không hề nhắc tới...

Bạn đang đọc truyện *Khi Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Hùng Đại nhớ tới chuyện Huyền Nhược, hỏi: “Cái thần công kia thật có thể trường sinh bất lão sao?”

“Ta luyện chính là nó!”

“A!!” Hùng Đại đột nhiên kêu lên, lộ ra ánh mắt sợ hãi: “Nguyệt, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

“... Ngươi tin tưởng loại sự tình trường sinh bất lão này?” Vu Nguyệt Khánh tới gần, có chút âm trầm nói.

“Ách, không tin không tin, chính là ngươi không phải nói luyện thần công này đều đã chết sao?”

“Kỳ thật loại thần công này cũng không có chuyện gì, chẳng qua phải lấy tử vân kiếm pháp làm cơ sở mà thôi. Cho nên...” Vu Nguyệt Khánh nhún nhún vai: “Đây là ông nội của ông nội ta đột nhiên tìm ra, bởi vì hán có một ngày muốn tự sát, kết quả còn luyện thành!!”

“Thật sự? Thật thần kỳ a!! Ai? Hán không phải chưa chết chứ?”

Vu Nguyệt Khánh trừng mắt nhìn hán một cái, tiếp tục tại dưới tàng cây mai ngủ trưa.

Một lát sau, Hùng Đại đột nhiên nói: “Nguyệt, ta muốn học võ công!”

Vu Nguyệt Khánh mở đôi mắt khép chặt, nhìn chăm chú vào hắc sủng nịch nói: “Không được, ngươi hiện tại học đã muộn, hơn nữa có ta ở bên cạnh ngươi, không có việc gì đâu!”

“Ta muốn học thôi, ta muốn bảo hộ ngươi!” Hùng Đại tại trong lòng Vu Nguyệt Khánh cọ cọ, hắc sủng nịch tại đã có thể nắm bắt rất tốt loại chuyện dễ gây xấu hổ trước kia này, mỗi lần chỉ cần như vậy, Vu Nguyệt Khánh đều đồng ý yêu cầu của hắc!

“Không được! Ngươi hiện tại luyện võ không có lợi, hơn nữa cũng luyện không được!”

“Mặc kệ, ngươi dạy ta đi!” Hùng Đại thấy một chiêu kia không được, dứt khoát đem mặt toàn bộ thiếp lên, dù sao mặt của Vu Nguyệt Khánh đủ tròn nhẵn, lại đẹp mắt, hoàn toàn ăn không mệt!!

“Ngươi... Được rồi được rồi! Bất quá trước đó, ngươi phải trả giá cho chuyện ngươi làm!”

“A?” Hùng Đại còn không kịp phản ứng đã bị Vu Nguyệt Khánh ôm trụ, xoay người ngăn chặn hắc. Hùng Đại nghĩ thầm: xong rồi, lúc này chịu thiệt... Bất quá trên người hắc làn da cũng tốt, sờ sờ nhiều hơn... .

Một canh giờ sau, một đến cân bì lực tần Hùng Đại vững vững buồn ngủ, miễn cưỡng nói một câu: “Ngươi nên giữ lời a...” Rồi bị thần ngủ chiêu đi.

Khóe miệng tinh xảo của Vu Nguyệt Khánh giương lên một mặt ý cười, ánh mắt cùng ngón tay trỏ mền đem bộ dáng ngủ say kia nhất nhất hoạ lại.

Ước chừng lại qua giờ thìn hồi lâu, Hùng Đại cuối cùng tỉnh ngủ, lúc này, hắc đã từ dưới tầng cây mai ở hậu viện trở lại trong phòng của mình. Nhớ tới vừa rồi kịch liệt vận động Hùng Đại liền cảm thấy mặt đỏ lên, cunhien ngay tại trong hậu viện liền (xem ra Vu Nguyệt Khánh đem ngươi dạy dỗ đến càng ngày càng tốt!)... Hắc là Nguyệt ôm ta vào đi, hắc ở đâu?

Hùng Đại vừa nghĩ vừa mặc khôi y, đi ra ngoài, ngăn một tên hạ nhân lại hỏi: “Thánh chủ đâu?”

“Hùng Đại phu, thánh chủ ở công phòng.”

Hùng Đại mừng rỡ, ở công phòng chuẩn bị dạy hắc võ công sao? Cao hứng rất nhanh chạy tới, vừa lúc thấy Vu Nguyệt Khánh thu kiếm vào.

“Nguyệt!”

“Nhanh tỉnh thế sao?”

“Ha ha! Có phải chuẩn bị dạy ta võ công hay không?”

Vu Nguyệt Khánh cười: “Không vội, bắt đầu từ ngày mai đi, ngươi hiện tại không mệt sao? Lại chạy tới đây? Nơi đó không đau?”

“Ách... Không có, ta cao hứng đến quên mất!”

“Sáng mai bắt đầu đi, bất quá luyện võ thực vất vả, cũng không có nhiều thời giờ cho ngươi hái thuốc, ngươi phải biết rõ!”

“Àn, vì bảo hộ ngươi, ta nhất định sẽ cố gắng!” Hùng Đại vỗ ngực cam đoan!!

Sáng sớm hôm sau, Hùng Đại dụi cặp mắt phát thũng bước ra đại môn, bên miệng còn không ngừng than thở: “Đều là ngươi, ngày hôm qua cũng không có cho ta ngủ nhiều một chút...”

“Ta không phải bảo ngươi ngủ đi ư?”

“Ngươi đừng đến ta như vậy sao ngủ được chứ!” Hùng Đại thở hô hô, Vu Nguyệt Khánh mỉm cười, hảo ý hỏi: “Vậy còn muốn luyện võ nữa không?”

“Đương nhiên muốn, ta không thể để cho âm mưu của ngươi thực hiện được!!” Hùng Đại trừng mắt nhìn hắc một cái, tuy rằng biết là âm mưu, nhưng đêm qua thế nào cũng cự tuyệt không được... Ai, thật sự là thất bại!!

Công phòng, Hùng Đại trên người mồ hôi đổ như mưa, tứ chi cứng ngắc, dần dần có chiều hướng không hồn.

“Nguyệt, ta còn phải ngồi chồm hổm như vậy bao lâu a?” Hùng Đại cảm thấy bản thân sớm duy trì không được, đặc biệt chỗ cái mông... Bởi vì tách ra mà khiến không khí lưu động, lạnh lạnh a, lại thêm mồ hôi, đặc biệt xót!

“Cho đến khi ngươi có thể ngồi chồm hổm một ngày cũng không xuất mồ hôi mới thôi, đây chính là kiến thức cơ bản, nếu ngươi ngay cả chuyện này cũng không làm được, thì quên đi a!” Lạnh ngữ pha chút châm chọc làm cho Hùng Đại cắn răng, quyết tâm của hắc càng thêm nặng: chết sống cũng phải chống đỡ tiếp.

Vu Nguyệt Khánh buồn cười ngồi ở đằng sau, đêm qua hắc cố ý làm cho Hùng Đại mệt mỏi, không nghĩ tới sáng hôm nay hắc còn có thể xuống được giường, cũng ngồi chồm hổm luyện trung bình tán cho tới trưa! Tuy rằng hiểu rõ tính tình của hắc thực quật cường, nhưng không nghĩ tới hắc có thể làm

được đến mức này, nhưng Vu Nguyệt Khánh tận đáy lòng không muốn để cho Hùng Đại học võ đương nhiên cũng sẽ không thỏa hiệp như vậy.

Ước chừng lại qua một lúc sau, Hùng Đại đã muốn tới điểm cực hạn. Vu Nguyệt Khánh đứng lên đi qua, thập phần hào tâm nói: “Thiệt nhiều mồ hôi, ta giúp ngươi sát sát nha!”

“Hào...” Suy yếu đáp ứng, Hùng Đại cũng vì mồ hôi trên người mà khó chịu.

Vu Nguyệt Khánh truyền hạ nhân bưng lên một thau nước ấm, đem áo Hùng Đại giải khai.

“Đều là mồ hôi, coi hết ra đi!” Dứt lời, tay lưu loát kéo một cái, Hùng Đại liền thành lửa thân... Tà ác cười, đáng tiếc Hùng Đại đã sắp vô tri giác căn bản là không có chú ý tới.

“Còn muốn luyện sao?” Vu Nguyệt Khánh vừa cùng lau mồ hôi cho Hùng Đại, vừa ghé vào lỗ tai hần thấp giọng hỏi.

Hùng Đại chỉ bằng ý thức gât gât đầu, Vu Nguyệt Khánh sắc mặt lạnh lùng, ngón tay ở bộ ngực của hần dùng sức nắn một cái... Hùng Đại liền đột nhiên hướng đằng sau ngã xuống. Cũng may Vu Nguyệt Khánh sớm một bước đem hần ôm chặt, nên mới ko bị ngã mạnh xuống đất.

“Ngươi cái tên tính tình cổ chấp này!” Vu Nguyệt Khánh lắc lắc đầu, ôm lấy Hùng Đại bất tỉnh trở về phòng tắm rửa, thẳng đến khi hần nằm hão trên giường, lúc này tất cả quá trình đều là ngủ đến muốn chết, tùy ý một mình Vu Nguyệt Khánh bài bố...

Hùng Đại này ngủ một cái, liền ngủ suốt hai ngày, hơn nửa ngủ đến vừa say vừa trầm, khiến cho Vu Nguyệt Khánh sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

“Ngô... Nguyệt!”

“Tỉnh?”

“Àn! Lúc nào rồi?”

“Ngươi ngủ hai ngày! Còn hỏi thời điểm nào!! Thật sự là có thể ngủ... Hoàn hảo không có ngủ đông!”

“Ta ngủ hai ngày? Trời ạ... Dục của ta a!”

“Ta đã phái người chuẩn bị tốt, không cần lo lắng!” Lời nói của Vu Nguyệt Khánh làm cho Hùng Đại yên tĩnh trở lại, hần vỗ vỗ ngực: “Nguy hiểm thật, nếu dục này bị hủy liền xong luôn...”

“Àn hử! Vậy ngươi còn luyện võ nữa không?”

Hùng Đại sững sốt, ngây ngốc nhìn chăm chú Vu Nguyệt Khánh, hai người liền như thế nhìn nhau, qua hơn nửa ngày, Hùng Đại mới nói: “Nguyệt, ta vẫn là dùng dục để bảo hộ ngươi đi!! Không có võ công cũng không sao!!”

Vu Nguyệt Khánh bật cười một tiếng: “Hào, ngươi dùng y thuật để bảo hộ ta, ta dùng võ công để bảo hộ ngươi, thế nào?” Biết Hùng Đại trong lòng bất bình, cho nên Vu Nguyệt Khánh cố ý nói thế.

“Hào!! Ngươi yên tâm, ta sẽ phụ trách sức khỏe của ngươi!!”

Nói thật, đối Vu Nguyệt Khánh mà nói, chuyện sinh bệnh căn bản là chưa từng có, nếu nói là trúng độc hoặc mấy cái khác, chỉ sợ tại nơi xa xôi này, cũng sẽ không có người đến chuyên môn đầu độc đi...

Thế là, mục tiêu của Hùng Đại dần dần chuyển hướng sang cư dân vùng phụ cận...

Toàn văn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Khí Phách Thành Chủ Soái Đại Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.